

АНТЪНИ ГАЛИАНО

„Остроумен и находчив диалог на нивото на Дашиъл Хамет. Този трилър е толкова напрегнат и шикарен, колкото пейзажа в Маями.“

—*Ню Йорк Таймс*—

ЧЕНГЕ НА ПЛАЖА

АНТЪНИ ГАЛИАНО ЧЕНГЕ НА ПЛАЖА

Превод: Анна Христова

chitanka.info

Написана в класическата традиция на черния роман „Големият сън“ на Реймънд Чандлър, „Ченге на плажа“ е задъхана и опасна приключенска история в най-секси града на Америка. Бившето ченге Джек Вон, най-интересният герой в криминалната литература от Филип Марлоу насам, сваля кобура и се премества от опасните улици на Ню Йорк в Маями, за да работи като личен треньор. Там слънцето, пясъкът и загорелите тела отвличат вниманието му от предишни грижи. Но когато среща отново екзотичната красавица Вивиан, която някога е разбила сърцето му, Джек разбира, че е загазила. Той се е закълел да я забрави, но тя го примамва обратно в своята двойна игра.

На Лана

*Бързо бягащият сюжет е изваян като
плочките на културист. Това момче може да
накара останалите крими автори да си изгризат
ноктите от яд!*

Майкъл Конъли

1.

Полковника ми се обади в края на август. Беше един от онези горещи, влажни, безкрайни дни, в които напразно търсиш ново прилагателно за жегата, но накрая от усилията ти остава единствено соленият вкус в крайчеца на устата. Изненадах се да чуя стареца. Първо, всеки, който разполагаше с пари за личен тренъор, в общи линии използваше част от тях, за да се махне от Маями през лятото, и от време на време това ми оставяше време за риболов. Току-що се бях върнал от кея при Холоувър с улова си за деня — две ричоли^[1], когато телефонът иззвъня. Планът беше да ги изпържа в малко зехтин с няколко резенчета лимон за компания. Но след разговора си с полковник Патерсън сложих рибите да спят зимен сън, взех си набързо един душ и подкарах към Сънсет Бийч. В края на краищата там живееха парите.

Сега ми се видя странно, че преди бях наричал дома на Полковника „къщата на светлината“, но тя наистина заемаше толкова голям дял от архитектурата, сякаш бе разчертана в плановете. Имението беше цялото в огледала, бяла стомана и безочieto, което идва с голямото богатство. Представляваше само математика, пари и нечовешка прецизност и през нощта беше великолепно, особено при пълнолуние. Но в него имаше нещо, което притесняваше. Не мога да го опиша, мога само да кажа, че не беше място, където биха кацнали птици. Но пък струваше 10 милиона долара, а с толкова пари човек можеше да си купи колкото птици си поиска. Странното беше обаче, че въпреки всичкото стъкло вътре не се виждаше нищо.

Когато диамантената къща била наполовина готова, цените на имотите на четвърт милиа от двете страни на протока, според слуховете, се били вдигнали тройно и филмовите звезди започнали да се появяват с отворени очи и портфейли. Така че в крайна сметка беше хубаво човек да има клиент в Сънсет Бийч, а и аз доста харесвах Полковника. Ако някой ме попита дали съм срещал в живота си истински гений, със сигурност бих внесъл своя принос в разговора, споменавайки името на

полковник Андрю Патерсън. Бивша зелена барета, той беше служил във Виетнам в дните преди някой изобщо да беше чувал за зелените барети, но това беше само войнишката част от историята. Следваха годините му на военен учен, зает със свръхсекретни опити за правителството. Професор Патерсън, защитил докторат по химия в Уест Пойнт, по-късно бе основал и собствена биотехнологична компания, „Пелюсид Лабс“, с която беше натрупал и състоянието си. Ясно ви е, че Полковника беше много интересен човек, с когото да прекараш един час.

Но колкото и чудесно да бе да имаш богат клиент с красив ум, още по-чудесно беше да имаш богат клиент с красива дъщеря — богато момиче, което накрая тренирах безплатно. (И защо не? Кой казва, че богатите нямат нужда от благотворителност?) Така че докато карах натам през онзи горещ ден в края на август, всъщност не мислех нито за ума, нито за парите. Макар че, ако трябва да съм честен, станеше ли дума за Вивиан Патерсън, направо забравях да мисля, но не се срамувам да си го призная. Не може цял живот да стоиш вързан за мачтата на разума, а Вивиан беше толкова добра причина да се развържеш, колкото всяка друга жена, която някога бях срещал. Просто трябваше да знаеш как да оцелееш в компанията ѝ. С нея човек яхваше нестабилната вълна на възбудата под вечната угроза да се разбие, но това беше вълна, която яздиш с усмивка на лице, макар и глупава.

Пазачът в кабинката при портата погледна колата ми и веднага разбра, че не живея близо до Сънсет Бийч. Поради тази причина излезе с бележника си и записа името ми, номера на колата и точния час. Така, ако някой Пикасо изчезнеше, щяха да знаят откъде да започнат търсенето. Погледнах покрай будката на пазача нагоре по алеята, която водеше към къщата на Полковника. Скосеният ѝ покрив се беше наклонил в жегата, сякаш преди е бил по-висок, а сега се е стопил. Когато проверката свърши, подкарах много бавно през коридора от супервисоки калифорнийски палми, които ограждаха от двете страни здраво отъпкания път от бял чакъл, и минах през втората порта. Колата вдигна облак прах, който увисна във въздуха за миг, преди бризът да го разпръсне и да видя създадения от човешка ръка блясък на имението на Полковника.

Паркирах колата, минах покрай пилона, на който в онзи ден нямаше флаг, качих се до вратата, натиснах звънеца и зачаках. Черното

бентли беше паркирано косо на моравата, но въпреки че червеното порше, което толкова добре си спомнях, не се виждаше никъде, сърцето ми биеше лудо в очакване. Докато чаках на вратата и звъннах повторно, имах усещането, че съм влязъл като крадец, сякаш не трябваше да съм тук, сякаш не бях удържал на думата си като се върнах, и бях накърнил нещо свято, нещо лично, обещанието, което си бях дал. Прииска ми се да си тръгна, но когато си толкова близо, вече е прекалено късно. Обвързал си се, макар че може още да не го знаеш.

В този момент Домингес, фамилният шофьор, излезе от гаража, предназначен за четири коли, и ме видя да чакам пред вратата. Махна ми, но не се приближи, което ми се видя странно, защото едно време доста се бяхме сприятелили. Беше дошъл от Сантяго, Куба, още преди революцията и бе работил всяка възможна работа, преди да постъпи на служба при Полковника през седемдесетте. Говореше за бейзбол, все едно беше есперанто, и единственият човек, когото мразеше повече от Кастро, беше Джордж Стайнбренър^[2]. Даже имаше теория, че двамата са свързани помежду си. Когато никой не дойде да ми отвори, тръгнах към него да го поздравя, като реших, че може би не ме е познал.

Домингес беше вдигнал капака на бентлитото и се взираше в най-чистия двигател, който някога бях виждал извън автомобилно изложение. Не изглеждаше добре. Кафявите му очи бяха изгубили блясъка си, изглеждаха замъглени, а кожата около тях имаше болнав жълтеникав цвят — два бръмбара, потънали в локви от плюнка. При последната ни среща все още притежаваше издръжливата жилава физика на остарял боксьор лека категория и на седемдесет изглеждаше като кората на старо дърво. Сега беше съвсем слаб, с изключение на леко издутия корем под сакото, който не се връзваше с измършавелите му ръце и крака. Здрависахме се, след което той отново се надвесил над мотора.

— *Комо естас?* — попитах го аз.

— Добре.

— Двигателят изглежда чудесно — продължих. Ясно ми беше, че не иска да разговаря с мен, но въпреки това продължих, като си мислех, че лошото му настроение вероятно може да се оправи с една-две шегички.

— Не мислех, че ще дойдеш пак — рече той, без да ме погледне в очите.

— Аз също — отвърнах. — Полковника ми се обади.

Затръшна капака и се обърна с лице към мен. Определено беше болен, но в изражението му имаше нещо повече от болест. Нещо, помислих си, сродно на разочарование. Извади бял парцал от задния си джоб и си изтри ръцете.

— Радвам се, че те видях, Джак. — Извърна се и се запъти към гаража.

Не му повярвах. Според мен изобщо не се радваше да ме види.

Изключително дебелокож съм в това отношение и не страдам от безсъние заради подобно хладно държание. Но въпреки това ми се видя странен и се почудих дали в тялото му не се е вмъкнал някой извънземен. Наблюдавах го как се отдалечава, а после се върнах и отново натиснах звънеца.

Чуха се бързи стъпки, прислужницата отвори вратата и безмълвно ме поведе през арките на всекидневната. Къщата беше прохладна като метално шкафче, но вътре щеше да е студено независимо от температурата. Стените бяха с цвят на слонова кост и изключително широките мраморни плочи изглеждаха така, сякаш са отрязани от някой айсберг. Имаше вази, скулптури и картини по всички стени, някои мексикански, но предимно азиатски. На стената над камината висеше портрет на първата жена на Полковника, майката на Вивиан, красива наполовина французайка, наполовина вьетнамка. Той се беше оженил за нея въпреки съветите на командирите си в дните, в които все още „съветвахме“ в Сайгон.

Портретът ми напомни отново за Вивиан. Първата му жена беше имала същия овал на лицето и високи скули, същата лееца се черна коса. Беше починала в автомобилна катастрофа по време на евакуацията на Сайгон. Полковника довел Вивиан в Щатите, когато била още в пелени, и няколко години по-късно се оженил за богатата дама от висшето общество, чието семейство било натрупало парите си в издателския бизнес. То беше осигурило първоначалните средства на „Пелюсид Лабс“, биотехнофармацевтичната компания на Полковника. От този брак се беше появил син, природеният брат на Вивиан, Ник, когото доста време се бях опитвал да харесам, преди да се откажа и да си намеря по-лесно хоби.

Полковник Патерсън не говореше много за втората си жена. Знаех единствено, че се е казвала Мона, че семейството ѝ е

притежавало Върмонт и че е погребана в Палм Бийч Каунти. Ако някъде в къщата имаше неин портрет, така и не го бях видял. Може би Полковника държеше снимката ѝ в портфейла си, макар че се съмнявах. Той беше сантиментален, колкото трап на кораб в навалища. Трудно беше да не заподозреш, че бракът е бил главно за парите.

Извърнах се без причина и видях Рудолф Уилямс да ме гледа от втория етаж. Той беше довереният човек на Полковника, бяха служили заедно в армията, преди и след Виетнам. Слезе по витата стълба, движейки се с лекотата на човек, който много добре знае как да се движи. Нито веднъж не ме изпусна от поглед. При предишните ни срещи рядко не се беше опитвал да ме сплаши по един или друг начин — по неговия си полуприятелски, наперен мачо начин. За него бях натрапник, който нямаше място близо до семейството, което на практика го беше осиновило. Този факт не се промени дори когато започнах да се виждам с Вивиан и всички го знаеха.

Уилямс — никой друг, освен Полковника не го наричаше Рудолф — така и не разбра защо Полковника беше избрал да работи с личен треньор вместо с него, мъж, който изглеждаше така, сякаш е израснал във фитнес салона, но отговорът беше прост: двамата бяха заедно от много отдавна и Полковника беше решил, че има нужда от малко разнообразие в живота си, от човек с нов куп истории. А и му харесваше да има бивше ченге за треньор. И да, беше ме проверил напълно, и то с помощта на хора, което човек като Полковника би трябвало да познава. Когато се появих за първата ни тренировка, той вече разполагаше с досието ми чак до детската градина и ясно ми даде да го разбере. Освен това знаеше защо вече не съм в нюйоркската полиция, но така и не повдигна този въпрос, макар че бяхме разговаряли за всичко останало.

Уилямс изглеждаше на около петдесет и според досието му явно беше прекалено луд дори и за зелените барети, което е страшно, като се замисли човек. Затова в армията служил като патрул на големи разстояния, за да не върши щуротии. Понякога изчезвал в джунглата със седмици, режел носовете и ушите на хората и ги носел вместо разписки обратно в базата. Колкото повече уши, толкова повече пари. Беше метър и деветдесет и тежеше около сто и трийсет кила, но без стероидите щеше да е най-много сто и десет. Главата му беше обръсната и имаше искрящите сини очи на викинг в атака и червен

засукан надолу мустак, осеян тук-таме с бяло. Не беше трудно да си го представи човек с огърлица от човешки уши. Беше отгледан за война, прекалено натегнат за цивилния живот.

Огледа ме от главата до петите и се ухили.

— Размекнал си се — рече той. — Какво става? Да не си се захванал с йога?

— Оригами — отвърнах му. — Имам черен колан вече.

Стиснахме си ръцете. Неговата беше толкова мазолеста, че ако бях със затворени очи, щях да си помисля, че държа изшкурено парче дърво. Стисна малко по-силно от необходимото, но Уилямс си беше такъв: никога не пропускаше възможност да ти покаже колко по-мъж е от теб.

— Още мога да счупя пет дъски с едната ръка — уведоми ме той и огледа ръцете си така, сякаш току-що ги е открил под леглото.

— Да беше станал дървар, колко пари щеше да спестиш от резачки.

— Това трябваше да е смешно ли?

— Къде е Полковника, Рудолф? Не съм дошъл да си говорим за доброто старо време.

Намръщи се, когато чу първото си име.

— Навън, до басейна — рече той.

Последвах го покрай стъклената стена към френския прозорец, който водеше към патиото. След прохладата на климатика в къщата, да се натикаш отново в августовската жега беше като да се напъхаш с главата напред в кашон с невидим памук.

Слънцето блестеше по повърхността на плувния басейн и тя искреше като течен тюркоаз. На маса близо до ръба на басейна, под чадър на жълти и зелени райета седеше Полковника. Гледаше към океана през бинокъл. Проследих погледа му и видях бяла яхта, закотвена на около триста метра навътре. Морето под нея беше толкова синьо, гладко и спокойно, колкото водата в плувния басейн. Небето над нея представляваше мечтата на туриста за вечно лято. Единственото петънце в него беше малък самолет, който теглеше банер — не можах да го прочета заради съвършените отблясъци на слънцето. Полковника се изправи, когато се приближих, и притегна колана на черната си копринена роба. Знаех, че не обича да се ръкува, така че дори не понечих.

На височина беше почти колкото мен, но слаб като лисица, сякаш не бе качил нито килограм от колежа. Правата му бяла коса, която растеше У-образно към челото, беше зализана назад върху тясната му глава като прилепнала шапка или латексова качулка на спринтьор. Очите му бяха светлосиви и пронизващи. Имаше тен за милиони, толкова гладка кожа, че сякаш бе ламинирана, и ултраизпъкналите скули на бивш модел — макар че щеше да умре, ако му кажех подобно нещо. Знаех, че беше на седемдесет, но изглеждаше поне десет години по-млад. Кимнахме си и седнахме на два стола от тиково дърво без възглавници.

— Е, Джак — каза той с жизнерадостен тон, който не му отиваше, — как върви работата? — Погледна към Уилямс. — Аз поемам оттук, Руди.

Уилямс кимна и се върна обратно покрай плувния басейн също като тигър, сигурен в стъпките си. Появи се прислужницата и напълни чашите ни с портокалов сок от кристална кана, после я остави на подложката в средата на масата и бързо се оттегли.

— Работата върви добре — излъгах аз. — За това време на годината.

— Тренираш ли някой интересен човек? — попита ме Полковника.

— Само Елвис, но пропусна няколко уговорки и вече започвам да се тревожа.

Той се усмихна и остави чашата си.

— Много време мина, Джак. Липсва ми чувството ти за хумор. Още тренирам, но не е същото без теб. Разбира се, предвид обстоятелствата, разбирам защо предпочете да ме изключиш от списъка си с клиенти. Щеше да е неловко.

— Какво стана с треньора, когото ви препоръчах?

— Раул? О, доста добре се разбирахме, той е чудесно момче. Но знаеш как е. Бях доста разглезен от компанията ти. Раул е свестен човек, но с него не може да се говори — освен за прогресивната съпротива, а както знаеш, тази тема бързо се изчерпва.

— Не и за Раул — отвърнах аз.

— Доста интересни разговори водехме с теб, не мислиш ли, Джак? — Явно се сети нещо. — Между другото дочете ли Гибън?

Имаше предвид подвързания с кожа, защит на ръка тритомник на „Залез и упадък на Римската империя“, който ми беше подарил след като вече бяхме тренирали заедно седмица-две и беше разбрал, че всъщност мога да чета. Беше го купил на търг в Лондон. Това без съмнение беше най-ценното ми притежание и нямаше никакъв смисъл да му казвам, че ако работата не потръгне до няколко седмици, щях да го отнеса в някоя заложна къща.

— Прочетох го — отвърнах. — Но мисля, че трябва да го направят на филм като „Междузвездни войни“.

Но Полковника не ме чу. Продължаваше да се взира в яхтата. Поклати глава и въздъхна дълбоко.

— Нищо не се променя, нали, Джак? Алчността, корупцията, надутото до пръсване его на политиците, почти до един страдащи от третокласен ум. Забелязал ли си колко рядко амбицията отговаря на способностите? Вземи Калигула например: напълно луд, но нищо не е можело да се направи. Разбира се, накрая го убили, но дотогава Рим вече бил съсипан — поне от морална гледна точка. Амбицията и лудостта водят до катастрофа.

— Това без съмнение е вярно, особено за императорите, но има различни видове амбиции нали, полковник? Да вземем вашите например. Парите не ви интересуват чак толкова много. Дошли са ви като страничен ефект. Сега сте богат и отегчен. Остава ви или политиката, или самоубийството. Защо не се кандидатира за кмет или даже за комисар на града? Така ще можете да ходите на всички смешни събрания, които се провеждат всяка седмица.

— Мислиш ли честно, че имам такт за това? Да слушам един куп кретени как спорят с часове да издигнат ли, или да не издигнат поредния ужасен небостъргач на Колинс авеню? Или как да оскубят повече долари от туристите следващата зима? Познаваш ме добре и ти е ясно, че не ставам.

— Точно това е мисълта ми, полковник — отвърнах му аз. — Вие изобщо нямате такт. Не сте го развили. Също като мускул, който никога не е бил използван.

— И децата ми често казват същото, особено Ник. Смятат, че ми липсва топлина. Вероятно са прави.

В този миг две хлапета с джетове изскочиха от слънчевите отблясъци, сякаш бяха родени от тях, и изреваха към яхтата с пълна

газ. Яркооранжевите им спасителни жилетки се носеха зад тях като пелерини. Полковника се изправи и ги проследи през бинокъла. Обиколиха яхтата няколко пъти, после се върнаха по обратния път. Той явно се успокои, когато си отидоха. Седна отново, но лицето му беше намръщено. Разтърка очите си с палец и показалец. Погледът му изглеждаше уморен, лицето — изпито.

— Никога не ме е бивало във връзките, Джак — отвърна той и отново се загледа към морето. — Сигурен съм, че дъщеря ми те е уведомила за това. Армията дава лоша подготовка за нуждите на семейния живот и на моменти, честно казано, дори собствените ми деца ми се струват чужди. Лесно ми е да си представя, че не ги познавам. Не е ли ужасно един баща да говори така? Но поне съм искрен. Проклет съм с ум на наемник, Джак. Мисля за хората с оглед на тяхната полезност и децата ми — особено Ник — явно имат малка полезна стойност, по дяволите!

— Не се отказвайте от него — отвърнах. — Може и да му дойде акълът.

— Не, докато има дори и един долар в доверителния си фонд, няма да се откажа.

Погледна отново към яхтата и поклати глава.

— Искан ми се да бяхме поддържали връзка, Джак — рече той след малко. — Лаская се от мисълта, че двамата с теб бяхме приятели.

— Не се тревожете. И аз не пращам кой знае колко коледни картички.

— Все пак, ако бяхме поддържали връзка, сега щеше да ми е по-лесно или поне по-удобно да те помоля за това, за което смятам да те помоля.

— Само един наемник би изразил така съжалението си, полковник — отвърнах му аз.

— Да, така е. Явно си оставам наемник, независимо от всичко. — Вгледа се в лицето ми за миг. Идея нямах какво търси. — Добре, Джак, какво ще кажеш? Готов ли си за малко приключение?

— Какво сте намислили?

— Въпреки това, което ми каза преди малко, разбирам, че работата ти не върви много през лятото.

Нищо не отвърнах. Отпих глътка портокалов сок и оставих чашата обратно на оранжевата подложка с черен дракон.

— Реших, че и ти, като наемник, може да искаш да изкараш доста пари за нула време.

Отпих още една глътка от портокаловия сок. Беше прясно изцеден, два сантиметра парченца плод се носеха отгоре, но на мен ми беше малко прекалено сладък.

— Разумна мисъл — отвърнах аз. — Може ли да задам един личен въпрос?

— Давай.

— Защо непрекъснато зяпате тази яхта?

Полковника се извърна и ме погледна. В профил лицето му беше по-слабо, отколкото си го спомнях.

— Какво се случи между вас с Вивиан? — попита той.

— Пътищата ни се разделиха.

— С други думи, не е моя работа.

— Не бих казал това. Просто няма много за разправяне.

— Реши, че има прекалено много пари и не е за теб. Така ли?

— Това беше едната част, но имаше и други причини.

— Като господин Метсън например.

— Между другото.

— Струваш ми се малко сприхав, Джак. Не те обиждам, нали?

— Не, изобщо. Никога не съм мислил, че този въпрос ви интересува толкова много.

— Доколкото разбрах, ти си я запознал с Метсън. Така ли е?

— Така е.

— Може би в ретроспекция се оказва, че това не е било умен ход.

— Наричат го мрежа от контакти.

— Щеше да се омъжи за теб, да знаеш.

— Явно говорим за различни хора. Кой ви каза това?

— Единственият човек, който го знае със сигурност.

— Никога не съм имал такова впечатление.

— За нея Метсън беше само средство. Ти видя, че ще стане така, но го остави да продължи. После, когато нещата стигнаха до определена точка, се възмути и си отиде.

— Запознах я с мой клиент на едно парти, Анди. Това не значеше, че трябва да спи с него.

— За пръв път ме наричаш „Анди“. Въпреки че толкова пъти съм те молил. Все ми викаше „полковник“ или „сър“. Сега стана „Анди“.

Приятели ли сме вече, Джак? Трябва ли да съм поласкан, ах, ти, сдържан и студен кучи сине?

— Защо да сте поласкан? Много по-добре е от „тате“.

Той се разсмя.

— Толкова ли зле щеше да бъде? Винаги съм смятал, че се разбираме доста добре.

— Защо не ми кажете по каква причина ме извикахте да дойда тук днес? Не искам да бъда груб, но става късно, а не искам да карам Елвис да ме чака. Не се знае, днес може и да се появи.

— Вивиан попадна в лоша среда, след като ти си тръгна.

— Беше в лоша среда и когато я срещнах. Живееше в Тату Сити много преди аз да се появя.

— Добави и Метсън към населението, евтин порнограф.

— Запознах я с много хора: лекари, политици, адвокати, дори с един антрополог. Тя си го избра от доста народ. Изборът си беше неин, не мой, нито ваш.

— Ти го остави да я вземе. Дори не понечи да се бориш. Той имаше пари, а ти не, затова просто му остави Вивиан. Очаквах най-малкото да го смажеш от бой. Бях разочарован от теб, Джак.

— Предполагам, че затова ме извикахте тук днес. За да седим и да се чувстваме разочаровани взаимно. Така ли е? — Изправих се. — Обикновено ми плащат за времето, полковник. То е единственото, което имам за продажба и струва нещо. Но няма проблем. Този път черпя.

— Какво ще кажеш да изкараш сто хиляди долара?

Поколебах се за миг и се втрених в набразденото му чело. После седнах отново.

— Знам, че не можеш да бъдеш купен — продължи Полковника. — Но се надявам да те взема под наем, поне за няколко часа.

— Какво общо има това с Вивиан?

— Май изиграх тази карта прекалено рано.

— Не, не беше прекалено рано, но я изиграхте. И то здраво. Не можете вече да я върнете обратно в тестето.

— Виждаш ли онази яхта там?

— Виждам я.

— На нея има мъртвец.

Сърцето ми подскочи и се удари в гръдния кош, после се върна обратно, готово да опита пак. Втренчих се в Полковника за миг, после свалих малко слънчевите си очила и погледнах към яхтата.

— Мъртвец — рекох. — И кой е той?

— Метсън.

— Метсън? — Поех си дълбоко въздух, без да отмествам поглед от яхтата.

— Разходи се с мен, Джак. Схващам се, когато се заседя на едно място.

Поехме по тясна пътека до тухлена стена, докато тя не зави към белведерето, където обикновено седяхме с Вивиан, и после продължи покрай отдавна изоставените тенискортове, чиито мрежи висяха отпуснато и вяло в палещата обедна жега. Следваше японската градина, която Полковника построил с много средства, когато купил имота. Дори Зеления гигант^[3] обаче не би могъл да помогне за успеха на това начинание. Климатът беше прекалено влажен, почвата прекалено солена, слънцето прекалено неумолимо. Градинарите, внесени също като бонзаите, които засаждаха, били принудени да използват само местни видове. Всичките, с изключение на един, се върнали у дома — съсипани и ядосани, но щедро възнаградени за усилията си.

Полковника спря внезапно и ме погледна. Мислех си за мъртвия Метсън на лодката. Спрях, вдигнах един малък камък и разсеяно го хвърлих в езерото с рибките, където яркооранжеви кои^[4] се стрелкаха като луди, търсейки изход.

— Така и не ми каза защо си напуснал полицията в Ню Йорк — рече Полковника без всякаква връзка.

— Не ви казах, защото знаех, че вече ви е известно. Какво значение има сега? Да се върнем на Метсън.

— Знаеш ли — продължи замислено той, — тъжен факт е, че поне петдесет процента от мъжете, които воюват, никога не стрелят с оръжията си, дори и когато бъдат простреляни, дори и когато другите се опитват да ги убият. Не е за вярване, нали?

— Историята доказва, че не съм един от тях.

— Да, така е. Но понякога, когато човек направи грешка — да кажем, застреля не когото трябва — това може да го уплаши. Съмнява

се в себе си. Следващия път се колебае и с него е свършено. Виждал съм го. Знам го.

— Не беше просто погрешният човек, полковник — отвърнах аз. — Беше ченге. Също като мен.

— Наричаме го приятелски огън, Джак. Неизбежен е.

Понечих да кажа нещо, но вместо това се извърнах и погледнах към морето. Какво казваха децата? Стават простотии. Хрумна ми, че се бях задържал прекалено дълго в Маями. Прекалено много хора знаеха кой съм. Бях загубил свещения еднократен дар на анонимността.

— Белегът на бузата ти — рече Полковника. — Той също е стрелял. Би ли предпочел ти да си убит, или още по-лошо — осакатен? Затова ли държиш да мизерстваш като личен треньор, Джак? Това ли е представата ти за изкупление? Да прахосваш ума си, като учиш дърти копелета като мен как се правят лицеви опори?

Извърнах се с лице към него.

— Какво общо има това с Метсън?

Полковника се наведе да вземе и той едно камъче и го хвърли заднишком в езерцето с рибки.

— Защо дойде, Джак?

— Вие ме поканихте, забравихте ли? Няма да ми се правите на сенилен сега, нали?

— Надяваше се да видиш дъщеря ми, нали?

— Стига сте ме разигравали, полковник. Мислите, че не виждам какво правите ли?

Усмихна се. Продължи да върви. Беше удовлетворен, знаеше колко много исках да попитам за Метсън. Бях налупал куката като двете риби, които лежаха замразени във фризера ми, и той го знаеше.

Криволичещо, оградено с камъни поточе ромолеше край нас, докато вървахме. Гущерите танцуваха и флиртуваха с краката ни, а вятърът носеше мириса на океана отвъд дюните. Доста дълго време никой от нас не проговори. Мислех си за Метсън. Мислех си за Метсън и Вивиан. Полковника вървеше до мен с ръце в джобовете на копринения си черен халат. Градинар с мотика и кофа с изсъхнали растения в ръце се изправи иззад съсипаните от жегата храсти. Полковника поговори с него на японски в продължение на няколко минути, а гущерите се стрелкаха из папратта като малки бегълци. Докато двамата си говореха, аз пак се замислих за Метсън и се опитах

да се настроя, че вече е мъртъв, но явно не можах да открия правилната честота. Градинарят хвърли последен измъчен поглед към творението си и поклати глава като лекар, който току-що е видял лоши рентгенови снимки. Наблюдавахме го как се отдалечава.

— Казва, че всичко умира — уведоми ме Полковника. — Прекалено много сол.

— А вие какво очаквахте тук, до океана?

— Да очаквам? Беше по-скоро жест, който имах желание да направя. Понякога просто го правиш. Нищо не съм очаквал. Да идем пак при басейна.

Скоро отново седяхме до басейна.

— Да предположа ли, че Метсън не е умрял от естествена смърт?

— Бил е застрелян.

— От кого?

— Мисля, че вече знаеш отговора на този въпрос.

— Разкажете ми кратката версия.

— Няма кратка версия.

— Проявете творчество.

— След абдикацията ти Метсън започна да идва много често тук. Никога не съм го харесвал особено. Много пари, никаква класа. Не е рядко срещано явление в този град, разбира се, но на този етап от живота ми, когато бизнесът вече не ме притиска, не бях длъжен да го търпя. Въпреки това винаги съм бил любезен. — Полковника ме погледна. — Беше жалък твой заместник, Джак.

— Лошото е, че Вивиан не мислеше така. Защо го е застреляла и по-важното е защо разказваш всичко това на мен, а не на полицията? Аз работя с живите, не с мъртвите.

— Направила го е, за да ме защити.

— От Метсън ли?

— От Метсън и от хората, за които работеше.

— Правеше порнофилми. Какво общо има режисьорът на „Магистрални кучки“ и „Гимнастика за лесбийки“ с вас?

— На пръв поглед нищо. Но нещата невинаги са такива, каквито изглеждат, същото се отнася и за Метсън.

— Много сте загадъчен, полковник.

— Той беше изнудвач. Знаеше ли това?

— Имаше пари. Защо му е да си губи времето да взима вашите?

Отмина въпроса с едно махане на ръка, сякаш нямаше връзка.

— Успя да придума тази разбойничка, дъщеря ми, да му помогне да открадне много важно изследване от документите ми. Моя разработка за правителството, правена преди години. Щеше да я продаде. — Полковника изпука кокалчета и изпъна ръце напред със сключени пръсти. После изпука всяко кокалче поотделно, като използваше палеца на всяка ръка.

— Вероятно се чудиш какво е откраднал.

— Не, все още се чудя защо ме повикахте.

— Нуждая се от помощта ти.

— Каква по-точно?

— Искам да изкараш яхтата на копелето в открито море и да я потопиш на дъното на океана.

Замислих се за миг.

— И за това ще ми дадете сто хиляди. Това ли искате да ми кажете?

— Е?

— Нека да си помисля.

— Няма време за мислене, Джак. Яхтата стои на котва повече от ден. Бреговата охрана всеки момент ще я забележи. Тогава ще бъде прекалено късно. Не става въпрос за Метсън. На борда има някои поверителни неща, които ми принадлежат и не желая да бъдат намерени. Колкото по-скоро лодката изчезне, толкова по-малко вероятно е това да стане. Така че времето за размисъл бързо намалява, Джак. Време е за действие.

— Какво е имал Метсън за дъщеря ви?

Полковника ме погледна с изражение, което представляваше грозна смесица от отвращение и дълго спотаена ярост.

— Изглежда неумишлено е участвала в един от филмите му, когато не е била на себе си. Щом отишла на яхтата му, той взел откупа и върнал изследването ми, но се отметнал за филма. Дразнел я. Казал й, че е направил копия. Това се оказало грешка.

— Значи го е застреляла заради един филм?

— Има и елемент на страст. Почувствала се е предадена. — Вдигна броя на „Уолстрийт джърнъл“ от масата. Под него имаше синя видеокасета. Взе я и ми я подаде. После бръкна в джоба на халата си,

извади ключ и ми го подхвърли. Ключът се удари в масата, но аз го хванах, когато отскочи от стъклото.

— Това е ключът от стаята на Вивиан. Предполагам, че още си спомняш къде е. Защо не се качиш, не пуснеш видеото и не изгледаш филма? Може да подхрани страстта ти.

— Не храня никаква страст. Не и що се отнася до дъщеря ви.

— Някога хранеше.

— Някога свърши.

— Тогава си мисли за парите.

Погледнах касетата и я оставих. После се замислих за Метсън и се обърнах към яхтата, толкова бяла, че можеше да е фигурка, издялкана от слонова кост. Беше изгубила всичката си невинност — като Троянския кон на следващата сутрин. Полковника седеше и ме наблюдаваше. След няколко секунди взех касетата и станах.

— Този портокалов сок е прекалено сладък — заявих аз.

Преди да може да ми отговори, вече се бях извърнал, бях влязъл обратно през френския прозорец и се качвах по стълбите, които водеха нагоре към спалните.

Дори и на втория етаж мястото продължаваше да прилича повече на музей, отколкото на къща, в която живеят хора. Липсваше топлината на обитаването. Нямаше играчки, пръснати по коридора, нито куче или котка, проснати на мраморните плочи, само много стил и никакъв уют. Компютърна програма, в която човешкото присъствие беше изтрито. Имаше картина от Ботеро на семейство дебели бежанци и още една от Модилиани на момче в син балон, който се носи над разрушен от бомби град. Имаше и статуя на жена, изваяна от оникс, излегната върху пиедестал в една ниша на стената. Имаше и още, но и два пъти повече да бяха, коридорът пак щеше да изглежда пуст. Беше прекалено добре осветен за коридор, който води към стаи, където хората спят, сънуват и носят пижами.

Поколебах се на вратата и за миг ми хрумна, че мога просто тихо да сляза по стълбите, да изляза през вратата и да се кача на колата си, без да се сбогувам. Мъж, смятан някога от мен за приятел, лежеше мъртъв на яхта, а в ръцете си държах негов филм за жена, която не исках да виждам. Бях дошъл, донякъде надявайки се, че ще срещна отново Вивиан, макар че в резултат на един от онези странни шизофренични актове на себеотрицание не си бях позволил да

помисля какво щях да ѝ кажа, ако я бях видял. Сега желанието ми щеше да се изпълни. Държах го в дясната си ръка.

Отворих вратата и я затворих зад гърба си. Нищо не се беше променило и въпреки това беше грешка да влизам в стаята ѝ. Имаше си собствен апартамент в Саут Бийч от години, още откакто я бяха изхвърлили от колежа. Но в къща с осемнайсет спални, повечето от които празни, нямаше причина нещо да се променя и винаги когато се налагаше, тя използваше това място като убежище от новия си живот.

Стаята беше на жена на осемнайсет-деветнайсет години. В ъгъла седеше бронзов Буда, спомнях си го, още беше с шапката на Дядо Коледа, която тя бе нахлузила на главата му, и още държеше цигарата, която беше мушнала в металната му уста. Около статуята беше построила миниатюрен храм от каменни плочи, подредени възходящо като полицаи. Поставките за благовония от двете страни на Буда бяха празни, последната пръчка беше изгоряла докрай.

Не беше идвала тук доста време. Стъблата на двајсетина и повече изсъхнали цветя висяха от вазите като костеливи пръсти и навсякъде по пода пред олтара лежаха листенца от червени и жълти рози, сухи като мильо. Стоях и оглеждах като воайор, изхвърлен сред собствените си спомени.

Върху огромния скрин от тиково дърво, внесен от Камбоджа, който четирима яки мъже мъчно щяха да вдигнат, пред огледалото се точеше редица от старомодни пулверизатори, някои още пълни с парфюм. Снимки на семейството ѝ, направени във Виетнам: една на Вивиан и майка ѝ, и двете с бели дрехи, и Полковника, тогава капитан, много по-млад, с тъмна коса, облечен в униформа. Стояха и се усмихваха пред голямо бяло разчупено шале, което сякаш се намираще в някое френско предградие. На алеята се виждаше очукан армейски джип, който отиваше на униформата на Полковника, но не и на къщата, пред която беше паркиран. Бяха като две коренно различни мечти, слети от спомена, войната и случая.

Естествено, изобщо не се връзваха с плаката на „Аеросмит“ върху светлосинята стена, нито с този на Хендрикс, с огромна къдрава коса и китара в ръка, още по-малко пък плюшеното бяло мече с червена панделка на врата се връзваше с жената, която си спомнях. Само мъртвец или човек, на когото му е отмилял животът, не би си спомнил точно в този момент кога за първи път зърнах Господин

Мечок. Защо първия път трябваше да е тук, докато баща ѝ спеше, а не в апартамента ѝ в Саут Бийч, така и не разбрах. Дадох си сметка само, че съм на път да се набъркам в драма, чийто заплетен сюжет не си бях направил труда да разгадая.

Бях карал посред нощ през тропически дъжд, сърцето, моят приятел, отмерваше времето заедно с чистачките, които измитаха пороя вода върху предното стъкло. Спомням си изражението на пазача, когато спрях пред портата, как се появи от будката си като призрак. Качулката на пончото покриваше цялото му лице, видях само белите му зъби, когато ми се усмихна и ми махна да влизам, без да си направи труда този или всеки следващ път да отбележи странния факт на щастливото ми пристигане. Копелето удари джакпота, сигурно така си е помислил. Тогава разбрах, че съм един от избраните. Хубаво чувство, докато трае — а именно, докато разбереш за какво си бил избран.

Следващото, което си спомням от тази нощ, беше как отворих вратата ѝ, без да чукам, точно както ми беше наредено, и видях Вивиан, седнала гола в леглото, запалила цигара и гушнала мечето между краката си, сякаш беше дете. Едит Пиаф гукаше нежно като тъжен призрак, който се опитва да призове собствените си спомени, а плуващият бавно килим от марихуанен дим се носеше над главата на дъщерята на Полковника, когато затворих вратата зад гърба си. Бърлога за пушене на опиум с голо момиче и плюшено мече, които чакаха точно мен. Накратко казано, нощ за книгите с рекорди. Когато си тръгнах на зазоряване, пазачът беше заспал на стола в будката си и гъста мъгла изпълваше пространството между земята и небето, но не чак толкова гъста, колкото мъглата в главата ми.

И ето че отново бях тук, не можех да повярвам. Всичко се връщаше на малки порции като страници от дневник, хвърлени в огъня и после възстановени от пепелта. Приближих се до полицата с видеото и телевизора и пъхнах видеокасетата. Бях наясно с елемента на самоизтезание, свързан с това, което правех, бях наясно, че копчетата ми бяха натиснати, и то здраво, бях наясно за парите, бях наясно, че се държа като глупак. Пуснах телевизора и видеото, а после се отпуснах в жълтата круша, която ме погълна като гигантска гъба.

На няколко пъти бях принуден да извъръщам поглед от това, което виждах. Нямахше трейлъри, които да се изчакат, естествено, никаква анимация, само подскачащи точки, които се превърнаха в изглед от

стая. Метсън и Вивиан седяха на маса в хотелска стая, съдейки по общото обзавеждане. Разговаряха, пушеха цигари, видях чаши и две бутилки червено вино. Намалих звука. Поради някаква причина беше по-зле да чувам гласа ѝ, отколкото да виждам лицето ѝ.

После в кадър влезе втори мъж и аз подскочих, сякаш беше нахлул в стаята при мен. Не го познавах. Имаше страхотен тен, беше елегантно облечен, с тъмна коса, красив по онзи съвършен начин. Наближаваше четирийсетте, среден на ръст, с бежово спортно сако и черни панталони. Имаше военна подстрижка. Пристъпи към камерата, наведе се, приближи лице до обектива и се ухили като пълен идиот. След това отиде до масата, наля си чаша вино и седна срещу Вивиан и Метсън. Метсън развя стодоларова банкнота към камерата и намигна дяволито, после я нави на руло. Всички удариха по една магистрала от огледалото, поставено върху масата.

След малко започнаха. Вивиан съблече синьо-лилавата си копринена рокля и мъжете започнаха да си свалят дрехите. Вивиан и Метсън продължаваха да си говорят, докато тя сваляше бикините и сутиена си, но другият мъж изглеждаше притеснен и несигурен. Операторът, който и да беше той, даде близък план на лицето му и видях, че се е изпотил. Очите на Вивиан изглеждаха като стъклени, милостиво си помислих, че вероятно е надрусана.

Метсън започна пръв. Беше висок, строен, с гърбав нос и рошава, права черна коса, заради която изглеждаше като рок звезда. Спомних си времето, когато го бях тренирал, бях го научил на малко тай дзи и се бях опитал да го откажа от кокаина. Беше запазил ръцете, които аз му бях направил, но издутия корем на кльоцав закоравял пияница си беше направил сам. Гледах го и се опитвах да приема, че е мъртъв.

Подхвана я много усърдно, както и тя него. После се приближи и другият мъж. Изглеждаше притеснен, несигурен и се опитваше да го скрие с насилена усмивка на човек, който би предпочел да е някъде другаде. Метсън се дръпна, седна и си допи виното, докато приятелят му се изреди. Мъжът полагаше неимоверни усилия да изглежда похотлив, но видът му беше единствено тъжен и жалък, вид на човек, преминал неизследвана досега вътрешна граница, който не харесва особено новооткритата територия. Метсън пиеше виното си и ги

гледаше, все едно беше на кино, така, както аз го гледах. Но доколкото виждах, само единият от нас беше мазохист.

Гледах повече, отколкото беше необходимо. Превъртях, докато стигнах до момента, в който Метсън и другият мъж дръпнаха кушетката от стената и наведоха Вивиан над нея. Качеството на филма и осветлението бяха много добри, но бях готов да си платя за една-две сенки, които да скрият явното удоволствие, изписано върху лицето ѝ.

Беше грозно, срамно и завладяващо и когато спрях видеото и застанах до прозореца, загледан към яхтата, се чувствах като човек, който се е изпекъл на огън, като сам си е въртял шиша. Спомних си нощта, когато бях влязъл в един бар след дълго пътуване от Гейнсвил, където бях ходил да видя стар приятел, който умираше от рак. Беше усамотено заведение и аз бях в усамотено настроение. Бях се отбил там с конкретната цел да изпия едно питие сам, без да трябва да говоря с някой познат. Вероятността да бъда там в онази или в която и да е друга нощ беше толкова малка, че не си струваше да бъде взета под внимание, но тъкмо бях седнал, когато я видях да се натиска с Метсън в едно от сепаретата. Беше минал по-малко от месец, откакто ги бях запознал.

Не си спомням как съм се нахвърлил върху Метсън. Вероятно съм се издигнал във въздуха или съм минал през етера като призрак. Но добре си спомням как охранителите ме издърпаха от него. Спомням си шока върху лицето на Вивиан, срама, който се бе изписал за миг и после се беше излял в сълзи. Охранителите просто си вършеха работата. Не исках да се бия с тях, но единият ме удари по главата и ми потече кръв. От този момент нататък, поне що се отнася до мен, те бяха на страната на Метсън.

После дойдоха ченгетата, както става винаги. Едно от тях ме цапардоса с палката по главата и ме прибраха. Трябваше да се обадя на Шейха, друг мой клиент, да ме изкара от затвора. Единственото хубаво нещо от цялата работа беше общественополезният труд, който трябваше да положи. През по-голямата част от месеца показвах на бавноразвиващи се деца как да хвърлят фризби в един еврейски развлекателен център. Децата бяха чудесни, макар че родителите им се отнасяха с известно подозрение към мен в началото. Когато управата разбра, че не съм пълен кретен, ми предложи почасова работа. Пазарният натиск не ми позволи да я приема, но все още ходех там

един-два пъти в седмицата или когато нямах работа, въпреки че бях приключил с изкуплението си.

Стоях на прозореца, загледан към яхтата, и си мислех за всичко това, когато чух вратата зад мен да се отваря. Беше Уилямс. Можех да разбера, че е той, без да се налага да се обръщам. Той беше без съмнение най-напрегнатият човек, когото някога бях срещал, и стероидите не му помагаша особено. Очите му имаха жълтеникавия цвят на човек, който е зобил прекалено дълго време. Задържаше толкова малко подкожна вода, че огромните мускули на ръцете му имаха издайническото змийско обтягане, което често забелязвах в Саут Бийч.

— Виждам, че си гледал кино — рече той, като погледна към телевизионния екран, сега пълен с хоризонтални трептящи линии.

Пресегнах се, изключих видеото и извадих касетата. Гледахме се втренчено един друг. Аз съм метър осемдесет и два и тежа сто килограма, но Уилямс беше с осем сантиметра по-висок от мен и имаше бая повече мускули, плюс това беше трениран да се бие от най-добрите. Дори и при възрастовата разлика — аз бях на трийсет и четири — здравият разум ми подсказваше, че трябва да се страхувам от него. Но не се страхувах. В този момент, докато гледах ухиленото му лице, ми се искаше единствено да го цапардосам, и то здраво. И той много добре го знаеше. Усмихна се, извърна се настрани, повдигна крачолите на панталоните си, присви колене и зае поза за бой. Изпъна глава първо на едната страна, после на другата. Чу се пукане, което рядко можеш да чуеш извън кабинета на някой кинезитерапевт.

— В настроение ли си за малка тренировка, Джак? — попита ме той с шотландски акцент.

— Ако съм — отвърнах му аз, — няма да има нужда да ме питаш. — Почудих се дали и той като мен осъзнава колко глупаво се държим. Замахна с юмрук, който спря на два сантиметра от носа ми. Усмихна се, когато не трепнах. Изглеждаше обиден, разочарован, сякаш бях отказал подаръка му. Поклатих глава, заобиколих го и тръгнах към вратата. Нямахше какво да му доказвам. Уилямс се стегна, когато минах покрай него. Последва ме надолу по стълбите, без да се приближава прекалено. Лошите флуиди ни последваха.

Полковника правеше дължини в басейна, когато излязох в патиото. Уилям ме следваше на няколко крачки разстояние, сякаш

усещаше настроението ми. Не бях същият човек, който беше пристигнал тук преди малко. Бях сменил релсите по средата на филма и не бях сигурен, че искам да се връщам обратно. Въпреки решимостта ми нещо не се връзваше с изнудването, поне що се отнася до видеото, което току-що бях гледал. Интуицията ми подсказваше, че то беше просто номер, за да ме разсее. За жалост беше успяло.

Полковника ме мерна с ъгълчето на очите си, преплува покрай мен до плиткия край и бързо излезе от синята химия на водата. Изчаках го отстрани. Уилямс му подаде черна копринена роба, в която старецът набързо се загърна и върза колана през кръста си. Каза няколко думи на Уилямс, който ме погледна и ми се ухили, а след това се извърна и тръгна към градината. Полковника се запъти към масата и седна, аз се приближих и седнах от другата ѝ страна. Отгоре се беше появила бутилка черен „Джони Уокър“, той си наля малко в една чаша и го изпи на екс.

— Уилямс не те харесва много, нали? — попита, докато гледаше празната си чаша.

— Не — отвърнах, — май не ме харесва.

— Чудя се защо.

— Трябва него да питате.

— Какво мислиш за филма?

— Глупав въпрос.

Той се замисли за миг.

— От много отдавна никой не ме е наричал глупав.

— Трябва да свиквате, щом мислите, че вярвам, че дъщеря ви е убила някого заради филм, дори и като този. Предполагам, че сте го гледали.

Той поклати глава.

— Нагледал съм се на гадории в живота си, Джак. Повярвах на думата ѝ за това, което е вътре, на нейната и на Уилямс. Казах ти. Направила го е, за да ме предпази.

— Ако наистина е застреляла Метсън — отвърнах аз, — тогава вашата защита вероятно е само част от останалото. На бас, че просто е загубила самообладание и е изстреляла тапата към него. Не вярвам на глупостите за любящата дъщеря.

— Щял е да изпрати копия от малкия си шедьовър на всичките ми познати, хора от Вашингтон, важни хора. Не е искала това да се

случи и е взела нещата в собствените си ръце, преди да успее да я спра. — Погледна през масата към мен. — Искаш ли да иде в затвора заради това, че е убила тази отрепка?

— Може и да се отърве. Случвало се е и преди, а и вие имате парите да направите така, че да се случи отново.

— Не искам да рискувам и не желая да се шуми. Искам всичко да свърши колкото се може по-бързо. Сто хиляди долара, Джак. — Очите му светнаха и гласът му се извиси с нотка на фалшив триумф, всичко в името на пролетарското ми бъдеще. Изкарваше по толкова, докато си миеше зъбите.

— Защо не накарате Уилямс да го направи? — попитах аз. — Той взима доста по-евтино.

— Има малка вероятност, ако човек не внимава, да го хванат. Ако се случи с Уилямс, и аз ще бъда замесен. Не мога да рискувам.

Поради някаква причина това не ми прозвуча особено правдоподобно. И тогава ме осени. Когато ставаше дума за безшумно придвижване през нощта, едва ли имаше много хора, по-добри от Уилямс. В сравнение с него аз щях да съм аматьор. Полковника го знаеше по-добре от всички. Беше рано, но си налях два пръста скоч, за да си осигуря време за размисъл. Почти усещах как се опитва да ми прочете мислите.

— Уилямс щеше да иде и да се върне десет пъти досега — рекох, след като отпих една глътка. — И двамата го знаем.

— Уилямс ми трябва тук — отсече Полковника. — При мен.

— Защо? Вярно, че е готин, но можете да се лишите от компанията му за няколко часа, нали?

— Метсън имаше приятели, имам основание да смятам, че къщата е под наблюдение. Уилямс е същински медиум, когато опре до подобни работи. Отказва да ме остави сам.

— Ако това е вярно — отвърнах аз, — тогава приятелите на Метсън вероятно си дават сметка, че нещо не е наред на лодката. Прекалено дълго стои там. Защо не са отишли да видят какво става?

— Може през нощта да са ходили. Ако е така, вероятно изчакват следващия ми ход, за да видят дали ще извикам полиция. Може би очакват да изпратят Уилямс да се погрижи за нещата и в такъв случай да остана тук сам.

— Вижте какво ще ви кажа — рекох аз. — Ще остана при вас, докато големият лош Уилямс отиде и свърши мръсната работа. Как ви се струва?

— Ти си добър, Джак, но не си Уилямс.

— Странно, но поради някаква причина приемам това като комплимент.

— Страх ли те е?

— Не още.

— Уилямс остава тук. Както вече казах, ако го хванат, това ще ги доведе до мен. Не мога да си го позволя на този етап от живота си.

— А ако мен ме хванат? Ще помислят, че съм го убил.

— Алибито ти е, че си ми се обадил да ме питаш знам ли къде е дъщеря ми. Казал съм ти, че е на лодката. Отишъл си дотам, открил си трупа и си решил да я потопиш и да спестиш на един старец главоболието да вика полиция. Ще извадят куршумите, но те няма да паснат на нито един от pistolетите ти. Естествено, филма няма да го споменаваме. Това би ни дало прекалено голям мотив.

— Тогава кой го е убил? Това е въпрос, който полицията обича да задава.

— Човек със занаята на Метсън си създава доста врагове. Руската мафия е завладяла изцяло порно бизнеса. Метсън се е забъркал и е бягал от нея. Познавам много съдии и ще ти наема добър адвокат евреин. Нямах досие и си бивше ченге. Отгоре на всичко, ще удвоя хонорара ти.

— Откъде знаеш, че изобщо мога да карам подобна яхта? — попитах.

Полковника се усмихна.

— Дай да не се правим на глупаци. Добре ти е известно, че те бях проверил много преди да се появиш тук. Работил си за капитан Тони, нали? Научил те е на всичко, което е знаел за управлението на лодки. Имаш капитанско свидетелство — с изтекъл срок, но ще си затворя очите с оглед на обстоятелствата. Няколко пъти дори са ви обстрелвали с капитана. Мексиканците явно са ви помислили за крадци.

— Точно от тях си беше голяма обида.

Говореше за това как на двамата с капитан Тони ни беше наредено да върнем деветметровата яхта, собственост на един брокер

на стоковия пазар, на когото не му беше провървяло с числата. Брокерът беше отплавал за Акапулко, за да се спаси, но не беше стигнал много далеч. Сега се намираше в затвор в централна Флорида и излежаваше присъда за измама с ценни книжа. След като ФБР го залови, мексиканците пожелаха да задържат лодката. Банката не беше съгласна и извикаха капитан Тони. Парите бяха добри, но за малко не ни убиха.

— Разбрах, че имаш каяк — рече Полковника.

— Така е. И какво?

— Ще ти трябва, за да се върнеш, след като потопиш лодката.

— Ще трябва да я вкарам най-малко пет-шест мили навътре в Гълфстрийм. Голямо разстояние си е.

— Търсиш си извинения, Джак. Губим си времето. Ще го направиш ли или не?

— Мисълта за затвора не ме вдъхновява, Андрю.

— Не виждам защо. Ще можеш да вдигаш тежести по цял ден. Виж сега: можем да си говорим празни приказки до довечера, Джак. Да или не?

Погледнах през масата към него и поклатих глава. Изправих се. Полковника стана и ми подаде ръка. Изглеждаше съкрушен, отчаян, сякаш най-голямата му надежда го беше напуснала. Искях само да се махна оттам, далеч от всички тях, но изражението върху лицето му разяде решителността ми.

— Не очаквате да повярвам на историята с изнудването, нали? — попитах. — И не ми пробутвайте глупости за това как приятелите ви щели да видят филма. Първо, нямате никакви приятели и второ, ако имайте, изобщо нямаше да ви пука какво си мислят. Освен това никой, който познава Вивиан, не смята, че е била в манастир последните десет години, така че защо не ми кажете защо всъщност е застреляла Метсън?

Полковника ме погледна внимателно и кимна одобрително.

— Ти си добър човек — рече той. — Сигурен съм, че ако не беше застрелял другия полицаи, вече щеше да си детектив. Прав си, порното не беше единствената причина, но в момента съм готов да ти предложа само нея — плюс сто хиляди долара.

— Къде е Вивиан? — попитах. — Може би тя ще ми каже какво става тук.

— Не знам къде е.

— Не ми е приятно да ви наричам лъжец два пъти в един и същ ден, полковник, но вече започвам да свиквам. Запазете парите си за адвокати на дъщеря си. Докато приключат, стоте хиляди няма да стигнат само за кафетата им.

Станах. Полковника ме изгледа втренчено и бавно поклати глава. После се изправи и въпреки че нямаше такъв навик, ми протегна ръка. Жестът ме завари неподготвен.

— Съжалявам, че те разкарах дотук, стари приятелю. Не ми се сърди — рече той. Усмивваше се едва-едва, като човек, който се мъчи да бъде смел.

— Какво ще правите сега?

— Това вече не е твоя грижа.

Замислих се за миг. Нещо от това, което беше казал по-рано, ме тормозеше, но почти го бях забравил.

— Спомена, че Вивиан е откраднала някакво твое изследване — рекох. — Вероятно за Метсън. Използвал е филма като средство, така ли?

— Да, точно така.

— За какво му е била на Метсън работата ти? Най-близкият му досег с химията е бил, докато е работел зад бара в „Монтис“.

— Довиждане, Джак. Много мило, че дойде. Надявам се, че не съм ти загубил много време.

Сега аз бях този, който искаше да възрази. Любопитството надделяваше над здравия ми разум. Искях да знам повече, но много добре съзнавах, че трябва да се разкарам оттам. Фитилът беше запален и беше въпрос на време, преди цялото нещо да гръмне. Знаех това и въпреки това ми бяха нужни доста усилия, за да си тръгна.

— Довиждане, полковник — казах, насилвайки кухите думи. — Съжалявам, че не можах да ви помогна.

— Бях глупак да мисля, че ще го направиш.

Понечих да кажа нещо, но той вече ми бе обърнал гръб и се беше втренчил в яхтата. Загледах се и аз за миг заедно с него. После се обърнах и се запътих към къщата. Оставих го да си седи със слънцето, яхтата, бутилката скоч, многото пари и неизбежния факт, че имаше дъщеря, която най-вероятно щеше да иде в затвора. Бяха от големи

неприятности и го знаех. Искаше ми се само да беше по-лесно, отколкото ми се струваше.

Уилямс беше навън и стоеше до колата ми, когато излязох. Слънцето блестеше в очите ми и си сложих очилата.

— Казах му, че няма да го направиш — рече той.

Заобиколих от страната на водача и отключих вратата, без да му отговоря. Той направи стъпка напред и постави ръка на стъклото.

— Ти си едно лайно, господине. Не вярвай, ако някой ти каже друго — изсъска ми злобно.

— По-добре върви си премери кръвното, Уилямс — отвърнах му. — Всеки момент ще се пръснеш. А сега си махни ръцете от колата ми. — Отворих вратата и той отстъпи, като ме наблюдаваше. Седнах и запалих двигателя. Беше толкова горещо, че незабавно свалих прозорците.

— Виж — рекох му през отворения прозорец, — знаеш, че съм бил ченге, нали? Чуй ме тогава: накарай я да иде в полицията. Ще бъде шумно и мръсно, но накрая всичко ще приключи. Това е най-добрият съвет, който мога да ти дам.

— Много неща не знаеш. Старецът е в беда.

— Не е само той — заявих. Отдадох му чест и настъпих газта.

Докато се отдалечавах, видях как Уилямс, който беше застанал по средата на алеята и продължаваше да ме следи с поглед, се смаява все повече и повече, докато приближавах портата. И той като мен сигурно усещаше, че помежду ни е останало нещо недовършено. Само че не ми беше ясно какво точно. Знаех единствено, че не дължа нищо на Полковника. Не дължах нищо на Вивиан, още по-малко пък на Уилямс, но усещането за недовършеност остана, направи ме неспокоен. Пуснах радиото и въртях копчето наляво-надясно, лутайки се измежду песните. Нищо не звучеше добре.

Вслушах се в плътния баритонов глас на някакъв протестантски проповедник, но словата му за същността на греха и спасението преминаха през мен като птици, без да намерят място за кацане. По някакъв канал много наляво жена говореше надълго и нашироко за многото преимущества на тофу и останалите соеви продукти. Завъртях копчето отново и чух как Хауърд Стърн задава въпроси на мъж, който беше станал жена, и на жена, която беше станала мъж. След малко

изключих радиото и това ми хареса много повече. Беше един от онези дни, в които единственото смислено нещо е тишината.

Поех на юг по Бискейн Булевард, докато стигнах до Кенеди Козуей нагоре по Седемдесет и девета, след което завих на изток към брега, обичайния ми маршрут, покрай ресторанта за раци и „Майк Гордънс“ с големите пържолки и червенокосите сервитьорки. Две години в Маями Бийч, но гледката на пеликан още ме караше да се ококорвам като турист. Размахът на крилете като на птеродактил; съсредоточените немигащи очи; стабилният полет и забиването на дългия сив, подобен на меч клюн в залива. Озовах се на главния мост, а Бискайският залив проблясваше от север и юг, яхтите бяха кротнали и не отиваха никъде.

На място като Маями се води несекваща битка между представите за рая от миналото и кошмарните пророчества на бъдещето. В зависимост от това къде се намиращ в момента, трудно беше да се каже кой печели. Но днес прозорците ми бяха отворени, небето беше безкрайно във всички посоки и ми се струваше, че на рая, моя рай, все още му остават няколко години. Ню Йорк беше друг живот, претъпкан със спомени, като любовна история, хубава, докато е продължавала, която обаче не искаш да се повтаря, дори и да може да се уреди някак си.

Бях започнал да мисля за живота си тук като за „Маямските Години“, и двете думи с главни букви и в кавички като заглавие на глава от мемоари, които вероятно никога нямаше да напиша. След проблемите в Ню Йорк се бях отправил към Маями заради Гюс Санторино, старо ченге, което ме беше вкарало в полицията и после беше отнесло спестяванията си на юг, за да отвори нощен клуб на брега точно когато тълпата от купонджии бе започнала да избутва старчоците от Чакалнята Господня, както наричаха крайбрежието. Ела на юг, беше ми казал Гюс, и аз отидох.

Така започнаха и „Несигурните Години“. Гюс ме направи шеф на охраната, но всъщност бях кралят на охранителите. Биех се с разни мъжаги в три сутринта и носех черна папийонка и бяла риза с нагръдник, която в края на нощта най-често беше оплескана с кръв по ръкавите. Насилието беше част от музиката и идваше на талози, надигаше се с пулса на танцьорите като цунами. Някой биваше изхвърлен и танците продължаваха. Счупените стъкла се помитаха и

хълбоците на кубинските момичета отново започваха да се полюшват на дансинга. Безкрайни безплатни питиета от барманите, които ми пазеха гърба и които никога не крадяха достатъчно от Гюс, за да ги уволни. Това също беше друг живот.

Избягвах кокаина, който беше навсякъде по онова време, но пиех прекалено много. И една нощ се надбягвах с някакъв джебчия извън клуба, но накрая се свлякох, превит на две, без да мога дъх да си поема. Загубил бях форма, дишах тежко с отворена уста. Това беше нещо, което не можех да търпя. Открих един салон, собственост на бивше ченге на име Кал (приятел на Гюс), на няколко пресечки от квартирата си и бавно започнах по обратния път. Вдигах тежести и тичах. Ходех на кикбокс и йога. Светският ми живот се свеждаше до поредица от тренировки. Тренирах сам, не се сприятелявах с никого и един ден, докато бях на пътеката, забелязах, че Кал ме наблюдава от мястото си зад барплота, откъдето продаваше членски карти и протеинови шейкове. Очите ни се срещнаха и старецът ми кимна.

После ми предложи работа.

И така плавният преход от охранител до личен треньор беше извършен и аз се превърнах във фитнес плъх под наем. Положих изпит и си извадих разрешително, а Кал започна да ми изпраща клиенти, но аз знаех какво правя. Най-големият проблем беше, че се налагаше да приказвам, а точно тогава не бях от най-разговорливите, но нямаше друг начин. Клиентите, особено жените, очакваха да говоря, но понеже бях ченге, повече ме биваше в слушането. Стигна се дотам, че се превърнах в нещо като проклет фризьор или психолог. Можех да напиша книга от историите, които бях чул. Ако някога ви трябва потвърждение, че повечето хора на света са луди, моят съвет е: станете личен треньор. Петдесет кинта на час минус комисионата за Кал и имаш нова откачалка всеки ден.

Беше непредвидим живот и често имах усещането, че не е редно да живея така. Не че беше лош, но бе като придатък на основната история, нишките на която някак си бях успял да изгубя. Годината стана на две години. Изкарвах пари, но това не ми помагаше да се освободя от чувството, че някъде там, навън, „истинският“ ми живот ме чака да ида и да го изживея. Грешах за това, разбира се. Няма друг живот, освен този, който живееш тук и сега. Да мислиш обратното е

просто самосъжаление. Запомнете: спящите полицаи си имат предназначение и то не е това, което си мислите.

Неведнъж бях на ръба да стана отново полицай. Дори Гюс и Кал смятаха, че идеята е добра. Що се отнася до треньорската работа, бях добър, много добър. Прекарах доста време в библиотеката, изучих физиологията на физическото натоварване, храненето. Имаше много да се чете. Дори си мислех да започна да уча отново и да взема диплома, но нещо не ми беше по сърце. Накрая се предадох и изкарах теста за ченгета в Маями, но когато ме извикаха на интервю, реших да не отида. Истината е, че вече не се виждах в униформа.

И един ден през пролетта на 1999 година Кал ме извика в офиса си, а срещу него седеше красива чернокоса азиатка — около двайсет и пет годишна — която дотогава не бях виждал. Имаше дързък поглед, това мога да ви кажа. Изправи се, подаде ми ръка и изведнъж видях бая крак. Носеше бели шорти, които щяха да бъдат сметнати за скандални в Канзас Сити. За щастие обаче, братя и сестри, не се намирахме в Канзас. Тук, на юг, тези изрязани бели шортички си бяха съвсем в реда на нещата. Като колонизаторски шлем по бреговете на река Замбези. Даже бяха леко консервативни — не много де.

— Вивиан Патерсън — рече тя. — Вие сигурно сте Джак Вон. Кал точно ми разказваше за вас.

Флуидите, които струяха от нея, не отговаряха на външния ѝ вид. Така става с красавиците понякога. Така си ги зяпнал, че не ги виждаш. Пропускаш допълнителната искрица в очите им, допълнителната живителна струя и дара на загадъчността, които някои хора притежават. Тя го имаше.

Краката ме бяха шашнали за миг, но това беше разбираемо. Не бях очаквал безупречните маниери и гласа. Още една изненада, която да повдигне булото на външния ѝ вид. Можеше да мине за момиче от Сан Фернандо, но в акцента ѝ се усещаше следа от Англия, примесена с нещо друго, което го връщаше отново у дома.

Дързостта в погледа ѝ не беше сексуална нито по начина, по който гледаше, нито като наситеност на изражението, беше само преценяваща и самоуверена. Секса го имаше обаче, изтягаше се отзад като черна котка на персийски килим. Знаете какво искам да кажа. Беше вроден, естествен, нищо престорено, нямаше нужда да го насилва.

Седнахме, Кал го извикаха навън за малко. Настъпи обичайното неловко мълчание, което увисва във въздуха като невидима пинята^[5], която чака да бъде строшена. Оставих го да виси. Нямаше смисъл да изръся някоя глупост, докато не станеше абсолютно необходимо. Пък и когато си мълчиш, можеш да усетиш хората. Хванах доста народ така, докато бях ченге.

— Кал ми каза, че сте били полицаи — рече тя.

— Да, в Ню Йорк.

Бях малко ядосан на Кал, че ѝ беше казал за полицията. Разбирах защо го прави обаче, особено с богатите, известните или нервните. Хората си мислеха, че така има по-малка вероятност да отмъкна някой хамър или да се разприказвам пред таблоидите. Може би имаха право, но аз не смятах така. Или си честен, или не си. Не бях крадец и знаех как да си държа устата затворена, но не бях го научил в академията. Баща ми го беше набил в главата ми с обувката си и най-различни други предмети. Плюс това бях чел правилните комикси.

— Търся някого, който да тренира баща ми — каза тя. — Ще трябва да идвате у дома. Много е хубаво у нас. Това проблем ли ще бъде?

Радвах се, че започна да ми говори, защото това ми даваше извинение да я гледам, без да проявявам нелюбезност. Имаше лъскавата черна коса на китайка, но изглеждаше мешана, вероятно евразийка. Всичко у нея сякаш беше дошло от различно място.

— Имате ли нещо против да ви задам един въпрос? — попитах.

— Съвсем не.

— Имате почти британски акцент, но не съвсем.

— Учих в Англия, когато бях малка. Май че още не съм го загубила — акцента имам предвид. Е, какво ще кажете?

— За кое?

— Да тренирате баща ми. Вие какво си мислехте?

Кал се беше върнал в офиса и аз усещах как седи облеган в въртящия си стол и ни наблюдава.

Разсмях се.

— Мислех, че ме питате за акцента си. Тоест какво мисля за него.

— Е?

— Запазете го. Хубав е.

— Дайте да се върнем към работата, а, деца? — намеси се милостиво Кеш. — Опитвам се да си изкарам хляба.

— Къде живее? — попитах. — Баща ви имам предвид. Ще трябва да вдигнем малко цената заради времето за пътуване.

— Няма проблем. Живее в Сънсет Бийч. — Погледна ме, за да види какво въздействие ще окаже адреса върху мен. Не бях изненадан. Имаше вид на човек с пари, без да се набива на очи. Всичко беше първокласно, но ненатрапчиво — часовник „Картие“, малки диаманти. Стари пари ли бяха? Едва ли. Нямаха мириса на древна, мухлясала книга.

— Сънсет Бийч? Разбира се, бил съм там — отвърнах. — Само че винаги ме карат да си тръгна, щом се стъмни.

Тя ме изгледа продължително, сякаш бях казал нещо странно или по-издайническо, отколкото бях възнамерявал. След което се разсмя.

— Мисля, че баща ми ще ви хареса.

— Наистина ли? И защо?

— Прикрит сте. Имате тайни. Това му харесва. Хората ви гледат, но не ви виждат. Но баща ми ще ви види. Аз също ви виждам.

— И аз ви виждам.

Тя се огледа.

— Предполагам, че за пушене тук и дума не може да става.

— Не мисля, че на Кал ще му хареса. Пуши пурите си навън.

Тя ме погледна изпитателно за миг.

— Виждала съм ви и преди — рече. — Ходите ли по клубове?

— Ходех, когато работех в един.

— Кой? — попита ме. — Била съм във всичките.

Казах й.

— Чакайте да отгатна: били сте охранител. Не го приемайте лично, но сте от типа, който стои до вратата.

— Наистина ли? — отвърнах. — Мислех си, че по-скоро става дума за връзки с обществеността. Тъмната страна, разбира се.

— Виждате ли? — заяви Вивиан триумфално. — Казах ви, още една маска. — Кажете ми кой сте всъщност, Джек Вон?

Реших да й отговоря сериозно.

— Не знам — отвърнах съвсем искрено. — Наистина нямам представа.

— Мили боже — възкликна Кал. — Всички тези приказки ме убиват. — Той скочи от стола си и излетя от офиса.

Зарадвах се, че се махна.

Нещо в тона ми явно я беше убедило, че казвам истината. Погледнахме се втренчено за миг. Долових известна жажда и у двамата да продължим с разговора. Тя беше човек, с когото наистина можеш да разговаряш.

— Знам какво искате да кажете — отвърна и се огледа из стаята. — Понякога и аз си мисля същото, защото пътувам прекалено много. След известно време всичко ти изглежда чуждо. — Погледна ме настойчиво, сякаш за да види как ще възприема твърдението ѝ.

— Мисля, че разбирам какво имате предвид.

— Да, и аз така мисля.

Тогавя Кал влезе отново. Знам, че после тримата разговаряхме, но не помня дали изобщо съм казал нещо смислено. Тя търсеше човек, на когото да може да се довери да идва в къщата и да тренира баща ѝ, полковник Патерсън. Нямаше никакво значение. Щях да заровя мъртви мулета в задния ѝ двор с кафена лъжичка, ако ме беше накарала. Сякаш се познавахме от хиляда години. Беше само въпрос на време да се опознаем отново. Не беше нужно да се бърза.

Когато тя си отиде, Кал ми се намръщи за миг. Завъртя молива в изкривените си пръсти и поклати глава.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита той с пресипналия си глас.

— Кое? Чу я — отвърнах. — Ще тренирам баща ѝ.

— Не това, което чух, тъпако, а това, което видях.

— Не знам за какво говориш.

— Друг път не знаеш. Двамата за малко да се наградите. Очаквах шортите ѝ да хвъркнат, когато се изправи.

— Ти си луд — отвърнах му аз.

— Луд съм и такъв ще си остана, но между вас става нещо много джазово. — Изглеждаше по-скоро разтревожен, отколкото доволен. — Знаеш какво казват за работата и удоволствието.

— Казваш ми да стоя настрана от нея? Няма нужда да ми го напомняш, Кал. И забравяш нещо: аз съм правоспособен личен треньор. Това все пак значи нещо в този луд свят.

— Значи трънки. Виж, умнико, не съм казал да стоиш далеч от нея, но трябва да го изиграеш правилно. А понякога това означава изобщо да не го изиграеш. Можеш ли да схванеш тънката шибана разлика? Понякога просто трябва да се усмихваш и да търпиш. Трябва да стоиш като Кари Грант с ръце в джобовете. Ти си умен. Знаеш за какво ти говоря. Не ми пробутвай глупостите за правоспособност.

— Разбирам какво искаш да ми кажеш. Трябва да стоя като Кари Грант.

— Сериозно? Кажи ми го, когато я видиш седнала до плувния басейн, умнико, на жегата, когато те накара да ѝ намажеш гърба и ти си помислиш: какво, по дяволите? Какво ще кажеш тогава, Чарли Чен? Какво? Кал, оплесках я. Баща ѝ идва насам с огнехвъргачка. Спаси ме, Кал.

Разсмях се.

— От кой филм го взе това?

— Не е филм, от истинския живот е. От петдесет години съм в този бизнес. Веднага след войната. Тогава бях много готин, мускули и всичко. Не от бутилката като Раул. Между другото пак е започнал да зоби. Знаеш ли колко жени са се опитвали да ме убият? Хайде, отгатни.

— Добре — отвърнах. — Десет.

— Всъщност бяха девет. После остарях и се пенсионирах от глупостите. Ти още си на активна служба в този отдел. Макар че си мисля дали и аз да не се върна пак. На оная ми работа още можеш да закачиш палто от норки. Ха! На бас, че това досега не си го чувал.

Тази година държах апартамент до брега в Сърфсайд, недалече от стария киносалон, който едни приятели бяха взели под наем и обърнали във фитнес зала. Тренирах някои от клиентите си там. Бях се преместил нагоре, след като северното преселение, предизвикано от урагана през 1998 година, бе вдигнало цените на наемите долу, в Саут Бийч, до такава степен, че или трябваше да си купя апартамент, или да прекарам остатъка от дните си с едничката цел да помагам на хазаина да изпрати децата си в Харвард. Накрая се преместих на север.

Бумът не беше стигнал чак до Сърфсайд и наемите там още бяха разумни. Живеех в двуетажна жилищна сграда на Байрън авеню, наречена Ланкастър Армс. Неоновият надпис отпред не работеше и

синьо-бялото здание изглеждаше избеляло под неумолимото слънце. Собственик и управител беше осемдесетгодишен старец на име Стърнфелд, не по-малко сърдит от Кал. Обичаше да стои на площадката зад проходилката като стар адмирал на мостика на кораба си и имаше рошовата бяла грива на диригент, който търси симфония.

В деня, когато дойдох, за да видя апартамента, Стърнфелд ме погледна с изражението на човек, който се мъчи да пресметне колко точно грижи ще му създаваш. Възхити се, когато му казах, че имам работа, сякаш бях постигнал нещо забележително. Стана дори още пощастлив, когато добавих, че съм сам и че дори нямам златна рибка за компания. Накрая ми обеща да свали сто долара от наема, ако се разхождам с него три вечери в седмицата.

Така че за сто долара на месец се сдобих с едностаен апартамент с два входа и ако оставех и двете врати отворени в горещ ден, ставаше приятно течение. Трябваше обаче да внимавам, когато го правех. Кварталът не беше чак толкова безопасен и сигурен. Един ден излязох изпод душа и хванах изгорял от слънцето наркоман със стъклоно око, който се опитваше да измъкне лаптопа ми през задната врата. Урокът беше, че макар наемите да бяха разумни, хората наоколо може и да не са, след което станах по-бдителен.

Тих човек, който си гледа своята работа и няма стереоуредба с мощни колони, по принцип се разбира със съседите си, така че нямах проблеми. Отляво живееше семейство от Еквадор. Имаха двапетгодишен син, когото полицията прибра една нощ, защото решил, че паркирането на чужди коли не е толкова доходоносно, колкото краденето им. Родителите му знаеха, че съм бил ченге, и затова ме помолиха да поговоря с него. Направих каквото можах. След което той реши да отглежда питбули за бой с кучета в Хайалиа, но на полицията и тази идея не ѝ допадна особено, затова сега се беше върнал обратно в общинския колеж и се опитваше да намери друг начин за печелене на пари.

Били Шъстър живееше в студиото отдясно. Травестит, който през деня работеше като пощальон. Звучи като клише, но той наистина обичаше песни от мюзикъли, особено изпълнението на Етъл Мърман на „Няма друга работа като шоубизнеса“, която поради някаква причина никога не пускаше докрай. Беше доста изнервящо. Бях

стигнал дотам, че можех дори да предскажа секундата, в която щеше да вдигне игличката и пак да пусне плочата отначало.

Понякога, когато Били оставеше вратата отворена, го виждах как стои зад дъската за гладене по бикини и сутиен и глади дрехите, които щеше да облече вечерта. Русата му перука а ла Туиги стоеше от едната страна на дъската като потисната котка. Били веднъж ми каза, че ме харесвал, защото съм внасял стабилност в сградата. По свой си начин и той правеше същото. Беше наемател тук от петнайсет години. Понякога в по-прохладните вечери двамата със Стърнфелд играеха шах върху малка масичка с плочки отгоре, която слагаха на сянка в патиото зад зеления плет. За Стърнфелд нямаше значение дали Били е облечен като мъж или като жена, макар че не псуваше чак толкова много, когато той носеше рокля. Не му харесваше това, че съперникът му обикновено печелеше партиите.

По-късно същия следобед, когато спрях пред апартамента си, червеното порше на Вивиан стоеше паркирано до бордюра, зад пурпурните бугенвиллии, които обвиваха ъглите на фасадата. Стърнфелд седеше на градински стол под сенника, алуминиевата му проходилка стоеше отстрани. Притули очите си от слънцето, когато качих трите стъпала, които водеха към площадката. Погледнах по коридора към затворената врата на апартамента си.

— Къде е тя? — попитах.

— Ще ти подскажа два отговора — отвърна той. — И да знаеш, че не е при мен.

— Пуснал си я вътре?

— Имаше си ключ, тъпако.

— Прав си. Забравих за това.

— Каза ми, че историята е приключена — рече той.

— Така е.

— Тогава значи отново е възкръснала.

— Ще видим тази работа.

— Кога ще идем пак в „Раскалс Хаус“? — попита ме Стърнфелд.
— Прияло ми се е говеждо с ръж.

— Скоро — отвърнах.

— Така каза и миналата седмица.

Когато отворих вратата, Вивиан седеше при малката маса в нишата до кухнята. Стана, прегърна ме и се притисна в мен.

Трепереше от страх и облекчение, сякаш в тежък момент беше дошла на място, където можеше да намери спасение. Знаех, че дълго бях чакал точно този момент, когато всяко отсъствие и предателство ще бъде заличено от една обикновена прегръдка — поне временно.

Хванах я за брадичката и повдигнах главата ѝ. В тъмните ѝ очи имаше сълзи. Напук на себе си, се радвах да я видя.

— Подстригала си се — казах.

— Мразя я — кисело отвърна тя. — Прекалено много я отрязаха.

— Не, добре ти стои.

Попитах я дали иска нещо за пиене, после отидох до хладилника, взех две диетични коли и налях нейната в чиста чаша. Когато се върнах, тя пушеше цигара „Марлборо“. Върнах се отново в кухнята, намерих капачка от празен буркан с майонеза и я сложих пред нея вместо пепелник.

— Мислех, че си ги отказала.

— Започнах отново тази сутрин.

— След убийство така става.

Лицето ѝ пребледня и за миг ми напомни на онези уплашени, отчаяни хора, които виждаш да седят в ареста на полицията, на прага на нов вид неприятности. Тъмните ѝ очи потрепнаха, после се впиха право в мен.

— Изглежда като кошмар — рече тя.

— Кошмар е. Какво ще правиш?

— Не знам. Баща ми каза, че си ходил да го видиш тази сутрин.

— Караше ме да ви отърва от лодката на приятеля ти, но се наложи да му откажа.

— Знам.

— Тогава защо си тук?

— Не знам. Сигурно защото си ми приятел.

— Странно е, че точно днес избра да си го спомниш. Не съм те виждал повече от година.

— Не си искал да ме видиш.

— Защо мислиш, че сега искам?

— Да си вървя ли?

— Значи си застреляла Метсън. Предполагам, че нещата между вас не са вървели.

Споменаването на името на Метсън извика цялата горчивина, която бях изпитвал към двамата. Наблюдавах я безстрастно, сякаш хлипането ѝ беше акомпанимент към оправдано мрачното настроение, в което се бях запечатал толкова здраво. Не беше никак забавно да удържаш под контрол скапано положение.

Цигарата ѝ изгоря и пепелта се посипа върху надрасканата повърхност на масата. Събрах я и я хвърлих, изстрелях филтъра над главата ѝ в мивката.

— Имаш ли кърпичка? — попита тя.

— Не. Трябваше да се обадиш предварително.

— Няма да ми помогнеш, нали?

— Ще ти помогна да се обадиш в полицията. Дори ще те придружа дотам, но това е всичко, което мога да направя.

Вивиан ме погледна, сякаш търсеше някакъв знак, че все още съм същият мъж, когото беше познавала преди. Не бях. Изпитвах огромна студенина към нея. Устата ми беше здраво стисната, до такава степен, че челюстта започваше да ме боли. Отпих глътка кола, за да намаля натиска, но това не стопи студенината, която ме беше обгърнала подобно на човек, замръзнал в айсберг.

— Знам, че те нараних — тихо рече тя.

— Не се тревожи за мен. Тревожи се за това какво ще кажеш на ченгетата.

— Не съм сигурна, че ще ида в полицията — поколеба се тя. — Какво мислиш, че ще стане, ако просто оставим лодката да си стои там?

Усмихнах се.

— Точно пред имението на баща ти? Много подходящо. Ами ще стане горе-долу следното: ще вземат отпечатъци и ще открият твоите, защото не си избърсала мястото, а дори и да си го избърсала, все ще открият нещо някъде. Нямаш досие, така че ченгетата ще се позабавят малко. Ще зададат няколко въпроса. Името ти ще се появи, после и това на баща ти. Ще има няколко погрешни стъпки тук-таме, но накрая ще стигнат до теб. Давам им седмица от момента, в който се качат на лодката. Какво има?

— Веднъж ме арестуваха. За шофиране в пияно състояние. Не спазих знак стоп. Бях на седемнайсет.

— Тогава — отвърнах аз — това е достатъчно. Ще могат да съпоставят отпечатъците ти. Нямах много време. Може би трябва да напуснеш страната и да си спестиш всички неприятности. Имаш пари. Върви в Швейцария. Нали някога си живяла там. Може дори да ти идвам на гости от време на време. Лично аз смятам, че трябва да говориш с ченгетата. Просто им покажи филма, който Метсън е направил. Кой знае, може да излезеш суха — или пък те да се подмокрят.

— Казах на баща ми да не ти го показва.

— Но си знаела, че ще ми го покаже.

— Защо го казваш?

— Защото познавам и теб, и него. И двамата сте първокласни манипулатори и макар да сте наясно, че го знам, не можеше да се стърпите. Освен това се опитваше да ме убеди, но сега, като се замисля, това май беше тактическа грешка. Сигурно си е мислел, че ще превъртя и ще изгриза дупка в корпуса като акула. Както и да е, каквото и да правиш, най-добре побързай. Дори ще те закарам до летището — без пари, разбира се.

Тя отстъпи назад и ме замери с кутийката от кока-кола. Изчаках да преценя траекторията на ръката ѝ и се отдръпнах съвсем леко. Кутийката профуча покрай главата ми, чух я как се удари в стената и после падна на пода. Взех моята кола и я преместих по-близо до нея.

— Ето. Опитай пак.

Тя се пресегна към кутийката, но аз я сграбчих пръв и я запратих над главата ѝ. Също като предишната, и тази се удари в стената точно под часовника, падна, търкулна се и се разля по кафявите плочки.

— Върви си — рекох ѝ, — питиетата ни свършиха.

Тя стана. Носеше жълта рокля с презрамки. Прилепнала хъм хълбоците ѝ, беше се впила в извивката между краката ѝ и се задържа там достатъчно дълго, за да осъзная, че не носеше бельо. Дори през студенината, знаех, че ще ми липсва да не я виждам, затова бях вперил очи, докато можех, и я оставих да види, че го правя. Това беше последната ми напитка преди доживотната пустош, в която никога повече нямаше да я видя, и исках да напълня чашата си за безкрайното време, което предстоеше.

Отворих ѝ вратата. Изглеждаше шокирана.

— Ще ме пуснеш да си тръгна просто така. Знаех, че няма да потопиш лодката. Ти имаш... какво, морални задръжки? Добре, ами аз? Нищо ли не е останало от чувствата ти към мен?

— Много е останало, но по никакъв начин няма да ти помогне с Метсън.

— О, значи е било само секс?

— Ти си повърхностна, не много умна и си първокласна лъжкия. Какво друго може да е било?

Това я разтърси и изпитах жестокото удоволствие да видя как обидата се разпростира върху лицето ѝ, докато изящните ѝ черти сякаш се отдръпнаха една от друга. Какво правех, освен че се самоубивах, казвайки неща, в които не вярвах? Чак когато ги изрекох, си дадох сметка колко дълго си бях представял точно този момент. Това беше моята голяма сцена и я бях изиграл по начина, по който си бях мечтал. Бях забил ножа и бях го завъртял здраво, но не можех да разбера защо имах чувството, че намушканият бях аз.

Вивиан се завъртя и аз ѝ задържах вратата. Наблюдавах я как минава покрай Стърнфелд и отива до колата си. Птиците чуруликаха една на друга от палмите по улицата. Отдалечи се бавно, като държеше главата си леко наведена встрани, сякаш се вслушваше в нещо, и си спомних, че правеше така, когато беше разстроена. В гърдите ми напираше нещо, но не можех да го превода на нито един познат език и то си остана вътре да чака като съсирек кръв, докато поршето нададе един-единствен непогрешим рев и си замина.

Имах двама клиенти за следобеда, Шейха и една певица от Германия на име Тамара, която живееше в Южен Маями. Не бях в настроение да тренирам нито единия, нито другия, но беше прекалено късно да ги отложа. Взех Шейха към обяд от къщата му на Пайн Трий и го закарах на плажа да потичаме покрай брега в най-горещата част от деня. Жегата беше, поне за него, част от предизвикателството. Когато пътеката свърши, изтрополихме надолу по дървените стълби и продължихме по здраво утъпкания пясък на юг към Гавърнмънт Кът, където огромните луксозни лайнери влизаха в океана.

След кроса се върнахме обратно в къщата му, където още един час упражнявахме кендо, на което той беше майстор, а аз не. Не за

първи път ми се случваше да играя ученика, а не учителя с клиент. Даже понякога се чудех дали не съм научил толкова от клиентите си, колкото и те от мен.

Казваше се Ануар и беше принц по рождение в страна, която няма да споменавам, но бе прекарал почти целия си живот в американски училища, включително и „Джонс Хопкинс“, където беше получил дипломата си за възстановителна пластична хирургия. Когато се запознах с него, беше на трийсет и пет и вече беше практикувал като лекар в Сомалия и Камбоджа под егидата на „Лекари без граница“. Доколкото виждах, бе отговорил на предизвикателството на почти неизчислимото богатство по-добре от всеки друг, когото познавах.

Беше ни станало ритуал, след като си оставехме нещата, да сядаме в джакузито на Шейха и да изпиваме спокойно по чаша уиски от хилядолетния му скоч. Жена му Ронда я нямаше този следобед и не ми беше толкова лесно да скрия угриженото си настроение, докато потта ни изсъхне, а краката ми врят в мехурчетата хлорирана вода.

— Нещо не е наред с теб — рече той.

— Видях се с Вивиан днес.

— Предполагам, това означава, че пак ще си изгубиш ума за кратко. Жалко, че няма да съм тук, за да стана свидетел на лудостта ти.

— Сега къде отиваш? — попитах.

— Семейството ми организира празненство в хотела ни на Бахамите — семейно събиране, както казвате вие. Искаш ли да дойдеш?

— Не съм част от семейството.

— Технически не. Макар че баща ми ще се радва да те види. Защо не дойдеш? Ще е много добре, да знаеш.

— Имам да свърша една работа тук.

— С жената?

— И баща ѝ. Най-вероятно. Направиха ми предложение, на което отказах. Но сега се питам дали постъпих правилно. Това, че я видях, явно промени решението ми.

— Баща ѝ? Искаш да кажеш — ученият?

— Същият.

Шейха не каза нищо. Беше се загледал в мехурчетата, които излизаха от горещата вана, със замислено изражение на лицето.

— Знаеш ли — каза той, — срещнах го веднъж на един прием в Балтимор. Мисля, че ти казах. Благотворителна проява беше, забравих за кого. Имаше нещо в него, което не ми се понарава. Така и не можах да определя точно какво.

— Напълно те разбирам.

— Случвало ли ти се е да играеш шах с някого — дори и когато си мислиш, че водиш просто любезен разговор за времето?

— Всеки път, когато го тренирах, се чувствах така — отвърнах. — Вечно имах чувството, че търси цепнатина, че проучва. Мисля, че му е станало навик.

— Мислиш ли, че е открил слабостта ти? — попита ме Шейха с усмивка.

— Вероятно.

— Мислил ли си някога изобщо върху предложението ми? — попита ме той.

— Скоро не.

Предложението беше да разкарам всичките си останали клиенти и да му стана личен помощник, щях да бъда бодигард, личен треньор и каквото друго дойде.

Във всеки случай никога не му бях давал лъжливи надежди. Не ми харесваше идеята да имам само един голям, богат шеф. Парите, които ми предлагаше, ще ви шокират, затова изобщо няма да ги споменавам, защото иначе ще ме вземете за луд, че му отказвам. Но вижте го и от другата страна: много клиенти — много възможности. Винаги можете да кажете поне на един от тях, който ви лази по нервите, да ви цуне отзад, без да банкрутирате. Все пак в живота има много повече неща от добър зъболекарски план и пенсионни осигуровки — поне докато не остарееете и не започнат да ви падат зъбите.

По-късно, след като вече се бях облякъл, Ануар ме изпрати до колата. Не говорихме много, но усещах загрижеността му. Имаше ярко присъствие, което се изразяваше най-силно в мълчанието му. Нещо като атмосферата в празна църква. Беше на моята възраст, но въпреки това изглеждаше много по-стар. Понякога ми се струваше, че винаги съм го познавал.

Ръкувахме се пред колата. Тъмните му очи бяха сериозни. Потупах го по рамото, надявайки се да го разведря, но не се получи.

— Ще се видим, когато се върнеш — рекох. — Поздрави на баща ти.

Прегърнахме се и влязох във вана в напълно различно настроение от това, което ми се искаше. Исках да бъда жизнерадостен, небрежен, но в изражението на Ануар така и не настъпи промяна. Той се отдръпна, чу как двигателят на форда се задави, после се изкашля.

— Трябва да знаеш кога нещо е приключило, Джак — рече. — Понякога е опасно да се връщаш, щом танцът е свършил. Дори и да са минали само пет минути, няма да е същото.

— Да, знам. Но ако музиката все още свири?

— При всички случаи ще бъде различна от тази, която си слушал преди.

Докато се отдалечавах, погледнах в огледалото за обратно виждане. Шейха стоеше там и ме наблюдаваше, също като Уилямс.

След това нищо вече не вървеше както трябва. Фордът изгасна, докато се отправях на юг по Дон Шула, и трябваше да го избутам встрани от пътя наред проливния дъжд, който трая точно толкова, колкото да ме измокри до кости. Обадих се по мобилния на Тамара, немската певица, за да й кажа, че няма да успея да ида следобеда. После, докато звънях на Пътна помощ, батерията на телефона свърши, оказа се, че и резервната във вана също не работи. За мой късмет дъждът беше спрял, защото ми се наложи да извървя един километър пеша до най-близката телефонна будка.

Следобед от пътна помощ ме стовариха пред гаража на приятеля ми в Оувъртаун, но жегата и слънцето още не се бяха разкарали, за разлика от всяка надежда за печалба. И когато колите започнаха да пълзят в обратната посока, аз седях в задушния и претъпкан офис на гаража, пиех кафе и си говорех с Пол Марч, собственика, който седеше срещу мен и си чистеше оръжията.

Марч обичаше да ги чисти на бюрото, за да видят клиентите му, че е сериозен човек. В миналото беше имал проблеми с някакви типове, които искали да си вземат колите, без да си платят за поправката. Мнението на Пол беше, че навременната поява на огнестрелно оръжие придава на подобни преговори ново чувство за

реалност и струва много повече от табелка на стената, на която пише „БЕЗ КРЕДИТ“.

— Колата ти се нуждае от нова скоростна кутия — уведоми ме той. — Който ти я е продал, явно те е взел за балък.

— Мисля, че името му е Марч.

— Никога не съм го чувал. — Беше успял да сглоби пистолета и сега го зареждаше отново. — Ела с мен отзад. Имам нещо, което може да ти хареса.

Отидохме на паркинга зад гаража и се запътихме към редица потрошени стари коли, паркирани до оградата. Два добермана изскочиха изпод един бял камион и се спуснаха към мен с оголени зъби и малки мозъци, заредени с дресирана злоба... После познаха Пол и взеха да подскочат около него, все едно ей сега ще го опънат.

Пол, който се отнасяше с животните по същия начин, по който и с хората, се усмихна и срита мъжкия в ребрата. Женската седна учудено на задника си. Пол махна с ръце и хрътките на ада се пъхнаха обратно под камиона, легнаха и продължиха да ни наблюдават изпод сянката, притихнали като двойка снайперисти.

— Какво ще кажеш за тази? — попита Пол и потупа капака на един черен гъндърбърд от '77-а със стойка за велосипеди на капака. — Само на сто хиляди километра е.

— Преди или след като си превъртял километража?

— След, разбира се. Поне не можеш да кажеш, че съм лъжец.

— Харесва ми стойката. Като я гледам тази кола, сигурно ще ми послужи.

В този момент пред нас изскочи един плъх и се скри зад купчина с боклуци пред ръждясалата барака от нагъната ламарина. И двамата го видяхме едновременно. Пол ми се намръщи и със съсредоточено изражение постави показалеца си вертикално на устните.

— Време за сафари — прошепна той. — Веднага се връщам.

Пропълзя зад редицата разнебитени коли и изчезна зад бараката със зареден пистолет, вдигнат до ухото. Тъкмо си мислех, че ще трябва да си търся нов монтьор, когато чух изстрела. Тримата мъже, които се бяха навели над отворения капак на колата до гаража, се изправиха и погледнаха към нас. Втренчиха се за миг, после се заловиха отново за работа. Познаваха шефа си много добре.

Пол се появи след минутка. Пистолетът беше затъкнат в колана на гащеризона му. От изражението върху лицето му разбрах, че сафарито не е било успешно.

— Улучи ли го? — попитах.

— Откъде, по дяволите, да знам? — сопна ми се той. — Да не мислиш, че имам време да търся трупа на убит плъх?

Подкарах „новия“ си черен тъндърбърд от паркинга на Марч в шест часа и не се бях отдалечил много, когато осъзнах, че също като предишната кола, купена от него, и тази вероятно нямаше да я карам много дълго. Бяха я изчистили и ѝ бяха ударили една боя, но това беше просто за маскировка на куп стара ламарина. Двигателят се задавяше на всеки светофар и ми стана пределно ясно, че карбураторът не е съвсем наред. Когато я изгасих, колата още трийсет секунди продължи да издава звуци като от нахвърляни в стоманена кофа болтове.

Взех си душ и изпих една бира, после включих на новините, седнах в черното си кресло и си вдигнах краката. Изслушах днешните бедствия и скандали, но ако след десет минути ме бяхте попитали какви са, нямаше да мога да си спомня нищо. След малко се уморих от красивото, самоуверено изражение на говорителя и загасих телевизора. Бях в странно настроение, което трудно можеше да се опише, сякаш върху сърцето ми мигаше неонов знак „Свободно“ под формата на вечен въпрос, на който нямах отговор. Може би прекалено дълго бях живял сам. Може би беше време да си взема котка.

Почудих се дали да не се обадя на Барбара, бившата ми жена, но тя живееше в Ню Йорк и не можех да си позволя дълъг извънградски разговор. Обичах да разправам на хората, че сме в добри отношения. Но винаги звучеше така, сякаш сме имали някакви делови контакти помежду си, а не любов, изсъхнала като цвете, което се нуждае от повече поливане, отколкото някой от нас е готов да му осигури. Тя беше брокер на стоковата борса, а аз ченге. Двамата така и не бяхме успели да се срещнем и дори сега, след пет години, все още не можех да проумея как така колкото по-дълго оставахме заедно, толкова повече се отчуждавахме.

Но не се обадох на Барбара, и то не само заради цената на междуградския. Прекалено се бяхме отдалечили един от друг и не ми се слушаше за Дау Джонс или за новия ѝ приятел, който и да беше той този път. Понякога ми правеше намеци, че искала деца и че още съм

можел да се кандидатирам за донор на сперма. Изглежда в изпушилия й мозък часовникът за бебета беше започнал да тиктака и предполагам, трябваше да приема това, че все още смята гените ми за добри, като комплимент.

Но от начина, по който го казваше, беше ясно, че това, което имаше предвид, в никакъв случай не биваше да се бърка с евентуално повторно събиране. Имах чувството, че идеята й беше да долетя и после да направя като Самотния Рейнджър, да оставя сребърен куршум зад себе си. Не беше най-лошото предложение, което съм получавал, но в него имаше известна хладина, която ми пречеше да се възторгна. Но може би просто си бях старомоден.

Свалих си фланелката, легнах на леглото и се загледах във вентилатора на тавана за известно време. И това не ми помогна особено. Едно яйце под формата на идея се опитваше да се излюпи в мозъка ми, но имаше нужда от малко подбутване, затова станах, отидох до бюрото си, отворих най-долното чекмедже и извадих последното писмо на Вивиан. Отворих си още една бира, седнах на масата с двата малогабаритни стола и го прочетох отново поне за стотен път, откакто ми го беше пратила. Знаех го наизуст — до последните накъсани редове, но въпреки това го прочетох отново; все едно пиех от празна чаша.

Писмото беше написано на обикновен английски, но както обикновено, го четях бавно, бавех се на всяка дума като слънчасал археолог, който дешифрира неясни йероглифи. Беше права. Беше права. Бях се оттеглил, или по-скоро бях се отдръпнал, и то не защото Вивиан не си заслужаваше да се боря за нея. Бях се борил много повече за много по-малко. По онова време бях гледал на набега на Метсън като на проверка на верността й и когато по всичко стана ясно, че се е провалила на изпита, в изблик на гордост ги изхвърлих и двамата, и приятелката, и клиента. Да вървят по дяволите и двамата, мислех си.

Онази част за парите също беше вярна, макар че бях отказал да мисля за нея. Америка може и да е безкласово общество, но има йерархия на парите, която може да бъде пренебрегвана само до първия път, когато сервитьорът ти подаде листата с вината. Икономическата страна на романтиката започна да ми се разяснява след първите няколко срещи, когато започнах да си давам сметка, че ще трябва да

тренирам половината Корал Гейбълс, за да мога да ѝ насмогна. Казах ѝ какво мисля по въпроса, тя се разсмя и отвърна, че нямало значение. Но имаше. И докато баща ѝ се държеше с мен като с равен, повечето от приятелите ѝ смятаха, че си е хванала бедняк за забавление и че ще ѝ дойде акълът, когато блясъкът на чара ми се изтърка.

Самочувствието ми никога не се беше основавало върху златния стандарт, но Фицджералд беше прав: богатите бяха различни. Краката им докосваха земята само когато го пожелаеха, но моите бяха там през цялото време. В обществото на парите аз определено бях аутсайдер с минимален шанс да премина от другата страна, като спечеля от лотарията. Известно време нямаше проблем, но не виждах как нещата могат да продължат за по-дълго. Не исках цял живот да се чувствам като един от бедните съпрузи на Елизабет Тейлър.

В течение на връзката ни постепенно се разубедих, че съм влюбен във Вивиан. Сякаш се мъчех да се избавя от култ, който съм изповядвал. Казвах си, че съм реалист, благороден, че ѝ правя услуга, но не можех да отрека болката, която видях в очите ѝ, когато осъзна, че се отдръпвам. Непрекъснато на разположение в началото, ставах все по-невидим и когато тя ме притисна, ѝ пробувах старата глупост, че съм прекалено зает. Знаех точно какво правя и когато Метсън се появи, той стана част от стратегията ми за измъкване. Съдейки по реакцията си в бара онази нощ, тя явно беше проработила много по-добре от очакванията ми.

А сега Метсън беше мъртъв, но нищо не беше свършило. Нещата изглеждаха дори по-несвършени, отколкото когато той беше жив. Ако затворех очи, можех да видя бялата яхта с опасния товар да стои кротко във водата, докато небето притъмнява, а слънцето далече на запад се кани да залезе. И в този момент нещо, което се опитваше да излезе на повърхността, най-сетне успя и разбрах, че нищо не се връзваше. Метсън имаше пари, но лодката, която бях видял, струваше поне 3 милиона долара, а той нямаше толкова. Понякога, когато умрат, хората стават по-тайнствени, отколкото са били приживе, явно такъв беше случаят и с него.

После започнах да мисля за парите, които Полковника ми беше предложил — пет нули след единица. Продължавах да мисля за яхтата до брега с мъртвеца на борда като за нещо, което чака да бъде свършено. Взех да усещам как ме завладява странно напрежение,

сякаш някой ме задържаше, и тогава разбрах, че ще го направя. В себе си знаех, че имам среща с лодката и ще ида на нея, за добро или за лошо. Чак тогава напрежението спадна и можах да се отпусна.

Беше седем, когато вдигнах телефона и се обадох в къщата на Полковника. Донякъде се надявах, че може да е прекалено късно. Вдигна прислужницата, след секунда ми се обади Полковника. Ядосах се, че изобщо не звучеше изненадан да чуе гласа ми.

— Обаждаш се да кажеш, че си променил решението си ли?

— Не, обаждам се да попитам какъв ти беше зодиакалният знак?

— Доларов — отвърна и се разсмя от сърце на собствената си шега. Вече бяхме добри приятели, съконспиратори. — Знаех си, че по душа си наемник, Джак. Беше започнал да ме тревожиш.

— Изпрати дъщеря си с половината пари, и то бързо.

Не се разсмя на това.

— Мислиш ли, че държа толкова пари вкъщи?

— Не ме интересува къде ги държиш — отвърнах. — Ще получа останалото, когато се върна. — Чух собствения си глас, докато го казвах, и звученето му не ми хареса особено.

Явно тонът ми не се беше понравил и на Полковника. Слушах го как диша няколко секунди.

— По кое време? — попита. — По кое време да я пратя?

Замислих се за момент.

— Нека да е посред нощ.

— Ще дойде.

— Чудесно.

— Искам да ти задам един въпрос.

— Задай ми.

— Заради Вивиан ли го правиш, или заради парите?

— Ти как мислиш?

— На наемниците често им липсва сърце, Джак. Но любовта и парите не се изключват взаимно.

— Довиждане, Полковник. Скоро ще се видим. — После се сетих нещо. — О, и последно, докато още не си затворил.

— Да?

— Как Вивиан е отишла до лодката и как се е върнала? Не ми казвай, че е плувала.

Поколеба се само за миг.

— Отишла е с джета, така се е и върнала. — Последва нова пауза. Нищо в тона му не показваше, че може да лъже, но е трудно да прецениш подобно нещо по телефона. С Полковника обаче щеше да е трудно, дори и да го бях гледал право в очите. — Нещо друго, Джак?

— И да има, ще трябва да почака.

Затворих и седях известно време, загледан в телефона, сякаш беше кристална топка. Но не беше. Станах и се огледах из стаята. Нещо в нея изведнъж ми се стори чуждо, като че ли бях в къщата на човек, когото съвсем смътно познавах, някого, когото съм засякъл веднъж на купон и никога повече не съм виждал. Накрая започна да не ме свърта, отидох до кубинския ресторант на ъгъла и изпих едно двойно еспreso.

Първото, което направих, когато се върнах в апартамента, беше да се подготвя за пътуването. Извадих каяка от килера и го лъснах така, че да се плъзга във водата като мазна баракуда. После заредих преградите в корпуса с всичко, което щеше да ми е необходимо. Екскурзията нямаше да е кой знае колко дълга, но се погрижих да имам две бутилки вода, фенерче, четири сигнални ракети, нож за гмуркане, резервен мобилен телефон и две протеинови блокчета. Извадих спасителната си жилетка от гардероба, избърсах я и я сложих върху каяка, който стоеше нелепо по средата на всекидневната.

После с настойчивостта на неочаквано предупреждение, което не можех да пренебрегна, ме осени една мисъл. Отидох до бюрото и извадих моя деветмилиметров глок. Неясно защо не ми хареса как изглежда. Имах същото чувство, което човек изпитва при среща със стар приятел, когото не е сигурен, че иска да вижда отново. Заредих го и усетих как изщрака в ръката ми. У мен се надигна внезапен страх, после отмина. Сложих пистолета в пластмасово пликче, запечатих го и го пъхнах в един от джобовете на каяка. Олекна ми, че не се налагаше повече да го виждам.

Гледах вечерното шоу, когато чух поршето да спира. Надникнах през пролуците на венецианските щори навреме, за да видя как Вивиан пресича улицата. Ослушах се за стъпките ѝ и когато се усилиха,

отворих вратата, преди да успее да позвъни. Не исках да будя Стърнфелд. Беше малко късно за каране на каяк и не желяех въпроси.

Вивиан мина покрай мен и аз затворих вратата зад нея.

Носеше черна кожена рокля без ръкави, която показваше, поне според мен, прекалено много крак за този квартал, а и за да запазя мислите си трезви. Тя продължи напред и погледна надолу към каяка. Тялото ѝ беше стегнато и матово като захаросана ябълка, долових уханието ѝ, когато мина покрай мен и докосна гърдите ми с рамото си. Наведе се над каяка и поглади гладкия корпус от фибростъкло, сякаш беше хълбок на кон.

Роклята ѝ и каякът блестяха по един и същи начин, като зрял плод, огрян от светлина.

— Донесе ли парите? — попитах аз.

— Ник ще ги донесе. Ще дойде всеки момент. — Седна на един от плетените столове и запали цигара.

— Тогава защо си направи труда да идваш? — попитах аз. — Нали брат ти е човекът с парите.

— Защо мислиш, че съм дошла?

— Да ми пожелаеш на добър час, предполагам.

Вивиан вдигна поглед към мен и поклати глава.

— Поемаш риск заради мен. Реших, че трябва да дойда.

— Забравяш, че става дума и за малко пари.

Звънна се и отворих на Ник. Първото, което забелязах, беше, че е боядисал късо подстриганата си коса платиненоруса, но по-тъмните корени вече бяха започнали да се показват като редица току-що покарали бодли на таралеж. Облякъл беше черна тениска над чифт черни „Ливайс“, препасани с черен колан със сребърни налчета — същински гангстер. Беше много висок и слаб, почти мършав, и имаше изнуреното изражение на лисица, вечно с хрътки по петите, които всеки момент ще я настигнат. На гърба си носеше раница „Луи Вюитон“. Дари ме с обичайната снизходителна усмивка, сякаш бях глупак, но ограничените умствени възможности не ми даваха възможност да го разбера. Знаейки какво предстои тази вечер, вероятно беше намислил нещо.

В началото, когато се запознахме, се помъчих да му стана приятел, но още от първия момент той не пропускаше възможност да ми покаже убедеността си, че ме превъзхожда във всяко едно

отношение, освен физическото. Беше учил в Колумбийския университет, Чикагския университет и Сорбоната и бе успял да избяга от всички тези престижни институции без диплома, но не защото му липсваше акъл. Напротив, говореше испански, френски, малко италиански и беше изключително начетен по отношение на изкуството. Просто смяташе, че всички на света, освен него и неколцината му приятели са безгранично тъпи и глупави, включително и преподавателите му.

Ник свали раницата си, сякаш се беше подпалила, и я хвърли на пода, в краката на Вивиан.

— Имате ли представа колко е трудно да се намерят петдесет хиляди долара в брой по това време на нощта? — попита ядосано той, поглеждайки първо към мен, после към нея.

— Спокойно, Ник — отвърнах аз. — За добра кауза са. Искаш ли бира?

Погледна ме така, сякаш съм му предложил лайно.

— Не, кретен такъв, не искам бира. Едва ли имаш бяло вино. Би било прекалено да се очаква подобно нещо от теб. — Той огледа апартамента. — Как можеш да живееш така?

— Държа си очите затворени — отговорих му.

Вдигнах раницата и я отворих. Вътре имаше много пари. Затворих я и я вдигнах върху дланта на ръката си. Тежеше.

— Тежи колкото трябва. Добре си се справил, Ник — казах. — Браво! Гордея се с теб.

Занесох раницата в кухнята и я прибрах в шкафа под мивката, зарових я под купа найлонови торби от супермаркета. После отидох до хладилника и открих половин бутилка бяло вино. Отне ми известно време, но накрая успях да изровя две различни винени чаши със слой прах отгоре. Знаех, че на Ник нямаше да му се понрави, затова ги изплаках на мивката. Върнах се във всекидневната и налях по чаша вино на гостите си. Ник отпи доста подозрително, отдръпна чашата и после преглътна.

— Надявам се, че ти харесва — обадох се аз. — Струва три долара.

Видях го как отново отпива предпазливо.

— Много са ти взели — отвърна той.

Вивиан изпи виното си на една глътка.

— Ник — рече тя. — Можеш вече да си вървиш. Ще се видим вкъщи.

— Защо не дойдеш и ти с мен? — попита природеният ѝ брат. — Няма да те оставя тук. Виж това място!

— Искам да говоря с Джак.

— Няма нужда. Ще говориш, когато се върне.

— Изпий си виното, Блонди — рекох. — Започва да ми писва от фасоните ти. Кажи на баща ти, че ще му се обадя.

— Кой, по дяволите, си ти да ми заповядваш?

— Знаеш кой съм, Ники. Аз съм този, който ще извади колективния задник на семейството ти от огъня, забрави ли? Можеше и ти да го направиш, но знам, че това би било под достойнството ти. Има вероятност да си изцапаш ръцете, а не можем да позволим това, нали така? А сега ставай и изчезвай!

Ник ме изгледа, но огненият му поглед не успя да стопи главата ми, затова го изпробва върху сестра си.

— Ще се видим вкъщи — отвърна му тя.

Той се изправи. Огледа стаята.

— Ти, с твоите мъже — рече той. — Ще ни повлечеш всичките надолу, преди всичко това да свърши.

Удари се в крака на масичката за кафе, когато заобиколи. Чашата му се разклати и се разля. Не помръднах. Чашата падна на земята, без да се счупи. Миг по-късно вратата се затвори. Станах и сложих веригата. Вивиан ме наблюдаваше. Отидох до кухнята, взех няколко салфетки, за да избърша виното, което Ник беше разлял. Когато се върнах от кухнята, тя се беше изправила.

— Колко време имаме?

— Не много — отвърнах. Знаех за какво си мислеше.

Обърна се с гръб към мен. Не помнех да съм помръднал, но изведнъж се озовах зад нея.

— Свали ми ципа — каза тя.

— Това подарък за сбогуване ли е?

— Каквото искаш, това е.

Бавно дръпнах ципа надолу и наблюдавах как двете половини на кожената рокля се разделят. Вивиан извади ръцете си от презрамките и неподдържана от нищо, дрехата се свлече на кръста ѝ. Гърбът ѝ имаше тен. Прокарах показалеца си от врата надолу по гръбнака ѝ, усещайки

всеки прешлен, докато не стигнах до последния. Кожата ѝ гореше, сякаш роклята беше запечатала топлината на тялото ѝ и сега тя се отделяше. Наведе се напред. Тогава плъзнах езика си по всички места, които пръстът ми беше обиколил само преди секунда.

[1] Вид сафрид. — Б.пр. ↑

[2] Собственикът на „Ню Йорк Янкис“. — Б.пр. ↑

[3] Търговска марка на зеленчуци. Веселият зелен гигант живее при река Минесота и се грижи за своята градина. — Б.пр. ↑

[4] Декоративен японски цветен шаран. — Б.пр. ↑

[5] Кутия, пълна с играчки и лакомства, която децата с вързани очи трябва да счупят с пръчка. — Б.пр. ↑

2.

След час седях на ръба на леглото си напълно облечен и гледах как Вивиан, която току-що беше излязла от душа, се бърше с една от карираните ми плажни кърпи. Ако белята има тяло, то това беше нейното. После вдигнах ципа на роклята ѝ и тя си обу високите токчета. Шоуто беше страхотно, но започвах да ставам нетърпелив. Част от мен вече беше във водата и правеше онова, което трябваше да се направи, и аз бързах да тръгна. Проверих си нещата и се помъчих да се сетя дали не съм забравил нещо. Чувствах се като изпънат лък, насочен, готов за стрелба.

Време беше. Вивиан усети, че съм напрегнат, и беше много тиха. Вдигнах каяка и уравновесих тежестта му на лявото си рамо. Тя взе спасителната ми жилетка и ми държа вратата, докато провря дългата два метра и половина лодка през вратата колкото се може безшумно. Както обикновено, имах проблеми по стълбите и се наложи да обръщам и въртя ту каяка, ту себе си няколко пъти, но това беше единствената спънка при изкарването му. Улицата беше тиха, пуста и Сърнфелд не провря глава, когато минах покрай вратата му. По това време на нощта изключваше слуховия си апарат и оставяше тишината и хапчетата за сън да го приспят.

Колкото се може по-тихо качих каяка на покрива на тъндърбърда, който бях купил следобед от Пол Марч, и го вързах здраво за стойката за велосипеди с въже за скокове с бънджи.

— От кое гето взе тази лимузина? — попита Вивиан.

— От един приятел.

— Не съм сигурна, че бих го нарекла така.

— По-добре се моли да изкара още една нощ. Ще трябва да дойдеш да ме вземеш с него. Каякът няма да може да се качи на поршето.

— Никога не съм карала толкова стара кола — отвърна тя неуверено.

— Не е стара, антикварна е.

— Антиките обикновено си качват цената.

Пътувахме мълчаливо. Опитвах се да постигна реалистично, спокойно и уверено, стегнато и сухо състояние на духа, без място за противоречиви чувства по отношение на предстоящата задача. Фактът, че от погребение се нуждаеше Метсън, ме улесняваше. Все още можех да видя похотливата наслада в очите му и фееричната белота на кожата му, белия му член, извит като бивна, но отхвърлих тези представи още със самата им поява. Имах нужда от ясна мисъл, а не от конфликт. Трябваше да съм нащрек, а не параноичен, което беше доста трудно предвид обстоятелствата и хората, за които работех.

— Така и не ти благодарих, че не каза на баща ми за Уилямс и Ник — каза Вивиан съвсем ненадейно. — Макар че никога не съм мислила, че ще му кажеш.

Говореше за нещо, което беше станало на едно парти в къщата на баща ѝ преди много време, преди Метсън, когато още бях доста в картинката и прекрачвах бързо изтъняващата линия между наемна ръка и ново гадже. Навън, зад къщата, на дървения кей с Атлантическия океан за фон, триста души в официални дрехи започваха да се държат неофициално, голи мъже и жени в басейна, задръжките на добрите обноски се разхлабваха все повече с всяка чаша шампанско.

Качих се горе, завих в погрешна посока и отворих врата, като си мислех, че е на банята. Не беше. Ако от дансинга долу не гърмеше музика, вероятно щях да чуя издайническите стенания, които винаги означават едно и също. Запалих лампата и видях Уилямс излегнат по гръб на леглото. Ник беше на колене, а главата му се движеше нагоре-надолу като на молец се монах. Миг на изненада и затворих вратата, но не достатъчно бързо: и двамата ме бяха видели. Продължих нататък, без да ме е грижа особено, но оттогава насетне Уилямс се отнасяше с мен като с враг, а Ник, който никога не ме беше харесвал, засилваше преднамерено войнствения си вид винаги когато бях наоколо.

— Уилямс беше унижен — каза Вивиан. — Знаеш колко обича да се прави на мачо. Толкова се беше разтревожил да не кажеш на Полковника, че сериозно мислеше да те убие. Можеш ли да повярваш?

— Какво го накара да промени решението си?

— Ник го разубеди.

— Не ми звучи в стила на този Ник, когото познавам. Никога не ме е харесвал, знаеш, особено след като станяхме гаджета.

— Мислеше, че вероятно ще ги изнудваш. Смяташе, че може да те купи.

— Защо ти го е разказал? — попитах аз.

— Не знам. Предполагам, мислел си е, че ще му свърша работа при преговорите, когато дойде моментът.

Разсмях се.

— Кое е толкова смешно? — попита тя.

— Вие. Не сте семейство Партридж^[1], нали?

— Нямахте да се задържиш толкова дълго при семейство Партридж — отвърна ми тя. — Както и да е, Ник и Уилямс никога не са имали нещо сериозно. Станало е случайно, както става по партитата, когато хората се напият. Уилямс просто не е искал Полковника да научи. Можеш да го разбереш, нали?

— Мислиш ли честно, че баща ти не знае за Уилямс? — попитах я. — Толкова много години? Стига. Не го е грижа. Вероятно така дори е по-добре, поне що се отнася до баща ти. Уилямс няма семейство, жена и деца, на разположение е двама и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата — какво го интересува Полковника дали е гей, или не? А съм сигурен, че знае за Ник. Хлапето се е проявило още на дванайсет. Баща ти не го е грижа, защото не му пука за Ник — нито пък за теб. Що се отнася до мен, кого го е еня? Това е Саут Бийч, скъпа. Уилямс е просто параноик, това е. И вярвай ми, че стероидите не помагат много на настроението му.

Спрях на малък паркинг южно от Сънсет Бийч и намерих място зад един боров шубрак, което не се виждаше от улицата. Угасих фаровете в движение. Исках да тръгна колкото се може по-бързо. Веднага щом я паркирах, излязох от колата и развързах каяка. Мястото беше усамотено, от онези местенца, където някой полицай би се скатал за цигара, докато попълва един-два рапорта, и не ми се щеше да обяснявам какво правя там по това време на нощта с едноместен каяк и красиво момиче за прощален купон.

Свалих каяка от покрива на тъндърбърда, метнах го отново на рамо и се запътих към океана през ситния бял пясък. Вивиан вървеше нетипично смълчана зад мен. Докато прекосяхме дюните, пясъкът стана мек и за малко да се препъна, но тя ме сграбчи за ръката, за да

запазя равновесие. На брега, малко преди вълните, оставих каяка на пясъка и се поразтегнах, за да намаля схващането в рамото. После си сложих спасителната жилетка и подадох греблото на Вивиан.

— Мисля, че ще ми трябват четири часа, може по-малко, може и повече — казах ѝ. — По някое време ще се обадя да ти кажа къде съм. Течението се спуска на север. В зависимост от това къде ще потопя лодката, най-вероятно ще изляза на сушата близо до Форд Лодърдейл. Ще ти се обадя, щом приближа. Така няма да се наложи да ме чакаш дълго. Само гледай мобилния да ти е под ръка, става ли?

Вивиан ме гледаше с изражение на объркана почуда, сякаш се бе примирила с някакъв неприятен и неочакван завършек. Като че ли беше някъде много далеч. Хванах я за ръката и леко я разтърсих.

— Чу ли ме? — попитах.

Бързах да тръгна. Мускулите на гърба и раменете ме теглеха към водата през гънките светлина. Усещах как каякът се плъзга по водата като странна и безщумна амфибия от фибростъкло.

Вивиан сложи ръка върху бузата ми. Една сълза се отрони и се спусна по нейната.

— Защо, когато съм с теб, имам чувството, че винаги съм била и винаги трябва да бъда с теб? — попита тя.

— Нямам никаква представа.

— Но разбираш какво имам предвид. Не се ли чувстваш и ти по същия начин? Или само аз звуча като луда?

Погледнах над главата ѝ през пясъка към боровете. Самотни в нощта, те махаха към звездите. Знаех точно какво иска да каже. Спомних си всички предишни моменти, когато бях изучавал лицето ѝ, мъчейки се да си спомня къде съм го виждал преди, сякаш в тъмните ѝ очи можех да видя някаква следа. Във всеки случай така и не я открих, каквато и да беше тя.

— Знам точно какво имаш предвид — отвърнах ѝ аз. — Зверски ме тормозеше.

— Но вече не те тормози?

— Не, вече не. По-добре върви в колата.

— Ще вляза с теб във водата.

Канех се да възразя, но не можах. Обзе ме друго настроение и изведнъж вече не бързах толкова да тръгна. Исках да остана и да

изучавам странно красивото лице с всичките му тайни. Още няколко секунди и нещо можеше да ми хрумне, но не му беше сега времето.

— Ще си намокриш роклята — предупредих я.

— Не ме е грижа.

Тя изрита обувките си на пясъка.

Заедно вкарахме каяка във вълните, докато водата покри коленете ми. Седнах в него и Вивиан ми подаде греблото. Стоеше до мен, държеше каяка, тъмното сияние на водата се сливаше с още потъмния блясък на роклята ѝ. Погледнах към небето и видях слабата светлина на луната, скрита зад облаците. Нямахме вятър и едва ли щеше да вали.

— Защо не се бори за мен? — попита внезапно тя. — Изобщо не опита.

Усмихнах се.

— Вероятно не съм могъл да си позволя риска да спечеля.

— Знаеш ли — каза тя, — понякога те ненавиждам.

Запазих равновесие, загребах няколко пъти и потеглих, но се обърнах навреме, за да я видя как върви през морската пяна към брега. Изчаках да погледне назад. Вдигнах греблото над главата си. Помаха ми с едната ръка, а с другата отметна косата си назад. Извика нещо, но вълните заглушиха гласа ѝ.

Направих завой с каяка и го насочих на североизток към течението. Развълнуваната кръв пееше в главата ми с безразсъдната радост на освобождението, нестихващата възбуда, че най-сетне върших нещо. Мускулите ми се напрягаха и свиваха като покорни роби. Точно както исках. На стотина метра обърнах каяка успоредно на брега и видях как фаровете на колата ми пронизват мрака. Наблюдавах я как прави десен завой, за да излезе от паркинга, и щом си отиде, отново се завъртях и се отправих навътре в морето.

То беше спокойно. Докато се носех във водата с бавни равни загребвания, вълните лениво се спускаха към брега. Не бях влизал нощем в океана от доста време и бях забравил колко тих може да бъде. Благодарен бях за далечната компания на един круизър, който се плъзгаше на хоризонта далече на юг. Имаше и други, по-малки съдове, но не бяха много. Повечето бяха рибари, които се отправяха навътре към дълбокото, към голямата риба, но бях сигурен, че поне един беше морски патрул. Няколко пъти трябваше да чакам на място, докато

прекосят пътя ми, за да не ме забележат. Усецах как вълните им ме повдигаха; чувах двигателите им и подушвах мириса на дизелово гориво. Нито една от лодките не се приближи достатъчно, за да се разтревожа, но въпреки това бях нащрек.

Двеста метра навътре обърнах на север и се отправих към яхтата. Бях се отказал да тръгна направо от имението на Полковника, макар че със сигурност щеше да стане по-бързо. Нямаше конкретна причина за решението ми. По принцип нямаше смисъл — най-краткото разстояние между две точки е права линия, но това е вярно само в геометрията и не е задължително в сферата на човешките дела.

Действах по интуиция и не бих могъл да обясня защо потеглих от толкова далеч, освен че не исках никой да знае точно къде съм бил или точното време, когато съм излязъл. Вивиан, разбира се, щеше да знае откъде съм тръгнал, но дори и тя нямаше да разбере колко време ми е трябвало да стигна до яхтата. Никой още не си беше показал картите в тази игра и нямаше причина аз да разкривам моите.

Светлините от високите жилищни сгради ми бяха отляво, докато гребях на север по течението. Полупълната луна излезе от облаците и остана отдясно. Не блестеше силно. Водата беше матова, съживена от минутни проблясъци. На около осемстотин метра от имението започнах да гребя към брега, насочих носа на каяка към мястото, където по моя преценка би трябвало да се намира яхтата, макар че още беше прекалено далече и не се виждаше. После редицата от сгради рязко свърши и от брега не проблясваше никаква светлинка, само тъмно пространство, изпълнено с очертания на дървета и техните огромни сенки. Прекосих го и скоро отвъд, сгушени в залива, видях приглушените светлини на къщата на Полковника да пулсират на фона на тъмното небе, а после, на ръба на светлината — и широката сянка на яхтата, моята притихнала, застрашителна жертва.

Сложих греблото на колене и проучих внимателно наоколо. Изпънах ръце над главата си, после напред. Пийнах малко вода и съдвках протеиново въглехидратното блокче, което имаше вкус на брашно с ванилия, прокарах го с още малко вода, голяма част от която изплюх. Тъкмо се канех да тръгна към яхтата, когато чух бръмчене на мотор, но не беше двигател на лодка. Приглушеният рев идваше над главата ми.

От дълбоката тишина на небето, точно над мен, откъм север се чуваше глухо бръмчене. Вдигнах поглед нагоре и в същия миг видях как понтоните на един бял хидроплан се спускат върху синьо-черната повърхност на морето и вдигат пръски от пяна, преди да се плъзнат гладко по водата. Почти незабавно самолетът се понесе в моята посока, двете му перки продължаваха да се въртят, но ревът от двигателя беше по-слаб. Тъкмо се канех да насоча каяка към брега, за да не му препречвам пътя, когато звукът от друг двигател ме спря напред загребването и една червена светлина се изстреля към морето от дока в далечния край на залива, в който се беше сгушило имението. Беше моторна лодка, клинообразна и абаносовочерна, летеше към хидроплана, подскачаше през океана, колкото във водата, толкова и извън нея.

Самолетът беше забавил ход и сега правеше широк кръг, така че вече не идваше в посока към мен, а влизаше обратно навътре в морето. Една от светлините му закачи яхтата и освети за миг корпуса ѝ, преди да продължи нататък. Моторницата направи широк завой и пресрещна хидроплана. Той спря напълно и двете сенки се сляха. Ревът на моторите им се смеси в приглушено ръмжене, което бързо стихна, но само след миг отекна отново. Хидропланът набра скорост и се вдигна бавно в небето. Летеше много ниско над повърхността, на не повече от три-четири метра над водата, като чайка, която си търси храна. После и двигателят на моторницата избоботи. Дългата сянка на лодката подскачаше яростно над вълните. Пулсиращата червена светлина на румпела набра скорост и бързо се отдалечи от мен, после изчезна в най-северния край на залива.

Каякът се надигна леко под мен, после кротна. Водата се успокои, но не и мислите ми. Мъчех се да разбера на какво бях станал свидетел току-що и каква връзка имаше с това, което трябваше да направя. Имаше един важен въпрос: откъде беше дошъл самолетът в тази необикновена нощ? Самолетът не беше кола; не можеш просто да скочиш в него, да го вдигнеш във въздуха и да прелетиш докъдето пожелаеш — не и без летателен план, освен ако не пръскаш пестициди наред пуцинака, където на никого не му дреме.

Разбира се, можеше да фалшифицираш летателния план, после да летиш ниско, но не много далече. Трябваше да се издигнеш и да се спуснеш бързо, преди радарът да те е хванал и бреговата охрана да

изпрати хеликоптерите за борба с дрогата да те приберат. Наркодилърите го правеха непрекъснато, но си беше рисковано. Трябваше да си отчаян, дързък или голям късметлия. Можеше да се направи — при наличието на основателна причина, но основателна причина самолет да избере точно тази вечер за подобна маневра нямаше.

Помислих си дали да не се върна; помислих си за парите. Помислих си за Вивиан и яхтата, и за Метсън, който щеше да си лежи мъртъв на нея до сутринта. Не ми хареса нито хидропланът, нито моторницата. Те бяха усложнение, две високоскоростни променливи величини, които не биваше да са тук. Знаех само, че малък участък от много голям океан за няколко много напрегнати минути се бе пренаселил прекалено в сбитата драма с участието на двама мъже, единият мъртъв, а другият, моя милост, и яхта, която трябваше да изчезне от погледа. В сценария, който бях написал, нямаше хидроплан, нито черна лодка, но ето че те се бяха появили, двама шумни актьори без роли, двигателите им ревяха и настояваха да бъдат включени.

Реших да продължа с надеждата, че нито моторницата, нито хидропланът ще се появят след падането на завесата. Влизаш и излизаш в първо действие, това е. Вече виждах яхтата, масивен силует на около сто и петдесет метра вдясно от мен. Започнах да гребя към нея, спирах от време на време, за да се послушам, но нямаше нищо за чуване, затова се вслушвах в тишината.

Колкото повече се приближавах до лодката, толкова по-нервно ми ставаше, всичките ми сетива бяха нащрек, пулсът ми се ускоряваше с всяко загребване. И изведнъж се озовах до нея, като самотна птица до огромно морско чудовище. Заобиколих откъм кърмата. Искрах яхтата да е между мен и имението, защото подозирах, че или Уилямс, или Полковника може да ме наблюдават през бинокъл за нощно виждане, и не ми се щеше да разберат, че съм на борда, докато не станеше време да я подкарам навътре.

Грабнах фенерчето си и прокарах лъча по корпуса. „Карусел“ беше изписано със златни ръкописни букви, всяка една оградена с черен контур. Докоснах белия корпус така, както се докосва заспал непознат.

Върнах се с гребане до платформата за гмуркане и използвах две въжета, за да вържа каяка към алуминиевата стълба. Когато се уверих,

че е здраво вързан, сложих фенерчето в джоба на спасителната си жилетка и се подготвих да се издърпам навън и нагоре. Сграбчих средната пръчка на стълбата и извъртях бедрата и таза си, за да си освободя краката. По време на плаването краката ми бяха доста изтръпнали. В момента, в който вдигнах дясното си коляно, ахилесовото ми сухожилие се схвана толкова лошо, че се наложи няколко минути да свивам и опъвам крака си, докато кръвта се раздвижи достатъчно, за да мога да се изкатеря по стълбата.

Щом се качих на палубата, веднага приклекнах и погледнах към къщата на Полковника, прикрит от вратата, която водеше към каютите. Задната страна, както обикновено, беше добре осветена. Двата високи прожектора отстрани грееха като миниатюрни луни, но самата къща беше тъмна.

Ослушах се в мрака за миг, после отворих вратата на каютите. Беше прекалено тъмно, нямаше начин да не използвам фенерчето, но държах лъча далеч от прозорците. Светлината разкри голяма приемна, обзаведена с черни кожени дивани, сякаш прегърнали стените, и удобно на вид червено кожено кресло, което лежеше преобърнато на една страна върху розов килим. До централния диван имаше ниска масичка за кафе с неправилна форма, изработена от полирани дървени отломки, които изглеждаха така, сякаш от тях още можеше да ти се забие треска. Върху нея имаше три чаши. Едната, оставена встрани от другите две, имаше червен отпечатък от червило по ръба.

В дъното, срещу прозореца, който гледаше към тъмното небе, стоеше добре зареден, покрит с мед бар. Изглеждаше така, сякаш бе изкован от един милиард набити пенита и след това полиран с ярък лак. На бара имаше чаши, пепелници, пълни с угарки, и половин бутилка скоч, която някой беше забравил да запуши. Зад бара — обичайното снаряжение от бутилки, а над тях, на по-горната полица — старомоден астролаб и секстант, които изглеждаха толкова автентични, колкото тези, които виждате във военните музеи.

Заобиколих бара и видях трупа на мъж, проснат на пода. Метсът. Загасих светлината и заставах мълчалив и самотен в мрака, заслушан в собственото си дишане. Нещата вече станаха реални; няма нищо по-реално от един труп, особено когато принадлежи на човек, когото познаваш. Поех си дълбоко въздух и отново го осветих с фенера. Опитах се да бъда ченге за последно, преди да се превърна в

престъпник. Нищо ново, казах си, поредното убийство. Време беше да съм обективен, но треперещите ми ръце не бяха от особена полза.

Прокарах лъча нагоре по краката му към торса. Лежеше по очи и под главата му имаше много кръв, но не се виждаше никаква следа от рана, което означаваше, че е бил прострелян отпред. Лявата му ръка бе протегната над главата, сякаш се е пресягал за нещо. Преместих светлината напред и видях на пода посребрен пистолет 38-и калибър. Кутията от пури, където явно го бе държал, беше върху шкафа под бара. Усетил се беше, но не достатъчно бързо, за да се спаси.

Имаше нещо тъжно и пусто в тялото на Метсън, някакъв отчаян, безполезен белег на неговата човешка същност все още се долавяше във финалната му поза на безсилие. Волята за живот личеше в протегнатата ръка и празните пръсти, които се бяха опитали, но не бяха успели, сигнален жест, прекъснат от куршум. Поклатих глава, докато го гледах, и си помислих: Вивиан, тъпа, тъпа кучко.

Бях престанал да харесвам Метсън много отдавна, но в приятелството ни беше имало и светли проблясъци. Моменти, в които бях сигурен, че между нас има нещо достатъчно силно, за да предотврати предателството. Тогава още вярвах, че Ранди Метсън е мъж, който би ти платил гаранцията и би те изкарал от затвора с едно потупване по гърба или би те изслушал на чаша бира, когато си изгубил всяка надежда. И известно време беше точно така. Гледайки го сега, осъзнах, че бях загубил нещо повече от Вивиан в нощта, когато ги хванах заедно. Бях загубил и приятел.

Седнах на високото столче зад бара и си налях един скоч. Бях в особено настроение и ми се прииска едно питие, удоволствие, което дори и при така стеклите се обстоятелства не можех да не си позволя. Погледнах часовника си за гмуркане, показваше три. Имах достатъчно време за едно последно питие с бивш приятел, нищо че се беше държал като мерзавец накрая.

Мъже предават жени и жени предават мъже, но когато един мъж предаде друг мъж, се губи още нещо. Кой знае какво точно? Вероятно илюзията, че първичната, неотменна самота на хората може да се окаже просто фикция, поредица от миражи в пустиня, повече въображаема, отколкото истинска; че може би, само може би, има ръкостискания, които означават нещо. Когато това бъде загубено, пустинята се връща обратно и трябва отново да тръгнеш през нея, този

път с товара на съмнението дали илюзията за самота, която преди си смятал за разбита, в крайна сметка не е реална. Метсън, помислих си аз, ах, ти, тъпо копеле.

Продължавах да си мисля за вечерта в онзи затънтен бар и изражението върху лицето на Метсън, когато го сграбчих за рамото. В него се четеше шок, съчетан с внезапно осъзнатото съжаление, че нищо не може да се опровергае, отмени или оправи отново. Нещо хубаво беше безвъзвратно загубено. Ранди, кучи сине, казах си без злоба, виж докъде те доведе това.

Довърших питието си, изправих се и отново заобиколих зад бара. Не ми беше приятно да го правя, но трябваше да видя лицето му. Нямаше нищо гадно или злобно в това, вярна беше приказката: веднъж ченге, винаги ченге. Просто не можех да започна това, което щях да правя, без да видя лицето му.

Използвах двата си пръста като пинцети и вдигнах главата му за косата. Кръвта я беше залепила за килима и се наложи да дърпам здраво. Лявото око представляваше гадна червена пихтия, оттам беше влязъл куршумът. Няма нищо по-тежко от главата на мъртвец и аз усетих всеки грам от нея. Останалото от лицето му беше ужасно разкривено от прекалено дългото лежане върху плоската повърхност. Трупното вкочаняване беше настъпило и отминало и постоянният натиск на пода бе видоизменил кожата на лявата му буза, която сега изглеждаше като разтопен восък.

Смъртта така беше вдървила дългия му, изгорял на слънцето врат, че ако я пуснех, главата му щеше да се удари в пода като камък, изстрелян от катапулт. Прецених, че е мъртъв от повече от ден и половина. Не след дълго щеше да се развони, но тогава вече щеше да е дълбоко на дъното. Ако всичко вървеше според плана. Поставих главата на Метсън на пода колкото се може по-внимателно. Но не се изправих веднага. Останах да клеча до него, осветявайки тила му с фенерчето известно време, докато се опитвах да се съсредоточа отново, и мислех за времето, когато двамата бяхме приятели. Не след дълго се изправих.

Излязох от каютата и се качих по стълбите на мостика. Седнах на стола пред командното табло. Ключовете, както ми беше казано, все още си бяха там. Но около пет минути се запознавах с уредите, защото беше минало много време, откакто за последно бях карал лодка с

такива размери и трябваше да си размърдам паметта, за да не правя грешки. Първоначално използвах фенерчето, но само докато се уверя кое къде се намира. Когато бях готов, хвърлих един последен поглед към морето наоколо и не видях нищо. Мрак цареше навсякъде, с изключение на приглушеното сияние на звездите и белия блясък на новата луна, който падаше меко и без особен ефект върху водата.

Запалих двигателя и натиснах копчето за вдигане на котвата. Издаде тих стържещ звук, докато се навиваше. Когато червената светлина върху таблото престана да мига, дадох пълен напред и голямата яхта се устреми навътре, а водата завря около кърмата. Движех се бързо и без светлини, но по-навътре щяха да ми потрябват. Бях се съсредоточил максимално, както винаги, за да отворя коридор в мрака, който изключваше всичко, освен мен и „Карусел“. В този свят дори и рибата не беше добре дошла. Бях в затворена система, без развято знаме. Катерите на бреговата охрана бяха някъде тук, но нищо не можех да направя. Играех самотна ръка срещу здравия разум, да не споменаваме закона, и беше прекалено късно да пасувам.

Трябваше да се отдалеча на около шест мили от брега, в по-дълбоките води на течението Гълфстрийм, в които потънала лодка никога не можеше да бъде намерена. Там според легендите почиваха древни кораби и изгубени континенти и паметта беше безсилна да ги ексхумира. При добра скорост придвижването щеше да ми отнеме около час. Открих бинокъл под контролното табло и огледах хоризонта. Обърнах се и погледнах към сушата. Светлините на имението намаляваха в мрака зад мен, докато гледано отдалече, то не стана голямо колкото праг на врата и продължи бързо да се свива. Пред мен нямаше нищо. Включих лодката на автопилот и слязох долу да пийна още едно.

Налях си скок и погледнах към морето. Единственият звук, който се чуваше, бе приглушеният рев на двигателите. Опитах се да не мисля за мъртвия Метсън зад бара. Погледнах часовника си. Нямаше много време и това ме зарадва. Ако е вярно, че духът на наскоро убития витае ужасен над местопрестъплението, то това, което усетих в кабината, беше мъката и удивлението на Ранди, последното му предателство. Ранди — смъртта отново ни беше накарала да минем на малки имена — не беше очаквал, че ще умре.

Той беше сметнал, че козовете са у него, същата грешка бе направил и Голиат. После се беше появил пистолетът. Дори и тогава вероятно не е повярвал, че е вече мъртвец. Трябва време, за да приемеш смъртта, особено когато си мислиш, че си хванал света за топките и че безсмъртието ти се полага по рождение, защото си млад, богат и красив и никога преди не са те гръмвали в главата. Това е преживяване, от което много трудно може да бъде извлечен полезен урок. Довърших питието и отново си погледнах часовника. Време беше да потопя „Бисмарк“^[2].

Напуснах кабината и се качих на мостика. Вече беше толкова тъмно, че нямах друг избор, освен да включа светлините на яхтата. Взирах се за други лодки, но изглежда целият океан беше на мое разположение. След около час, когато се уверих, че съм влязъл достатъчно навътре, загасих двигателя и натиснах копчето, което пускаше котвата. После се запътих към машинното.

Бях имал много добри учители в миналото и някои от тях ме бяха научили на неща, които мислех, че никога няма да ми потрябват. Един от тези учители беше капитан Тони, чийто опасен и несигурен занаят беше да връща яхти на собствениците им. В зависимост от клиентелата това можеше да бъде дори още по-опасно от връщането на коли. От време на време обаче му се налагаше и да потапя лодки, понякога заради парите от застраховката, а веднъж и за един наркодилър, който се опитваше да инсценира собствената си смърт, понеже половината ченгета в Северна и Южна Америка го търсеха. Не съм бил с Тони конкретно в тези случаи, но ми беше обяснил как се прави.

Методът му беше доста прост. Всяка яхта има тръбопровода за изхвърляне на отходните води в морето. Те от своя страна имат кранове, които пречат на океана да наводни кораба. Развиеш ли ги едновременно, корабът се пълни с вода и потъва.

Отворих вратата, която водеше към машинното, и в носа ме удари миризма на дизел. Извадих фенера, слязох по стълбата в трюма и открих ключа на осветлението.

Огледах се наоколо из миниатюрния град от помпи и тръби, извити като черва, очите ми шареха наляво-надясно, докато не попаднаха на трупа на мъж, облегат с гръб на една трюмна помпа. Отскочих назад толкова бързо, че си ударих лакътя в ръба на стълбата и сигналът за болка се изстреля нагоре по нерва. Фенерът ми изхвърча

във въздуха и се търкулна по пода, но не понечих да го вдигна. Стоях приклепнал, разтривах си лакътя и гледах мъртвеца, като целият адреналин от тялото ми сега беше отишъл в сърцето.

Поех си няколко пъти много дълбоко въздух и се изправих, без да свалям очи от трупа. Когато пулсът ми падна под двеста, се приближих и се надвесих над него. Беше облечен с чифт бели бермуди и бяла гуявера, която вече не беше бяла от кръвта по гърдите. Краката и ръцете му бяха разперени, сякаш беше издухан от ураган. Разгледах лицето му. Наближаваше четирийсет, с тъмен загар, красив като куклата Кен, с черни, идеално оформени мустаци, прошарени тук-таме от бели косъмчета. Сивеещата му коса беше късо подстригана. Кафявите му очи гледаха, без да виждат, в ниския таван. Познах го. Вторият мъж във филма. Също както при Метсън, и неговите дни на актьор бяха приключили.

Мамка му, казах си. Никой не беше споменал за сделка две в едно.

Сега вече със сигурност знаех, че ме бяха изиграли. Възможно беше Вивиан да е убила Метсън, престъпления в изблик на афект ставаха непрекъснато. Но тя не беше толкова зла и луда да преследва и да застреля и другия мъж. Познавах обаче човек, който беше и зъл, и луд. За него това би било лесно.

Знаех и как вероятно е станало. Вивиан бе дошла да се срещне с Метсън, за да вземе филма и каквото там друго, с което ги беше изнудвал. Ако приемех за миг, че баща ѝ не лъжеше, че е дошла до яхтата с джетата, тогава единственият начин Уилямс да стигне до нея, без да го видят и чуят, беше с плуване. Не беше толкова далече, само няколкостотин метра. Може даже да беше използвал екипировка за гмуркане. Качил се беше на борда и си беше намерил място, откъдето да може да гледа или поне да подслушва преговорите за касетата. Дали е знаел за втория мъж на борда, тепърва щеше да се разбере.

Да кажем тогава, че Вивиан е побесняла и в яда си е изстреляла тапата в ухилената физиономия на Метсън. Ако предположим, че изобщо е била въоръжена. Неочакваният гост е побягнал към машинното и Уилямс е тръгнал след него, понеже е знаел, че не може да го остави да се измъкне или да вземе оръжие. Това беше единият възможен сценарий, но имаше и друг, който ми харесваше повече не защото оправдаваше Вивиан, а защото ми се струваше по-реален.

Напълно възможно беше Полковника, без да казва на дъщеря си, да е стигнал до заключението, че Метсън трябва да бъде убит. Беше оставил Вивиан да си мисли, че отива на срещата сама, без да знае, че Уилямс я следва по петите, или по-вероятно — че вече е във водата близо до яхтата и я чака да се появи. По този начин изпълнението ѝ пред Метсън щеше да е по-естествено. Нямаше да има издайническа нервност, която да го направи подозрителен. После Уилямс е направил крачката, изненадвайки както Метсън, така и Вивиан.

Вторият мъж е бил на бара, когато пистолетът е гръмнал, и е хукнал да се спасява. Или пък може би, след като е чул изстрела, е дотичал отнякъде — най-вероятно от някоя от кабините долу. Свидетели не е трябвало да има. Той вероятно е видял Уилямс и е искал да избяга. И във втория сценарий не беше успял.

Случилото се после беше въпрос на предположение. Вивиан може да е истеризирала и Уилямс е трябвало да я върне с джетата. Възможно беше. После идвах аз. Вече виждах защо бяха вкарали и мен. Поне що се отнася до това, Полковника беше казал истината.

С две убийства в актива си Уилямс не можеше да рискува да потопи лодката сам, защото евентуалното му залавяне щеше да разкрие мотива за убийствата — да се освободи от един изнудвач. Доколкото познавах Уилямс, той сигурно беше настоявал да го направи, беше умолявал, но на полковник Патерсън му бе хрумнала друга идея: нека Вон да го направи. Макар че и тук нещо не се връзваше. Ами ако хванеха мен? Всичко пак щеше да излезе наяве. Едва ли си мислеха, че ако ме спипат да потапям телата, щях да вляза в затвора, нито заради Вивиан, нито и за сто хиляди долара. Може да бях глупав, но те знаеха, че не съм чак толкова глупав.

Истината беше, че Полковника се нуждаеше от Уилямс за нещо друго тази вечер. Но дали за да го защитава от приятелчетата на Метсън или за нещо друго, още не можех да кажа.

Огледах се, но не видях нито една гилза по пода. Вивиан едва ли щеше да тръгне да ги събира. Отбелязах си наум да проверя на горната палуба при Метсън, но се съмнявах, че и там щях да намеря нещо. Макар че нямаше голямо значение, без гилза от машинното нямаше да има как да ги сравня. Обаче щеше да е хубаво да знам, че двамата са убити с едно и също оръжие. Така щеше да е ясно, че е Уилямс: едно оръжие, един убиец.

Пъхнах крак под мъртвеца и го обърнах. Наведох се и потупах джобовете му с надежда да намеря портфейл. Нямаше. Мъжете не излизат често, без да вземат поне шофьорската си книжка, явно някой го беше прибрал. Убиецът не беше искал да се разбере самоличността на жертвата. Не че сега имаше някакво значение. Така и така щях да потопя лодката, а заради допълнителния мъртвец още повече се налагаше да го направя бързо.

Не ми оставаше нищо друго, освен да намеря отходните тръбопроводи. Трябваша ми по-малко от трийсет секунди, за да ги открия, и още две минути, за да отворя всички кранове. Изведнъж водата нахлу през десетина отвора по пода. Докато стигна до стълбата, вече стигаше до глезените ми и се покачваше бързо. Въпреки това щяха да минат два или три часа, докато яхтата потъне. Щеше да се размине на косъм, но до зазоряване „Карусел“ щеше да е на път към морското дъно, а аз — на път към къщи с цял куп въпроси и лош вкус в устата.

Върнах се обратно в кабината и обиколих с фенерчето, не знаех какво точно търся, но ме водеше неясното чувство, че бях пропуснал нещо. Прокарах тесния лъч по бара и зад него. Минах по телевизионния екран и видеото над бара. После спрях и върнах лъча назад. Видеото беше включено. Усетих странно и не особено приятно чувство.

Приближих се, пузнах телевизора и натиснах копчето на видеото.

Изгледах десет-петнайсет секунди от касетата, само за да съм сигурен. Стигаше. Вече я бях гледал по-рано през деня в къщата на Полковника, в стъклената къща, в която отвън не можеше да се види нищо. Беше касетата на Вивиан, точно така: последният филм на Ранди Метсън.

Загасих фенерчето и останах за малко в тъмното, заслушан в мислите си. Малко вероятно беше да убиеш двама души заради порнофилм; още по-малко вероятно беше да оставиш касетата, ако си го направил. Вивиан може и да се беше паникьосала и забравила за нея, но не и Уилямс, не и мъжът, който някога беше използвал човешки уши вместо разписки за осребряване. Щом като не беше за прочутото видео, тогава за какво беше всичко това? Нещо липсваше. После си спомних съвсем смътно, че Полковника беше споменал за някакво свое

изследване, което било откраднато. И това не се връзваше, но може би щеше да стане ясно по-късно, когато се върнех на брега.

Тогава си помислих за Вивиан със смесица от гняв, тъга и любопитство. Сигурно много го беше закъсала, за да ме въвлече в подобна игра. Но разбира се, беше се оставила да я използват като стръв, за да свърша мръсната работа на баща ѝ и Уилямс. Гениалният план беше на Полковника, а не неин, но каква беше играта? Двама мъже бяха мъртви, но за какво?

А що се отнася до мен, единственото, заради което не изглеждах като пълен глупак, бяха петдесетте хилядарки у дома под мивката и обещанието за още толкова. Точно тогава и на това място си обещах, че ще си взема останалите пари дори и да се наложи да разбия с чук стъклената къща на парчета. После четиримата — аз, Полковника, Уилямс и Вивиан — щяхме да седнем и да си поговорим. Нямах търпение. Трябваше само да успея да се върна обратно.

Време беше да вървя. Всички отговори, от които се нуждаех, бяха на брега. Излязох на платформата за гмуркане и се огледах наоколо, но не видях нищо, освен безкрайната водна шир, която се простираше във всички посоки. Единствената светлина идваше от четвъртинката луна и звездите над главата ми. Тънки перести облаци се плъзгаха като дълги бели канута на запад заедно с нощта и лекия солен бриз, който духаше от изток.

Развързах каяка и се плъзнах вътре. Гребях здраво, докато не се озовах на стотина метра от яхтата. Изядох едно протеиново блокче и го прокарах с вода от манерката. После глътнах две капсули, съдържащи смес от ефедрин, кофеин и женшен. На протеиновото блокче му трябваха два часа, за да бъде смляно, и когато това станеше, капсулите бързо щяха да бъдат абсорбирани в кръвта, осигурявайки прилив на енергия точно когато кръвната ми захар щеше да падне. Не обичах да ги взимам и със сигурност щях да се върна и без тях, но нощта беше пълна с изненади и в случай че ми предстояха нови, не исках силите ми да се изчерпят.

Насоченото на север течение се носеше гладко и силно и от мен не се изискваше нищо повече от това да се спусна по него. Това означаваше, че щях да изляза на брега малко по-на юг от Форт Лодърдейл. Бях се съсредоточил дотолкова в гребането, че доста време забравих да погледна назад към „Карусел“, сякаш водата зад мен вече

беше част от миналото. После изведнъж се сетих, спрях и завъртях каяка. Сега яхтата беше само сянка, но дори на мъглявата звездна светлина можех да видя, че кърмата започва да се накланя съвсем слабо към мен, като огромно издъхващо морско чудовище, което още се бори за живота си. Наблюдавах я в продължение на няколко секунди, после се отправих към къщи.

Точно тогава го чух. Първоначално помислих, че е звукът на друг самолет, но двигателят звучеше повече като лодка, вероятно моторница, идваше отляво, и то от много близо. Изрева, после замлъкна отново, сякаш чакаше нещо. Точно бях започнал да се отдалечавам с гребане далеч от шума, когато вълната, образувана от моторницата, ме удари отстрани и ме преобърна. Озовах се във водата с главата надолу, преди да успея да си поема въздух. Събрах сили и извъртях тялото си силно надясно, надявайки се да набера достатъчно инерция, за да изпълня така нареченото „ескимоско завъртане“, но водата беше прекалено бурна и се превъртях. Отново бях с главата надолу и се опитвах да се закрепя, за да направя нов опит. Моторницата беше точно над мен. Ярка светлина огряваше кипящата вода, докато се борех. Дробовете ми бяха празни. Погълнал бях половината океан.

Направих с тялото си яростно, но пресметнатото извъртане и изведнъж се озовах отново в правилното положение, клатех се, въртях се и кашлях вода, борейки се с всички сили да не се обърна отново, защото, ако го направех, можеше и да не оцелея. Опитах се да надвикам рева на мотора, за да накарам хората на борда да спрат проклетото нещо. Знаех, че ме виждат. Светлината блестеше право в лицето ми. Усещах топлината ѝ, сякаш се бях приземил върху слънцето. Океанът танцуваше около мен, докато мижах с очи, притулвах ги с едната ръка и държах греблото с другата. Готов бях да се измъкна от каяка и да удуша някого.

— Разкарай шибаната светлина от очите ми! — изкрещях. — Проклетата ти лодка за малко не ме уби!

Отговор не последна. После изведнъж светлината угасна.

— Кой е там? — извиках. Започнах да търся опипом глока, но завъртането вероятно го беше извадило от торбичката му. Проверих на дъното на каяка, но не успях да го намеря. Уплаших се, че може да е паднал в морето. Тогава до дясното си бедро, точно над коляното,

усетих нещо твърдо, което не трябваше да е там. Протегнах се и усетих познатото очертание на пистолета в найлоновата торба. Извадих го колкото се може по-бързо с треперещи пръсти, облегнах се назад, стиснах го здраво в скута си и се опитах да изглеждам невъоръжен. Светлината блесна отново и ме заслепи. Досещах се кой беше и ако се окажех прав, значи здравата бях загазил.

— Бреговата охрана ли е, или е просто някой кретен с прекалено много свободно време на разположение? — изкрещях аз. — Загаси проклетата светлина!

— Не е бреговата охрана, Джак — провикна се познат глас. — А твоят стар приятел Уилямс. Предполагам, че не очакваше да се натъкнеш на мен точно тук, нали?

— Защо не? — провикнах се. — Лайната плуват, нали така?

— Добре се справи, Джак. Много добре даже, но както вероятно си се досетил, има драматична промяна в плановете.

— Полковника знае ли какво правиш?

— Кой мислиш, че ме прати?

Отново прислоних очи с ръка, за да не ми блести прожекторът. Уилямс го завъртя малко наляво, за да видя силуета му. Широко се усмихваше. Съвсем небрежно, сякаш разполагаше с всичкото време на света, той се пресегна, вдигна пушката и спокойно опря приклада ѝ на дясното си рамо. После, все още усмихвайки се, бавно наведе око към мерника.

— О, Джаки — каза той с фалшивия шотландски акцент, който понякога използваше, — толкова ще ми липсваш.

Вдигнах пистолета и стрелях в прожектора. Щях да се прицеля в Уилямс, но какъвто се клатеше прекалено силно, а прожекторът представляваше по-голяма и по-добра мишена. Избухна с мощен трясък и изведнъж отново настъпи мрак. Стрелях още веднъж към мястото, където беше стоял Уилямс, пъхнах пистолета в жилетката си, отдалечих се на няколко метра с гребане, после спрях, извадих глока и отново стрелях по лодката. Не мислех, че ще уцеля нещо, но исках Уилямс да се разтревожи достатъчно, за да ме остави на мира. Реално погледнато, беше почти невъзможно да улуча в тези условия, освен случайно. Единственото ми преимущество беше, че Уилямс не можеше да си позволи да стои мирно достатъчно дълго, за да му проработи късметът.

Тогава се чу внезапен рев и двигателите на моторницата оживяха. Бяла разпенена вода изригна изпод носа и за малко не ме преобърна. Лодката се издигна от водата като летящ клин и се изстреля на изток, бялата пяна разцъфна като изгорели газове от ракета. Изчаках дирята и се спуснах по нея, докато водата се успокои.

Тогава първият куршум мина покрай бузата ми, улучи каяка и отнесе парче от предния край. Ударът ме завъртя на сто и осемдесет градуса.

Прицелих се над дясното си рамо и отвърнах на изстрела в мрака, надявайки се на чудо. Тогава го чух как се приближава към мен, двигателите едва се чуваха, работеха бавно и неумоливо, като издаваха не повече шум от миксер с метната отгоре му хавлиена кърпа. Стрелях отново. Двигателите на лодката лумнаха, моторницата мина покрай мен и излетя в нощта, отмятайки задницата си на завоя.

Светлината беше достатъчно, за да мога да я видя, а после лицето ми стана цялото в пяна и пръски. Вълната дойде като огромна лапа и ме преобърна. Изпуснах греблото и глокът излетя във въздуха. Океанът ме погълна и отново се озовах под водата. Единствената разлика този път беше, че бях успял да запазя самообладание и да си поема дъх, докато все още имах тази възможност. Вече нямаше смисъл да оставам в каяка, така че измъкнах краката си, докато още бях с главата надолу. Мислех си, това е самоубийство. Щом краката ми се освободиха, се извъртях и свалих спасителната жилетка, изпънах ръце и се гмурнах надолу в пълния мрак, знаех, че вече съм мъртъв, но още не можех да го повярвам. Значи така щях да умра, помислих си без паника.

Спуснах се може би три метра надолу, после се изравних успоредно на повърхността и заплувах натам, накъдето си мислех, че е юг. Отчаяно се нуждаех да изляза отгоре. Беше ми свършил въздухът. При нормални обстоятелства можех да го задържам минута и половина, но вълнението бе изгорило и последната молекула кислород в дробовете ми. Сключих сделка със себе си за още десет секунди и се оттласнах с все сила. Когато преброих до десет, склучих отново същата сделка. Удържах до дванайсет, след което извих гръб и се насочих към повърхността.

Излязох задъхан близо до светло петно на не повече от три метра пред мен. Още един прожектор — не толкова мощен, колкото онзи,

който бях гръмнал, но достатъчно силен да ме хване, ако не ми провървеше. Поех си глътка въздух и се гмурнах отново, този път не толкова дълбоко. Отново се изравних с повърхността, но вместо да се отдалечавам от лодката, заплувах към нея, надявайки се да мина от другата ѝ страна. Водата над мен стана жълто-зеленикава и се задържа такава. Знаех, че ако изляза прекалено бързо, прожекторът ще ме засече и с мен ще е свършено.

Лодката мина над мен. Усетих как ме засмуква нагоре. Ритах и се мъчех да се отскубна, но успях само да се задържа в същото положение. После светлината изчезна и водата стихна. Поиграх си отново на „Не дишай още десет секунди“, но с максимални усилия издържах само до осем. Появих се в погрешната посока. Видях как светлините се простират на север и на юг по все така далечния бряг. Извърнах се и видях сянката на моторницата на около петдесетина метра. Приближаваше се бързо. Светлината претърсваше водата в посоката, в която първоначално бях тръгнал. Ако не бях минал от другата страна, със сигурност щеше да ме намери.

Наблюдавах лъча на лодката няколко секунди и отбелязах местоположението му, без да знам накъде да тръгна. Ако Уилямс откриеше спасителната жилетка, щеше да разбере, че съм я свалил, защото съм искал да се гмурна, и че все още съм някъде наблизо. Или пък можеше да реши, че съм умрял и вероятно се нося на повърхността на водата. И в двата случая щеше да продължи да търси. Щеше да започне от мястото, където ме беше блъснал, и известно време да се ограничи в доста тесен периметър около него. Когато не откриеше нищо, щеше да започне да претърсва по-систематично.

Видях как светлината се насочва на юг, обърнах се и заплувах на север по течението, не че имах голям избор. Плувах спокойно, с гладки загребвания над главата. Бях абсолютно убеден, че Уилямс има очила за нощно виждане, но дори и с тях трябваше да извади голям късмет, за да ме забележи. Океанът леко се беше размърдал и можех да се скрия зад малките вълнички. Но дори и така се задържах под вода колкото се може по-дълго и се показвах само когато беше наложително. Радвах се, че бях решил да взема ефедрин; щеше да ми потрябва.

Следващия път, когато изплувах, още можех да видя светлината. Уилямс продължаваше да търси, все още беше близо до началната

точка и на около двеста метра от мен. От време на време светлината кривваше неочаквано в друга посока, сякаш знаеше, че съм наблизил, и се надяваше да ме хване изневиделица. Но нито веднъж не се насочи към мен, така че продължих да плувам. Не мислех, че имам голям шанс, но не ми оставаше нищо друго.

Бяхме единствените две човешки същества наблизил и при тези обстоятелства кой може да каже какви странни канали се отварят между хищника и жертвата? В един момент въпреки плясъка на вълните и разстоянието помежду ни бях сигурен, че долавям мислите на Уилямс и усещам тревогата, с която претърсва водата, за да ме открие. Чувах го как се ослушва и тогава се задържах под повърхността на водата и се молах да престане да ме търси.

Продължавах да плувам. Страхът ми вдъхваше допълнителни сили, удължаваше издръжливостта ми. Ефедринът най-сетне беше подействал, но въпреки това бях много уморен. После изведнъж чух как моторницата се приближава от юг. Уилямс ставаше по-методичен, точно както си бях и помислил, и беше започнал да прави концентрични кръгове около мястото. Щеше да направи един широк, допускайки, че съм оцелял от обръщането на каяка и съм в достатъчно добра форма, за да мога да плувам. Кръговете щяха да се стесняват все повече и повече, докато накрая не се озовях в средата като буболечка в канал.

Прожекторът за малко да ме хване, но бялата арка изтъня на няколко метра от мен. Гмурнах се и се отдалечих колкото се може подалеч от лодката. Нещо се опря в крака ми в тъмното, но продължих. Всичко зависеше от това откъде щеше да започне да търси Уилямс. Ако бях извън периметъра, той щеше да се отдалечава от мен, намалявайки кръговете, и може би щях да имам време да се измъкна. Ръцете ми разделяха мрака така, сякаш слепец се движи през завеса от вода, която се отваря и затваря около него без начало и край.

Лодката стигна на сто и петдесет метра източно от мен, после започна да се връща. Показах се навреме, за да видя как изви обратно към брега, което означаваше, че ме е подценил и е завършил най-големия кръг. Намирах се извън него, но само засега. На Уилямс нямаше да му отнеме много време да стесни кръга и накрая да стигне до заключението, че или съм мъртъв, или някак си съм му се изплъзнал. Тогава щеше да започне отначало и да стигне още по-близо

до брега. Можеше да си позволи да бъде методичен. Все още бях на километри от сушата, а той имаше моторницата и още цели два часа до зазоряване.

Обърнах се по гръб и заритах с крака, мъчейки се да запазя силата в ръцете си. Веднъж се бях състезавал в триатлон и тогава бях решил, че съм стигнал до края на човешкото изтощение. Но грешах. В човешкото тяло има сили, които се отприщват само в момент на изключителна опасност и вълнение. Не се съмнявах, че сега черпех именно от тях. Във всеки случай вече трябваше да съм прекалено уморен, за да се движа, но нещо ме караше да продължавам. Започнах да усещам тялото си не подгизнало, ами свръхестествено леко, сякаш не плуваше във вода, а самото то беше водата.

После тежестта щеше да се върне и отново щях да се бъхтя към единствения ред от светлини на брега, който, кълна се, сякаш изобщо не се приближаваше. След малко престанах да мисля, сякаш кръвоснабдяването в мозъка ми беше спряло и тялото ми се напрягаше с всички сили и ме дърпаше напред като кон, чийто ездач или е полумъртъв на седлото, или пък прекалено изтощен, за да го е грижа.

Когато отново се опомних, беше сутрин. Явно бях отворил очи в мига, в който ръката ми се беше вдигнала за поредния безкраен замах, и изведнъж си дадох сметка за топлината на слънцето върху гърба ми и ярките му сребристи отблясъци върху повърхността на морето. Езикът ми беше подут от жажда и нямах капка сила. Виждах брега, само четиристотин метра ме делиха от него. Но у мен нямаше нищо, нищо. Успях да се обърна по гръб, но така, като че ли си бях в леглото, и за малко да се отдам на фаталното удоволствие да заспя. Видях оранжева шамандура на половината разстояние до брега и заплувах към нея. Знаех, че ако успея да я достигна, имам шанс.

До брега оставаха само триста метра, но колкото и да плувах, той все не се доближаваше. Продължаваше да развява обещанието за спасение и ми се присмиваше като мираж. Виждах хора да си играят сред вълните близо до брега. Чувах гласовете им. Опитах се да им извикам, но устата ми издаде само някакъв странен, нечовешки дрезгав звук. Още малко и отливът щеше да ме вдигне и да ме повлече навътре. Изглеждаше глупаво, едва ли не греховно да умра толкова близо до брега, но именно това щеше да стане, и то изведнъж. Вече не се движех. Ръцете и краката ме бяха изоставили и започнах да потъвам

почти с благодарност. Исках да си почина, дори и ако това означаваше да умра. По дяволите, сдържах дъха си. Замайването го правеше прекалено лесно. Потънах на около три метра и пръстите ми докоснаха пясък.

Усещането за нещо твърдо под краката след толкова много време, прекарано във водата, ми вдъхна нови сили и точно тогава разбрах със сигурност, че с мен изобщо не е свършено. Изскочих на повърхността и погледнах към брега. Нищо работа. Най-много стотина метра.

Лесно беше. Можех да го направя. Насилих изпразнените си ръце и крака да се размърдат, сякаш бяха група своенравни мулета в подножието на Андите. Крайниците ми вече не ми принадлежаха. Бях ги взел под наем, но изглежда и те бяха усетили близкия бряг, защото започнаха да ми се подчиняват. Точно така, момчета, казах им. Не ме проваляйте.

Чух моторницата да се приближава, сякаш от кошмар, от който мислиш, че вече си се събудил. Идваше бързо отляво. Загребах бясно към брега. Сигурен бях, че е Уилямс. Обърнах глава настрани и го видях да стои на мостика, бърз и неумолим, голата му глава лъщеше на яркото слънце като шлем на конквистадор. Спомних си ушите, които беше рязал за пари във Виетнам. Нямахте защо да се изненадвам, че цяла нощ ме беше търсил.

Страхът ме беше спасил тогава, страхът изстиска и последната капка адреналин от мен и сега. Изведнъж непоносимата умора изчезна и отново бях свеж. Нямахте да продължи дълго. Но можеше да бъде достатъчно.

Чух първия изстрел, но не усетих нищо. Поех си колкото се може по-дълбоко въздух, гмурнах се към дъното и продължих да плувам под вода. Лодката мина над мен, закривайки слънцето, витлата ѝ диво се въртяха. Бях преминал пясъчния насип, но морето все пак беше около пет метра дълбоко. Още малко и Уилямс трябваше да вкара моторницата навътре, ако не искаше да излезе на брега. Но аз не бях Аквамен. Той знаеше къде съм. Трябваше само да изчака да се покажа.

Дробовете ми щяха да се пръснат, молеха за милост. Единственият ми шанс беше Уилямс да гледа в обратната посока, когато главата ми изскочи на повърхността на водата. Нямах друга възможност. Насочих се нагоре, като знаех, че се устремявам или към нова глътка въздух, или към куршум в главата. Бях в същото гадно

положение, както и снощи, само че този път Уилямс имаше повече светлина, за да ме види.

Реших да се покажа близо до кърмата, където извивката на корпуса можеше да ме прикрие малко, но когато започнах да се издигам към тъмния търбух на моторницата, тя рязко изви и отпращи с пълна газ. Главата ми изскочи на повърхността тъкмо навреме, за да я видя как се отдалечава на север, пръски бяла пяна се носеха от вълната зад нея.

Зад мен се чу рев на двигатели. Извърнах се и видях катер на бреговата охрана да пори вълните и да се приближава от изток, от открито море. Тъкмо се канеше да завие след Уилямс, когато ме забеляза и тръгна към мен. Виждах как моряците ме гледат през биноклите си. Махнах им и след миг те изпратиха една от онези малки надуваеми двуместни лодки да ме прибере. Повдигнах ръце и двама моряци с ведри лица ме издърпаха в нея.

Поисках вода и пих като бедуин в оазис. Една жена от екипажа ми помогна да легна и подложи спасителна жилетка под главата ми. Помъчих се да седна, но изведнъж тялото ми, изтерзано до краен предел, ме изостави. Опитах се да говоря, но устните ми не работеха, така че се отпуснах назад и задишах тежко, а далечното слънце падна от небето и се разби в лицето ми като метеор. После имаше само мрак и аз доволно си позволих да потъна в него.

Събудих се в болницата на центъра за нелегални имигранти „Кроум“. Табелката на стената ми каза толкова. Стаята беше голяма, със светлозелени стени, решетки на прозорците и дузина легла, повечето от които заети. Навън слънцето все още беше достатъчно високо, за да хвърля сенки по белите чаршафи, с които бях покрит от кръста надолу. Имах система на лявата си ръка, която пулсираше там, където бяха забили иглата, но освен сухотата в устата и главоболието не се чувствах кой знае колко зле, особено ако се има предвид нощта, която бях преживял.

Опитах се да се изправя в седнало положение, когато вратата се отвори и една сестра, придружена от двама мъже в униформи, се насочи право към мен. Мъжете бяха от граничния патрул и съдейки по израженията на лицата им, можех да кажа, че не са дошли да ми носят

цветя. Единият приближаваше шейсет, тялото му бе натежало и деформирано като на автобусен шофьор. Имаше малки сини очи, които дълго време бяха тренирали да изглеждат строги. Другият беше прекалено висок за килограмите си, сякаш беше изкуствено разтегнат от машина. Около трийсетинагодишен, с уста, пълна с дъвка, и коса с цвят на мокра слама. Дясното му око беше кривогледо, от което човекът изглеждаше така, сякаш се мъчи да погледне зад гърба си. Изражението му имитираше това на партньора му, но не беше толкова убедително. Изглеждаше колкото зъл, толкова и уплашен.

И двамата имаха колани на кръста, натоварени със стандартните инструменти на органите на реда: пистолети, белезници, спрейове и гумени палки. Бяха готови за всичко, освен за гонитба, но това нямаше значение, защото и четирите ми крайника бяха вързани за леглото.

На табелката на по-възрастния агент пишеше „Купър“. Хвърли ми пресметнато заплашителен поглед, който трябваше да всее страх в сърцето на всеки незаконен чужденец, изпречил се случайно на пътя му. Повдигна колана си и разкрачи крака като човек, който тръгва да се бие с лост. Партньорът му го последва. Не се съмнявах кой води, когато танцуваха танго заедно.

— Питай го как се казва — нареди дъртият на сестрата.

Партньорът му стоеше мълчаливо зад него с ръка на дръжката на пистолета и жвакаше, сякаш това влизаше в задълженията му.

— Не говоря испански — отвърна сестрата.

Разтри ръката ми със спирт и извади иглата.

— Кого будалкаш? Чух те как говориш. Фамилията ти е Родригес, веднага те издава.

— *Комо се яма?* — попита по-младото ченге.

Реших да се правя на испаноговорец, докато се ориентирам в обстановката, затова му отвърнах, че се казвам Хуан. Сестрата ме погледна и се усмихна съвсем леко, после отмести очи встрани. Сложи ми термометър в устата, бях ѝ признателен, защото това ми даваше извинение да не говоря. По-младият полицаи, на чиято табелка пишеше „Елис“, седна на края на леглото и ме потупа по крака.

— Ще се оправиш — каза ми. — Ще си идеш, бай-бай!

Развързаха ми глезените и китките и ми дадоха оранжев гащеризон, пран толкова пъти, че платът беше безкрайно избледнял. Закопчаха ръцете ми зад гърба и ме поведоха по тесен коридор,

обграден от двете страни с дървени пейки, подредени през няколко метра като тирета по светлозелените стени. Тръгнахме нагоре по стълбището и останах без сили, докато се качим и влезем в друг коридор, този път с офиси от двете страни. Направихме няколко завоя и спряхме пред една врата, на която върху стъклена табела със златни букви с черен контур по края пишеше „Инспектор Рубен Кортес“. Купър отвори вратата и с едно здраво бутане по гърба ме вкара право в стаята.

Офисът беше малък, с едно бюро и зад него — мъж. Беше на четирийсет или четирийсет и пет, с тъмнокафява коса, леко прошарена по слепоочията, и мустаци, които бяха съвсем посивели и се нуждаеха от подстригване. Очите му бяха искрящи и тъмни, проблясваха развеселено, сякаш току-що си беше спомнил нещо смешно. Той се облегна на въртящия се стол, когато влязох.

— Кой е този кучи син? — попита.

— Това е оня, когото бреговата охрана прибра сутринта — отвърна Купър.

Елис ме бутна да седна на стола срещу Кортес. Той ме изгледа продължително, после ме попита на испански дали съм кубинец.

— *Si* — отвърнах му аз.

Той се разсмя.

— *Si*? — повтори. — Сериозно? И от коя точно част на Куба си?

— Омаха, Небраска.

Той кимна и се усмихна.

— Както и подозирах, господа — рече той и ме посочи с пръст, — този човек е американец. Намирам го за доста забавно, а вие?

Елис се обади:

— От бреговата охрана казаха, че някакъв мъж с моторница стрелял по него.

— Така ли? — попита Кортес удивено. — Това е адски вълнуващо. Точно като в „Маями Вайс“.

— Ти си шибан американец — рече Купър възмутено. Имаше тънък гласец като на рисуван герой и нямаше работа в органите на реда. — Говориш английски.

— Това е Америка — отвърнах. — Английският е доста разпространен тук.

Кортес се ухили и насочи вниманието си обратно към мен.

— Как се казваш?

— Джак Вон.

Очите на инспектора се присвиха и цигарата замръзна в пространството между устните му и пълния с фасове пепелник върху затрупаното с хартия бюро.

— Не си личен тренъор, нали?

— Съм.

— За бога — отвърна Кортес. Още няколко секунди се взира в лицето ми и след това се изправи. — Свалете му белезниците и ни оставете сами. — Изгаси цигарата си и отново седна на стола.

Елис и Купър не помръднаха. Явно бяха шокирани, но след миг ми свалиха белезниците и си тръгнаха с провесени носове.

Когато останахме сами, Кортес се завъртя на стола си и отвори вратата на малък хладилник зад бюрото си. Използвах паузата, за да прочета плакета на стената отляво. Преди десет години, докато служил в граничния патрул в Тексас, беше спасил мексиканец от удавяне в Рио Гранде. Почудих се дали затова го бяха преместили. Когато се завъртя обратно, държеше две кутийки диетична кола в ръце. Постави едната пред мен.

Отвори своята и отпи голяма глътка, после вдигна кутийката, преди да я сложи обратно на бюрото.

— Спомняш ли си „Таб“^[3]? — попита ме той.

— Да, но мисля, че вече не я произвеждат.

— Произвеждат я, но трудно се намира. Можеш да си купиш от Мексико обаче.

— В Мексико всичко можеш да си купиш.

— Да — отвърна той, — най-вече гонорея.

Разсмяхме се, но после изведнъж стана тихо, сякаш мачът бе прекратен, и двамата с Кортес само се гледахме над кутийките с кола.

— Тренираше жена ми — рече Кортес.

— Шегуваш се.

— Не, сериозно говоря. Преди близо година.

— Може. Не помня. В моя занаят хората идват и си отиват.

— Да — отвърна Кортес. — Тук всичко е така.

— Как се казва жена ти?

— Сюзън Андрюс. Руса, къса коса. Доста висока. Само не ми казвай, че не си я спомняш.

— О, да. Разбира се, че си я спомням.

— На бас, че си спомняш задника ѝ, нали?

— И него също.

— Няма начин. Не се прави на любезен, Джаци. Няма защо. Разделихме се много отдавна.

— Съжалявам да го чуя.

Кортес се наведе от стола и сплете ръце. Загледа се продължително в преплетените си пръсти и реших, че ще почне да се моли. После внезапно вдигна глава, тъмните му очи блестяха подозрително.

— Кажи ми истината — тихо промълви той. — Оправяше ли я?

— Какво те кара да мислиш така?

— Защо не?

Замислих се за миг.

— Беше женена за ченге. За колко глупав ме мислиш?

— Имайки предвид къде се намираш в момента — отвърна Кортес и се огледа, — доста си глупав.

— Благодаря.

— Няма за какво — запали нова цигара. — Между другото, докато си още тук, Джак, нека ти задам един личен въпрос. Какво правеше във водата тази сутрин и защо някой ще стреля по теб? Знаеш ли кой е бил?

— Нямам представа — отвърнах.

— Чакай да се изясним. Значи някакъв тип просто се появява изневиделица и решава да постреля по теб. Така ли?

— Не виждам никакво друго обяснение — отвърнах.

— Аз виждам — каза Кортес. — Да кажем, че номерът с личния треньор не вади мегакинтите, на които си се надявал. Затова си намираш партньор с хубава бърза лодка и отиваш, прибираш няколко хаитяни или кубинци, взимаш им парите и ги зарязваш някъде. Добри пари се изкарват от контрабанда. Ако имаше по-добри зъболекарски планове, и аз като нищо бих се захванал.

— Мислиш, че съм контрабандист?

— Мисля, че си шибан лъжец. Това мисля. Мисля, че партньорът ти е решил да продължи соло, да прибере парите. Затова си се озовал зад борда като торба с лайна, каквато си всъщност, и той е гръмнал

няколко пъти към главата ти, само че тогава сме се появили ние и човекът се е подплашил. Така ли е?

— Ако е така — попитах, — къде са хората, които сме прекарвали? О, чакай, сега разбрах. С партньора ми сме забравили, че и двамата сме американци, и сме се редували да се вкарваме един друг нелегално в Маями. Тази сутрин беше мой ред. Да, точно така. Знаеш ли, Кортес, Сюзън ми казваше, че си луд. Радвам се да видя, че е сбъркала.

— Казвала ти е, че съм луд? — попита Кортес.

— Спомена, че си от ревнивите.

— Искаш да ми кажеш, че не ти се е натискала ли?

— Не и в лицето ми, не.

— Какво, по дяволите, значи това „не и в лицето ми“? Да не си някое шибано джудже?

Погледнах го за миг, бях объркан. От много отдавна никой не ме беше наричал джудже.

— Мисля, че искам да говоря с адвокат — отвърнах.

— Какво правеше във водата?

— Плувах. Аз съм личен треньор. Трябва да се поддържам във форма.

— Ами мъжът с пушката и моторницата? Трябва ли да го забравим? Да те измъкнем от кашата и да те пуснем да си ходиш?

— Понякога просто трябва да забравим лошото — отвърнах му. — Пък и в Маями сме — тук застрелват хора всеки ден. Може да се е припознал.

Той се усмихна леко, взе старомодния черен телефон и го постави пред мен като предложение.

— Набирай, боклук такъв.

Набрах един номер и заслушах сигнала.

Кортес ме гледаше ухилено.

— На кой адвокат се обаждаш? — попита той. — Ако бях на твое място, фамилията му щеше да е Дершовиц.

— Не мога да си го позволя — отвърнах. — Обаждам се на бившата ти жена.

Кортес примигна и после очите му се ококориха. Усмихна се широко, докато дърпаше дълго от цигарата. После изпусна дима.

— Ще бъде по-хубаво, отколкото си мислех — рече той. — Кучката няма ли да се изненада?

Сюзан Андрюс, бивша Сюзан Кортес, беше усърден, скромно платен прокурор, когато ми беше препоръчана от съдия Драйър, мой клиент, който според клюката бе изпратен в затвора, задето взимал подкупи в Маями Бийч. Сюзан и Рубен — инспектор Кортес — се развеждаха и аз бях основният стожер на личната ѝ съпротива, на превръщането ѝ от нещастна и неоценена съпруга в необвързана жена. Явно беше хванала Рубен да излиза от Стардъст Мотел на Бискейн Булевард с най-добрата си приятелка, доста кръшна колежка адвокатка, и тогава Сюзан беше решила не само да се отърве от Рубен, но и да си наеме личен треньор, за да влезе обратно във форма. Тренирах я по пет дни седмично, което си е доста време да прекараш с жена, която се развежда и поради тази причина е склонна да вижда лицето на неверния си съпруг изтиposано върху това на всеки мъж, достатъчно глупав да се приближи до нея.

Но за петдесет кинта на час човек трябва да е готов да минава през минно поле от време на време и да вярва, че чарът ще му позволи да живее достатъчно дълго, за да припечели нещо. Но аз харесвах Сюзан. Беше зла и луда и излъчваше хронично гадни вибрации, които водеха до необосновани покупки на огнестрелно оръжие, но въпреки това ми харесваше. Беше ми дала ясно да разбере, че мрази мъжете и че ме търпи единствено заради професионализма ми и препоръката на съдия Драйър. Аз на свой ред дадох ясно да се разбере, че хич не ме е еня за личните ѝ проблеми и ме интересуват само парите, което, разбира се, като адвокат, тя явно оцени, поне от гледната точка на колега професионалист.

През по-голямата част от шестте месеца тичах със Сюзан, карах колело със Сюзан и показвах на Сюзан как се вдигат тежести. Но тя най-много обичаше да си слага боксовите ръкавици и да изкара няколко рунда с мен в парка, близо до къщата ѝ в Гроув. В основни линии ѝ харесваше да ме смазва от бой по три пъти в седмицата, ако времето позволява. Забравяйки агресивната ѝ нагласа, бях настоял да носи каска и протектори, докато аз, понеже бях Джак Вон, Мотиватора (така пишеше на визитката ми), бях само по усмивка. До края на втората седмица Сюзан ми беше счупила две ребра и разклатила преден зъб с широк ритник. Изглежда беше забравила да спомене

кафявия си колан по таекуондо. След инцидента със зъба ми дойде акълът в главата и започнах да се обличам малко повече като рекламния човек на „Мишлен“. Носех дори метална чашка в бандажа си — аксесоар, от който не бях имал нужда с никого друго от клиентите ми, дори и с Шейха.

Понеже бях глупак, направих грешка и запознах Сюзан с Вивиан, за да разпръсна подозрението, което усещах, че се заформя в ревнивото съзнание на последната, че между мен и клиентката ми става нещо. Вивиан беше започнала да се появява в парка, където двамата със Сюзан провеждахме мачовете си по кикбокс, и макар вечно да се преструвах, че не съм я видял, реших, че ще е добра идея да предприема нещо, преди ревността да се развие до грозни размери. Уредих да се видим в един бар близо до службата на Сюзан. Срегнахме се по време на „щастливия час“, който обаче не можа да оправдае името си. Сюзан дойде с някакъв красавец на име Джейсън, нищожество в делови костюм, което изглеждаше изненадано, че е живо. Не ми беше нужно много време, за да осъзная, че съм направил фатална грешка.

Сюзан и Вивиан се бяха харесали толкова, колкото ФБР харесва мафията, дори може би и по-малко. Нямаха нищо общо, освен анатомията и факта, че всяка беше красива посвоему. Седяхме на малка маса с покривка на червени и бели квадратчета и свещ по средата. Спомням си тази подробност от декора не защото съм романтичен, а заради начина, по който очите им гледаха към потрепващия пламък. Почти веднага стана ясно, че търсят за какво да се заядат, и няма нужда да казвам, че скоро откриха подходяща тема: чилийското вино. Аз се опитвах да ги усмиря, докато Джейсън се правеше на Невидимия. Толкова исках да се махна оттам, че платих сметката пет минути преди храната да се появи от кухнята.

След прекрасната вечер нещата между мен и Сюзан започнаха да се вкисват и тя намали сеансите от пет на три, после на два, докато накрая се появяваше само от време на време. Уведоми ме, че ходи с Джейсън и е започнала да играе тенис. Тренировките ставаха все по-неприятни и чашката, която пазеше топките ми, все по-необходима. Може и да загрявам бавно, но никой никога не ми беше казвал, че съм глупав, та все пак разбрах, че всичко това има нещо общо с Вивиан.

Вероятно по някакъв странен женски начин Сюзан се беше почувствала предадена от факта, че имам красива приятелка, макар често да ѝ бях споменавал за нея — особено в началото, когато се бях опитал да убедя моята нова, емоционално нестабилна клиентка, че с мен е в сравнителна безопасност. При тези обстоятелства, дори и Вивиан да не съществуваше, щях да я измисля единствено с делова цел. Наречете го макиавелизъм, ако щете; аз му викам връзки с обществеността. Това беше начин да се кастрирам, без действително да се подлагам под ножа, и беше действал добре — поне докато двете жени не седнаха и не започнаха война заради нещо на пръв поглед толкова безумно, колкото чилийското вино.

После, както често се случва в моя занаят, Сюзан изчезна изведнъж от календара ми, превърна се в име, останало върху хартиените криле на орфаната ми картотека с визитки. Последния път, когато се чухме, беше напуснала старата си работа, бе постъпила в правна фирма и сега защитаваше същите перящи пари наркодилъри, които преди беше пращала в затвора. Както се оказва в шарадата, която представлява войната с наркотиците, дилърите са тези, които имат повече пари, и никой от предишната служба на Сюзан не я обвини, че е „дефектирала“. Инспектор Рубен вече не беше нищо повече от глупаво лице, което бързо избледняваше в огледалото за обратно виждане на живота. И Джейсън бе избледнял. Сега тя имаше нов мъж и нещата, както се казва, бяха станали сериозни. Нямаше време за Джак и ми беше дадено ясно да разбере, че и аз съм част от миналото. Сбогом и благодаря за лицевите опори.

И ето ме сега, седнал срещу бившия ѝ съпруг, звънях в офиса на една от най-големите правни фирми в Маями — „Балтазар, Епстейн и Блейк“, със случайната надежда, че Сюзан може да реши да ме измъкне. От централата ме прехвърлиха на секретарка, която ме прехвърли на асистентка, която ме държа да чакам толкова дълго, че ме заболя ухото да притискам слушалката. През това време Кортес седеше и ме гледеше с налудничаво усмивка на лицето, като алигатор, който си е затворил челюстите точно когато нещастна лястовичка е прелетяла покрай тях. За него не бях нищо повече от малка закуска, пратена му от дявола, за да му помогне да преживее безкрайната скука на този ден.

Накрая Сюзан се обади. Гласът ѝ беше рязък, заповеднически, глас на жена с много малко свободно време. Настъпи дълга пауза,

когато разбра, че ѝ се обажда нейният стар приятел и бивш личен треньор, озадачена тишина, която ми подсказа, че е изненадана, но не точно приятно, да ме чуе. Подкарах направо, казах какво беше станало и къде съм. Остави ме да говоря. Тишината се задълбочи, когато разбра, че съм седнал срещу бившия ѝ съпруг. В следващия момент ми каза да ѝ дам Кортес.

Инспекторът се ухили, когато му подадох слушалката. Първите му думи бяха: „Здравей, скъпа“, и веднага разбрах, че използва погрешните думи с новата и усъвършенствана Сюзан Андрюс. Усмивката му изчезна и той се размърда неловко на стола си, сякаш в задника му се беше забила треска. Физиономията му се стегна и самоувереността му намаля със степени, докато лицето му не се превърна в маска — първо на съмнение, а после на тих гняв. Не можех да чуя думите ѝ, но се догаждах за тона: студен и професионален, изпълнен с твърд отказ за всякаква близост. Изучавах лицето му, докато слушаше. Видях как увереността първо отстъпва място на неверието, а после на приемането. Той вече не значеше нищо за нея, просто глас на нисш служител с много малко карти в ръцете. След края на разговора ми подаде слушалката обратно. Не ми хареса това, което го чух да казва. И вариантът на Сюзън не беше по-добър. Щях да остана в „Кроум“ известно време.

— Чуй ме, Джак — рече тя. — Ще те задържат в „Кроум“ събота и неделя. После ще те преместят във федералния съд. Искат да те обвинят, че си превозвал нелегални имигранти. Обвинението е глупаво и няма да издържи, но Рубен трябва да си покрие задника. Въпреки това при нормални обстоятелства бих могла да те измъкна под гаранция, но не и докато не те пратят в съда. Не бързат да го сторят. Мога да врътна няколко телефона, но това ще стане най-рано в понеделник. Което означава, че трябва да седиш и да чакаш.

— Не мога да остана тук толкова дълго — отвърнах.

— Нямах избор. Не мога да направя нищо преди понеделник, но дори и тогава ще трябва известно маневриране. Между другото, имаш ли представа колко взимам?

— Предполагам, че не приемаш купони за храна, но не се тревожи. Имам малко пари.

— Добре — отвърна тя. — Защото хонорарът ми е триста на час. Слушай, Джак, трябва да затварям. Можеш ли да се държиш прилично

няколко дни?

— Съмнявам се. Стават големи гадории.

— Ще се видим в понеделник сутринта.

Не отвърнах нищо. Умът ми беше другаде.

— Казах, че ще се видим в понеделник — повтори Сюзан.

— Добре. До понеделник.

Сюзан затвори. Подадох телефона на Кортес, който започна да говори нещо в него, преди да осъзнае, че нея я няма. Изглеждаше разочарован, после постави слушалката обратно на вилката.

— Май ще поостанеш известно време тук — рече той.

— Така изглежда.

— Виждам, че кучката още ми има зъб.

— Ти какво очакваш? Чукал си приятелката й. Жените са склонни да приемат подобни неща доста лично.

— Прав си. Бях кретен. Признавам. — Загледа се в бюрото за миг, сякаш търсеше или собственото си отражение върху надраскания махагон, или някакво откровение, което му убягваше. Поклати глава и вдигна поглед към мен. — Гласът й — забеляза ли? Не знам. Не звучеше както трябва. Сякаш криеше нещо. Разбираш ли ме? Бил си ченге, нали? В Ню Йорк. Каж ми.

— Не й беше приятно да ни чуе и двамата. Това е сигурно — отвърнах му.

— Не става дума за това. Имаше нещо друго.

— Знам. И аз го долових. Звучи ми като стрес. Разбира се, тя е адвокат. Няма друг начин.

— Какво може да е по-стресиращо от сто и петдесет дела едновременно като прокурор, и то за трийсет и две и петстотин на година?

— Развод.

— Вече го е преживяла. Вече дори не съм светла точка на екрана на радара. Чу я как говореше. Знаех си, че е свършило, но човек никога не е сигурен, докато не го чуе по телефона. Кремирах нещата много добре, нали?

Кимнах.

— Звучеше така, сякаш дори пепелта е отвяна от вятъра.

Той ме погледна за миг.

— Да се върнем на теб. Какво правеше толкова далече от брега и не ми казвай, че си плувал, не чак толкова навътре.

Разказах му за каяка, но пропуснах потопяването на „Карусел“. Пропускът беше по-силен, отколкото щеше да бъде истината. И двамата го чухме.

— В колко часа излезе? С каяка, имам предвид — попита ме той.

— Към пет сутринта.

— Не е ли малко раничко за каяк? Има още нещо. Винаги има още нещо. Не си трафикант. Но си замесен в нещо. В какво? Наркотици?

— Колко кока можеш да побереш в един каяк? Стига. И откъде съм я взел? Сигурно си мислиш, че съм гребал до Колумбия, натоварил съм две кила и после съм се върнал обратно, така ли? Бая път е, Рубен.

— Бивше ченге си. Ако още беше ченге, щеше ли да повярваш на тази история?

— Вероятно не.

— Няма какво повече да кажа. Каквото и да е било, може да излезе наяве, а може и да не излезе. Но го има и ти знаеш за какво говоря. Лично на мен изобщо не ми пука. Не е в моята сфера. Просто ти казвам като мъж на мъж, ченге на ченге.

Седях мълчаливо. Ударихме му една канадска борба с погледи, но на Кортес му писна и се изправи. Обърна ми гръб и сякаш се зачете в собствените си похвали на стената зад бюрото. Протегна ръце над главата си и отново се извърна към мен.

— Казваш, че си излязъл в океана в пет. Прибрахме те в седем. Спасяваме доста хора от водата, и аз ходя да патрулирам с бреговата охрана. След известно време можеш вече да прецениш колко дълго е стоял някой в океана, а ти си бил във водата много по-дълго, отколкото твърдиш. Просто искам да го знаеш.

— Добре. Вече го знам. Има ли шанс да се обадя по телефона?

— Вече се обади веднъж.

— Ще направиш ли малко изключение за колега ченге?

— Бивше ченге. — Изглежда се ядоса за миг. — Добре, мамка му! — Плъзна телефона по бюрото.

— А да ме оставиш насаме?

— Не си насилвай късмета.

Набрах телефонният номер на Вивиан. Всичко се беше прецакало, включително, разбира се, и нашата среща. Но тя беше там някъде и вероятно се чудеше какво се е случило с мен. Все пак беше възможно и да е знаела, двамата с баща ѝ да са били част от плана. Не ми харесваше да мисля за това, но въпреки всичко се налагаше да го направя. Не можех да задавам много въпроси с Кортес, седнал срещу мен, но поне това щях да успея да разбера по тона ѝ, или поне така си мислех.

Уилямс се обади.

Понечих да кажа нещо, но после реших, че е по-добре да не го правя, и затворих. Кортес ме наблюдаваше.

— Какво има? — попита той. — Изглеждаш малко блед — дори за човек от Небраска.

Нищо не отвърнах.

— Време е да се махнеш отгук — рече Кортес. — Върви да се запознаеш с новите си приятели. Храната е отврат и времето е горещо, но ти си за малко. Не мога да кажа същото за повечето там, долу. Стани. Жалко, че не те харесвам. Иначе двамата с теб можехме да бъдем приятели.

Отвори вратата и повика Хекъл и Джекъл^[4]. Влязоха, настроени скептично, като нервни бащи в родилното. Представа нямаха какво ставаше.

Кортес сложи ръка на рамото ми.

— Дръжте се както трябва с него — рече той. — Вон е бивше ченге от Ню Йорк. Цялата работа е просто едно шибано недоразумение. Ще остане тук няколко дни, така че го дръжте под око.

Хекъл и Джекъл бяха доста по-дружелюбни с мен, докато ме водеха към панделата.

— Защо вече не си ченге? — попита ме Елис.

— Уморих се да пиша фишове — отвърнах му.

— Не звучи като много добра причина да напуснеш работата си — рече той.

— Прав си. Май прибързах.

Външната клетка, в която ме пуснаха, можеше да мине за училищен двор, ако не беше бодливата тел по края на телената ограда, с която мястото бе заобиколено. Слънцето беше напекло бетона и влажният въздух потрепваше от горещината, но от изток бяха

започнали да се струпват облаци и да набират сили за следобедните бури, които идваха с летните месеци. По това време на годината над бреговете на Западна Африка се зараждаха урагани и се спускаха през океана като демони, съставени от ветрове. В тях нямаше злоба, но носеха унищожение. Повечето умираха веднага щом ги кръстеха, или пък се разнасяха и изчезваха. Други, като Андрю, стигаха до брега, където променяха историята. Поставяй по хиляда метра тротоар дневно, ако щещ, но тропическите дъждове отново щяха да дойдат някой ден и да се опитат да си ги отвоюват.

Но аз имах по-лична буря, за която да се тревожа.

Как Уилямс се беше добрал до мобилния телефон на Вивиан?

Влязох през портата, огледах се наоколо и ми се прииска изведнъж да се надигне буря и да пръсне всичко, което виждах в четирите посоки, включително и мен самия. На тази земя имаше места, пълни с толкова много страдание и инерция, че единствено хаосът можеше да ги освободи. Не беше тайна, че всички подобни места бяха дело на човека и бяха поддържани от човека. Такова място в този ден в края на август беше и Центърът за нелегални имигранти „Кроум“. Чух вратата да се затваря зад мен и в същия миг усетих как жегата ме стегна за врата.

Няма начин да остана тук до понеделник, помислих си. Трябваше да разбере какво се е случило с Вивиан.

Какво правеше той с нейния мобилен телефон и защо се беше опитал да ме убие? Тези мисли се блъскаха в главата ми като прашни вихрушки по време на пясъчна буря и единственият начин да спра неспирното им въртене беше ясен, макар и малко вероятен. Трябваше да се измъкна от „Кроум“. Не можех да чакам два дни за отговор.

Прекоших двора и се запътих към навес, който обещаваеше сянка. Асфалтът заплашваше да прогори тънките подметки на износените кецове, които ми бяха дали. Дългият очукан навес от нагъната ламарина се простираше покрай оградата и стигаше до бетонна сграда, която приличаше на кутия за обувки. Под навеса имаше дървени пейки и маси за пикник с метални туби с вода. Трийсет или четирийсет души седяха под сянката, някои играеха домино, други кротко си четяха на лошата светлина. Няколко просто зяпаха огромния двор и ме гледаха как се приближавам. Бях поредният непознат, който прекосява пустинята към тях, без да носи нито подаръци, нито добри новини.

В западния край на двора, където облаците се събираха бързо, трима мъже играеха баскетбол под прилично направен от верига кош. Топката отказваше да отскочи повече от една стъпка над земята. Мъжът, който дриблираше, бе принуден да тича превит на две като гърбав, за да не я изпусне. На шест метра от коша той се изправи и рязко изстреля топката към ръждясалата верига. Тя мина през клупа и се приземи в една локва, без да отскочи. Мъжете се приближиха и я огледаха, както се гледа мъртво куче, което принадлежи на някого друго. Последва кратко съвещание, след което те се извърнаха и се отдалечиха, зарязвайки топката върху напукания от слънцето бетон.

Хаитяните седяха при хаитяните, кубинците — при кубинците. Имаше един рус мъж, който приличаше на слънчасал германец, и малка група хора от Централна Америка с прави черни коси и лица на май. Все едно се намирах в ООН, само дето всичките бяхме в затвора, факт, който до голяма степен убиваше радостта от мултикултурното общуване. Всички говореха или на креолски, или на испански. Дезориентираният мъж с русата коса стоеше до оградата и си говореше сам. С елегантния си бежов, добре ушит, макар и намачкан ленен костюм и синя папийонка, той беше най-добре облеченият човек в целия двор. Никой не му обръщаше внимание. Неговото си беше като в частен клуб, поне докато не го заведяха в изолатора.

Двама мъже, които сметнах за китайци, седяха встрани. Бяха седнали толкова близо един до друг, че сякаш щяха да се слоят. Не можех да си представя колко дълго бяха пътували, а мрачното настроение върху лицата им подхождаше на бурята, която се вихреше над мочурищата на запад. Пътят назад към Хаити е дълъг, когато едва не си умрял, опитвайки се да избягаш оттам, но не беше толкова далече, че да не можеш да опиташ пак. Кубинците в голямата си част бяха благодетелствани. Но Китай беше друга планета. Сигурно им бяха трябвали месеци, за да стигнат дотук, а сега щяха да се върнат обратно. Имаха изнурените лица на мъже без надежда, чийто единствен късмет е да издържат. Въпреки всичко това, когато им се усмигнах, те също ми се усмигнаха. Очите им бяха неочаквано мили. Вдигнах двата си палеца нагоре и минах покрай тях към сянката.

Явно нямаше американска част, затова седнах с гръб към стената от нагъната ламарина на навеса. Един мъж с мускули като ковано желязо, покрито с тъмен емайл, се приближи и ме помоли за цигара,

като направи знака за мир с показалеца и средния пръст и го размаха напред-назад пред устните си. Потупах празните си джобове и той ме остави, изглеждаше съвсем леко разочарован. В крайна сметка, намираще се на място, където разочарованието беше хронично като слънцето. Седях и гледах как шестима мъже излязоха на слънце и започнаха да ритат футбол със спадналата баскетболна топка.

Трябва да се махна оттук, по дяволите, помислих си. Ще полудея, ако се наложи да остана още дълго.

Огледах се наоколо, но видях единствено бодлива тел, надвиснали облаци и нещастни хора. После съвсем ненадейно умората, която бях сдържал със страх и адреналин, се стовари върху мен и реших да не ѝ се съпротивлявам повече, затова облегнах глава назад, затворих очи и се опитах да не мисля.

Сигурно съм заспал, защото следващото нещо, което си спомням, беше как един пазач ме разтърсва по рамото и ми казва, че адвокатът ми е дошъл да ме види. От запад се чу гръмотевица и вятърът се беше усилил. Изправих се бързо на крака и последвах пазача, който тръгна към главната сграда. Точно бяхме сигнали до портала, когато първите тежки капки започнаха да падат по земята.

Заведоха ме в голяма правоъгълна стая с редици пейки и маси и решетки по прозорците, за да напомнят как стоят нещата. Пазачът на вратата ме претърси, преди да вляза, и каза, че ще ме претърси още веднъж на излизане. Гласът му беше лишен от интонация, глас на автомат, повтарял тези думи толкова много пъти, че вече не беше в състояние да чуе собственото си отегчение. Не бих заменил живота си за неговия, даже и да имах такава възможност. Дори затворниците бяха по-добре от него. Поне можеха да си идат у дома, а там, независимо какъв ад беше, все още да ги очакват някакви потенциални възможности. Пазачът просто чакаше пенсията да го освободи; неговото беше доживотна присъда, а времето му — поточна линия, която придвижваше дните един по един към ямата.

Помещението, в което миришеше на цигари и пот, бе полупразно и видях Сюзан Андрюс още от вратата. Седеше на една маса с наведена глава и четеше, както изглежда, някакво досие. На масата до нея подобно на талисман стоеше издуто кожено куфарче, а в ръката си тя разсеяно държеше кутийка със сода. Приближих се и седнах на скамейката срещу нея.

Не ме погледна веднага, както биха направили повечето хора на място като „Кроум“, и си припомних колко жестоко можеше да се съсредоточава. Задраска отривисто нещо с химикалката, после вдигна глава и ми се усмихна. Имаше красиво лице, но усмивката го загрози, поне временно. Беше абсолютно безлична, заучен жест, проява на възпитание, лъскава монета без всякакво значение, хвърлена на просяците на света. Нямахше нищо за Джак Вон в тази усмивка, но може би предвид обстоятелствата се надявах на прекалено много.

После усмивката изчезна и в изражението на Сюзан се появи нещо човешко. Помислих си, че изглежда тъмна и изцедена, макар че красотата ѝ все още беше достатъчно ярка, за да го скрие, освен ако не я познавахте както мен отпреди. Този път ми се усмихна наистина и поклати глава, докато ме оглеждаше.

— Изглеждаш ужасно — рече.

— Не очаквах, че ще дойдеш преди понеделник.

— За малко да не успея. Прокурорът поиска отлагане на делото, което вода. Явно някой в склада е объркал няколко кила с веществени доказателства. Така че дойдох. — Вдигна куфарчето от масата и го постави до себе си.

— Как вървят нещата при теб? — обадох се аз.

— Ти питаш мен.

Огледах я. Видът ѝ беше на човек с пари. Беше загърбила дните си на прокурор и с всеки скъпарски час забогатяваше с парите от дрога на някогашните си противници.

— Как се чувства човек, когато започне да изкарва прилични пари? — попитах я аз.

Тя се замисли за миг.

— Може и да не ми повярваш, но в много отношения прокурорската работа ми харесваше повече.

— Не, не съм изненадан. Ти си от хората, които обичат да си цапат ръцете. Парите не могат да променят това, макар че костюмът, с който си облечена, е много хубав.

— Започвам вече да си спомням — каза тя и се намръщи.

— Какво?

— Какво ми харесваше у теб. Сега, преди да ни е станало прекалено приятно, кажи ми пак как се озова във водата тази сутрин с мъж, който стреля по теб от моторница.

Разказах ѝ почти всичко, пропуснах обаче пикантните моменти. Бяхме просто аз, каякът и смесицата от лош и добър късмет. Що се отнася до Уилямс, казах ѝ, че представа си нямам кой е той. Може да ме е сбъркал с някого. Да лъжеш адвокатата си беше задънена улица, но не можех да ѝ кажа истината. Щеше да иска да чуе цялата история, а още не можех да си позволя да ѝ я разкажа — особено след като и аз не бях наясно с по-голямата част от нея.

— Малко подозрително, поне от гледна точка на ченгетата, но що се отнася до правото, не звучи чак толкова зле. Както ти казах по телефона обаче, не мога да направя нищо, докато не те свалят в съда, за да ти предявят обвинение.

— За трафик на хора?

— Знам, че са глупости, но трябва да минат по съдебния ред.

— Колко дълго трябва да седя тук, докато разберат, че не съм направил нищо?

— Може да помогне, ако им кажеш защо онзи с моторницата е стрелял по теб. На тях всъщност това им трябва.

Преди да успее да отговори, изражението ѝ се смени и тя рязко се изправи, така както се изправяш в някой бар, когато времето за приказки е свършило. Извърнах се и видях инспектор Кортес да се приближава към нас. Ръцете му бяха в джобовете и той предпазливо се усмихваше.

Погледнах обратно към Сюзан. Тя изглеждаше като томахавка, готова да се хвърли през помещението.

— Гледай ти каква изненада! — каза Кортес. — Не можеш да стоиш далече от мен, нали, мила?

Никога не позволявайте да ви убеждават, че времето лекува всички рани. Който го е казал, сигурно е страдал от остра амнезия. Клепачите на Сюзан се присвиха съвсем леко и ъгълчето на устата ѝ потрепна. Тя се наведе, сложи куфарчето на масата, пъкна делото, което четеше, вътре, след което с много премерени движения го затвори. Погледна ме. Аз се изправих.

— Ще се видим във федералния съд, господин Вон. Дотогава, приятна събота и неделя!

Сюзан се измъкна от пейката и мина покрай нас като студен вятър от Северния полюс. Пазачът на вратата понечи да ѝ каже нещо, но му беше достатъчно мил животът, за да я пусне, без да я опипва.

Много хубаво, че реши да постъпи така, понеже много малко от нас се чувстват добре от бърз удар с коляно в скротума.

След като тя излезе, Кортес се извърна към мен.

— Забелязвал ли си как някои поли правят задника на жената да изглежда по-голям, отколкото е в действителност? — попита ме той заговорнически.

— Вероятно зависи от кройката.

— Тя те харесва. Стана ми ясно от начина, по който замръзна, щом ме видя. За какво си говорихте двамата?

— За това как да изляза оттук, за какво друго?

— Не виждам как ще стане, но не се тревожи, ще се грижим добре за теб.

Нищо не отвърнах.

Дадох ми сандвич със салам и чаша зеленчуков бульон, след което същият пазач ме върна обратно в двора. Обикалях покрай оградата близо половин час, оглеждайки бодливата тел, но не видях начин да се измъкна. Положението ми не беше от най-розовите. Уилямс още беше на свобода и без съмнение търсеше Вивиан и брат ѝ, ако вече не ги беше намерил. Защо ги преследваше, не знаех. После идваше въпросът за останалите петдесет хиляди, които Полковника ми дължеше. Ако Уилямс казваше истината и той му беше наредил да ме убие, тогава двамата с Полковника трябваше да си поговорим.

Бях замесен в някаква измама и се нуждаех от отговори, а в „Кроум“ нямаше да намеря нито един. Най-умното нещо, което можех да направя, беше да изчакам няколко дни и да се надявам на ниска гаранция. Това бих препоръчал на всеки друг. Проблемът беше, че то изискваше търпението, което липсваше в ДНК-то ми. Трябваше да има и друга възможност.

Изведнъж от другия край на оградата завиха сирени. Обърнах се и видях тълпата, която беше започнала да се събира около един мъж, проснат на земята близо до навеса, където бях седял. Лудият германец. Лежеше по гръб, дългото му ръбато тяло явно се тресеше от спазми, които караха краката му да се мятат в противоположни посоки. Пазачите надуваха свирките си и се опитваха да отблъснат задържаните. Други пазачи се мъчеха да удържат мъжа на земята.

Портите от отсрещния край на двора се отвориха и една линейка с примигваща лампа и виеща сирена влезе вътре. Огледах се наоколо.

Пазачите и останалите задържани бяха ошашавени. Разбрах, че подобър шанс да се измъкна от това място едва ли щях да получа. После щях да си имам проблеми, но после можеше да почака. Запътих се колкото се може по-равнодушно към линейката, поредният кибик в избелял оранжев гащеризон.

Парамедиците бяха много добри, много бързи. Хората не ги ценят достатъчно. Качиха германеца на носилка минутка след като бяха изскочили от линейката. Никой не ми обръщаше внимание, когато бавно свърнах към далечния край на колата. Всички погледи бяха фокусирани върху лудия германец. Мъчеха се да го вържат за носилката. Той крещеше на родния си език и се мятеше като луд.

Хвърлих бърз поглед наоколо, първо коленичих, после се проснах целия върху горещия паваж и се претърколих колкото можах по-бързо под линейката.

Както вече казах, парамедиците бяха много добри, много бързи. Линейката подскочи, когато вдигнаха и плъзнаха носилката вътре. Хванах се отдолу за колата и се вдигнах колкото се може по-високо от земята, като заклеших крака отстрани на скоростната кутия и се набрах с ръце, за да отлепя гърба си. Иначе някой, застанал малко по-встрани, можеше да ме види, ако случайно се наведеше да погледне. Но за мой късмет ванът се движеше доста ниско до земята и хвърляше значителна сянка.

До вратата имаше сто метра неравен горещ асфалт с дупки по него и знаех, че ще изгубя малко кожа. Ако ванът улучеше някоя бабуна, можеше и да се изпусна, но не ми оставаше нищо друго, освен да опитам. Чух как вратата от страната на шофьора се отваря и затваря, после същото стана и от другата страна. Линейката леко потъна и подскочи. Приготвих се. Протегнах се и се хванах за шасито, като извих максимално гърба си над земята. Проклетията изгори ръцете ми, но я стиснах. Линейката включи на скорост и потегли напред.

Вече набирахме скорост. Долната част на ръцете започна да ме боли от набирането и увиснах по средата. За частица от секундата раменете ми докоснаха земята и ако не бях намерил сила да се издърпам отново, гърбът ми щеше да бъде одран целият чак до гръбнака.

Минахме през портала. Мускулите на ръцете и краката ми бяха изчерпали силите си и щеше да се наложи да се пусна, независимо

дали ми се искаше или не — но не и при сто километра в час. Нуждаех се от знак „Стоп“, червен светофар или остър завой. Усетих как линейката намали и се наклони леко наляво, разбрах, че сега е моментът преди да излязат от завоя. Оставих краката си да опрат в земята. Ръцете ми бяха над главата и ме влачеха. Може би се движехме с петдесет. Затворих очи, пуснах се, претърколих се настрани, като се молех нещо от шасито да не ме закачи по лицето. Изведнъж се озовах по гръб насред пътя. Седнах навреме, за да видя огромния камион, който се приближаваше към мен. Може би ме видя, а може би — не, но не намали. Нямаше време да се изправя.

Претърколих се наляво и камионът профуча покрай мен като огромен бик.

Изправих се бавно на крака и се огледах наоколо. Намирах се на двупосочно шосе, от двете ми страни нямаше нищо друго, освен блата с мангрови горички. Не видях улични знаци, но имах много добра представа къде се намирам — насред нищото. Дългият ден, най-дългият, който бях имал от доста време насам, се отправяше на запад, където тъмносиви буреносни облаци се трупаха и набираха сили. Все още беше горещо, но неочакван бриз се въртеше из въздуха. Щеше да се изсипе порой, и то скоро.

Толкова на юг по пътищата имаше малко движение. Главно камиони, които превозваха продукцията от фермите в южните части на област Маями-Дейд и тук-там по някой ван, пълен с работници на път към дома. Нямаше голямо значение. С оранжевия си гащеризон, официалната униформа на нелегалните чужденци, не можех да си позволя да пътувам на стоп. Това означаваше, че трябва да вървя — но не покрай пътя.

Ченгетата скоро щяха да почнат да ме търсят, това беше сигурно. Трябваше да имам предвид и шофьора на камиона, който за малко не ме размаза. Вероятно ме беше видял да се претъркувам в последния момент, в такъв случай сигурно просто беше благодарен, че не ме е блъснал. Или пък бе решил да се обади по радиото си и да съобщи. И в двата случая трябваше да се разкарам от пътя.

Влязох куцукайки в мангровата горичка и се отправих на изток. Започна да вали. Нямах пари, нямах кола, нямах ни най-малка представа какво да правя.

Напредвах бавно и след около час започнах да се чудя дали не съм сбъркал, че се измъкнах от „Кроум“. Но нямаше начин да стоя там и да бездействам с дни, без да полудея. Поне сега имах шанса да получа някои отговори. После щях да се тревожа за белята, която си бях навлякъл.

Бях уморен, жаден и въпреки супата и сандвича, все още малко премаял от глад, но поне се движех. След още една миля през блатата излязох на страничен път, отсреща имаше търговски център. С неоновите си светлини и паркинга, пълен с коли, той ми се видя като оазис. Никога през целия си живот не съм се радвал толкова да видя и помириша „Бъргър Кинг“. От всичко на света най-много ми се искаше един двоен бургер, кока-кола и огромна порция пържени картофи, но нямаш пукната пара и все още бях облечен в оранжево. Това трябваше да се промени.

Притичах през улицата и застанах между една барака от нагънатата ламарина и товарната рампа на магазин от веригата „Кмарт“, където шест или седем работници товареха кашони в ремаркетото на един камион. На края на рампата се появи пазач от охраната и погледна безцелно в моята посока. Почти замръзнах. Почудих се дали може да ме види от мястото, на което стоеше. Изкушавах се да се обърна и да погледна, когато той изчезна навътре в склада.

Следващата ми грижа бяха дрехите. Оранжевият гащеризон, с който бях облечен, беше магнит за полицията и трябваше да се освободя от него колкото се може по-бързо. Тогава от другата страна на паркинга, близо до оградата, забелязах един от онези огромни зелени метални контейнери, поставени от Полицейската спортна лига, в които хората даряваха старите си дрехи. Запътих се към него през дъжда, който вече намаляваше.

В далечния край на паркинга имаше само няколко коли, най-вече защото беше точно от онези места, на които ви предупреждават да не паркирате, ако не искате да ви ударят по главата и обрат. Бях почти убеден, че мястото се охранява с наблюдателни камери, но също така и че мъжете, които ги следят, не са кой знае колко наблюдателни.

Стигнах до контейнера и пъхнах наслука ръка в отвора като човек, който се опитва да открие сапун във вана, пълна с пяна. Не можех да си позволя да избирам много, но все пак трябваше да е нещо по мярка. Дрехите просто бяха наблъскани вътре и ми отне известно

време, докато открия риза, която мога да облека. Беше една от онези светлосини полиестерни блузи от седемдесетте, които изглеждаха така, сякаш са направени от неон. В допълнение имаше адски широка яка като на сводник и две липсващи копчета. Погледнах я за миг и се изкуших да опитам късмета си отново. Тогава реших, че не е време за капризи, и я хвърлих на земята, после бръкнах отново в контейнера и се опитах да измъкна панталони.

Тъкмо бях напипал обещаващ чифт, когато една полицейска кола тихо влезе в паркинга. За щастие гледах в същата посока, когато се появи, иначе щяха да ме хванат с гръб към тях. Въпреки това имах време само колкото да се пъхна зад контейнера, преди патрулката да завие надясно и да обиколи бавно целия паркинг. Клечах в продължение на пет минути и я чаках да завърши мъчителната си обиколка, после чух радиото в колата от другата страна на контейнера. Сякаш стоях цяла вечност там, но вероятно така ми се стори, защото колата се движеше съвсем бавно. Миг по-късно се плъзна покрай мен и постепенно гласът на диспечера по радиото заглъхна.

Някой явно беше открил таен склад за полиестер на тавана си, защото панталоните бяха толкова синтетични, колкото и ризата, която бях намерил. Единственото хубаво нещо беше, че поне бяха черни. Отидох зад контейнера и бързо се преоблякох. Чак тогава видях, че панталоните са ми къси, и то с близо десет сантиметра. Сякаш някоя дига се беше скъсала и току-що бях пристигнал от зоната на наводнението. Реших, че ще го преживея и набързо натиках гащеризона в контейнера. За пет минути от избягал нелегален чужденец се бях превърнал в избягал пациент от лудницата — не беше точно промяната, на която се бях надявал, но все пак и това бе нещо.

Сега имах нужда от малко пари.

Заобиколих от другата страна на търговския център и влязох в супермаркета. Не ми харесваше това, което щях да направя, но наистина нямах голям избор. Открих щанда с месни консерви, взех една от рафта, откъснах ключето отгоре, пъхнах го в джоба си и излязох през предната врата. Никой не ме и погледна. Излязох навън и започнах да търся автомат за паркиране. Трябваше да прекося няколко пресечки в дъжда, но накрая открих цяла редичка зад един пощенски клон. На път бях да извърша третото си престъпление в рамките на двайсет и четири часа.

Извадих малкото Т-образно ключе и отворих автомата. Знаех как се прави, защото като новобранец в полицията бях спипал един бездомник, който използваше същия номер в Манхатън. Заедно с другарчетата си беше откраднал над шест хиляди долара в монети от по 25 цента, докато успеем да ги хванем. И общината здравата се беше изръсила, за да смени автоматите, та да не се повтори отново. След пет минути и малко ровичкане десет долара по 25 цента тежаха в джобовете ми. Можех да измъкна още, но се чувствах достатъчно зле и заради това, което бях взел.

Върнах се обратно в търговския център, открих задния вход на залата с ресторантите за бързо хранене. Хората минаваха, без изобщо да ме погледнат. Огледах. Озърнах се да видя къде са тоалетните. Имах неистовото желание да видя на какво приличам, главно защото се чувствах леко налудничаво и исках да разбера дали изглеждам по същия начин.

Мъжката тоалетна беше празна и успях да се огледам в огледалото, без да се притеснявам. Бях тъмен и обрулен от вятъра като човек, който е вървял дълго през пустинята, без да има достатъчно вода. Скулите ми бяха изскочили. Имах нужда от бръснене и косата ми стърчеше във всички посоки, но най-много се изплаших от очите си. Диви очи, очи на отчаян човек. Всяко ченге, което си заслужаваше заплатата, трябваше само да ги види и вътрешният му радар веднага щеше да се задейства. Ако очите наистина са прозорец към душата, много бързо трябваше да ги закепенча.

Измих си лицето в мивката и загладих косата си с вода, което помогна малко, но изобщо не се отрази на изражението ми. Влязох в една кабинка и седнах върху тоалетната чиния, макар и не заради обичайната причина. Мъжката тоалетна в един средностатистически американски търговски център не е най-доброто място за медитация и миризмата на лайна не въздига духа, но друго светилище едва ли щях да намеря. Затворих очи и овладях дишането си, докато биенето на сърцето ми не стана единственият звук във вселената. Това, че бях уморен, помогна и за малко да заспя, но успях да стигна до мястото, към което се бях понесъл и където светът го нямаше. Останах там десет минути, излязох от него чак когато някакъв мъж се настани в кабинката до мен и започна да пърди като картечница. Погледнах се в

огледалото, преди да изляза, и се зарадвах, когато видях, че животинският блясък беше понамалял.

Имах нужда от чаша бърбън за освежаване, но трябваше да се задоволя с два много тънки хамбургера, няколко пържени картофа и малко пепси. Преброих парите с търпението на човек, който е на път да се зарази. Взех подноса с храна, седнах на малка маса, прикрепена към стената, и се нахраних, наблюдавайки входа с цялото напрежение на беглеца, в който се бях превърнал. Кльоцаво черно хлапе с увиснали до средата на задника панталони мина покрай мен. Прочетох надписа отпред на фланелката му, докато се приближаваше, и този отзад, докато се отдалечаваше. Отпред пишеше: УБИЙ ВСИЧКИ БЕЛИ ХОРА. Отзад продължаваше: НО ПЪРВО СИ КУПИ МОЕТО CD. Може би настроението ми беше такова, но започнах да се смея. В действителност малко попрекалих със смеха, и то до такава степен, че започнах да се притеснявам за себе си, сякаш бях едновременно и лудият, и лекуващият го лекар. Заслужаваше си притеснението обаче, защото когато престанах да се хилия в ъгъла, вече ми беше хрумнало на кого трябва да се обадя за помощ.

Има хора, на които се обаждаш, когато си в беда, и други, които търсиш, когато бедата е свързана с полицията. Шейха щеше да дойде или да прати някого до пет минути, но той бе на път към Бахамите с частния си самолет. Можех да се обадя на Джони Бинго, индианец от племето семинол със собствен хеликоптер, но нито го бях чувал, нито виждал от две години, освен това не бях архивирал личния му номер в мозъка си. Тогава оставаше Спейсмен. Хлапето от ресторанта беше облечено с негова тениска.

Изхабих пари да звъня в дома му, но после номерът на мобилния му телефон се изниза пред очите ми. Разбрах, че съм си го спомнил правилно, само последните две цифри не искаха да застанат мирно на местата си. Беше или 46, или 64. И двете ми изглеждаха еднакво правилно и еднакво грешно, затова завъртях колелото на късмета и набрах първата двойка. Телефонът иззвъня десет пъти и бях на косъм да затворя, когато се обади глас, все едно от дървено буре.

- Да — каза гласът. Не беше въпрос, а твърдение.
- Трябва да говоря със Спейсмен.
- За какво?
- По работа.

— Бял ли си?

— Да. Ханк, ти ли си?

— Може и аз да съм.

— Ханк, Спейс, хайде бе, човек, ще зарежеш ли тия простотии за секунда? Аз съм Джак. Нуждая се от помощта ти.

— Освен ако фамилията ти не е Даниълс, не те познавам.

— Стига бе, човек — отвърнах аз. — Аз съм Джак, Джак Вон. Нали се сещаш, треньорът на звездите.

Настъпи пауза.

— Джак, човече! Какво става? Реших, че един от проклетите ми тъпи счетоводители ме тормози пак заради някоя кредитна карта. Трябваше да се сетя, че си ти, брато. Не много бели копелета имат този номер, чуваш ли ме какво ти казвам?

Имаше предвид факта, че притежаваше два мобилни телефона — един за черни и един за бели, последните бяха основно делови познанства. Във времената на електрониката апартейдът имаше много форми и неговата беше по-лесно разбираема от повечето останали. Някак си бях станал част от тази малка елитна група от бели хора, удостоени с черния номер. Беше ми дадено ясно да разбере, че ми е била оказана голяма чест, и аз я бях приел като такава, особено след като единствените други бели, които се радваха на тази привилегия, бяха две стриптийзъорки, като и двете изглеждаха много по-добре от мен.

— Имам нужда от превоз — рекох му. — Малко съм го позакъсал. Можеш ли да дойдеш да ме вземеш?

— Колата ли се счупи?

— Не бих ти се обадил за това.

— Простотиите ти излязоха по вестниците днес. Казват, че си внасял негри от Куба. Явно само с тренировки не става. Макар че снимката ти си я биваше.

— Доста по-заплетено е. Спомняш ли си Вивиан?

— Китайското маце?

— Виетнамско. Да. Свързано е с нея. Разбираш ли какво ти казвам?

— Трябваше да се досетя. Беше кучка и половина от самото начало. Мамка му! Къде си, брато? Идвам като Джон Уейн да ти спася маймунския задник.

Казах му къде съм. Той измърмори нещо на някого. Стори ми се, че чух шум от улично движение отзад, заглушено от пукането по жицата.

— Отзад на паркинга. Двайсет минути — каза той. — Изходът на „Коцоли Пица“. Не ме карай да те чакам, копеле.

След дваайсет и пет минути колата беше отпред. Огромна лимузина, бяла като Моби Дик и горе-долу толкова дълга, със затъмнени прозорци, черни като превръзката на пират. Бих предпочел нещо малко по-незабележимо — да кажем, анонимен черен седан, който може да се слее с останалите коли, но ето че към мен се задаваше лимузина. Шофьорът мина върху спящия полицай с дваайсет километра в час и дори от трийсет метра разстояние можех да чуя тремолото на баса, който пулсираше през колоните като гръм в барабан.

Излязох през плъзгащите се врати и бързо се запътих към таксито си. Лимузината намали и спря точно когато стигнах до нея. Вратата се отвори и сладък бял дим от марихуана се издигна да ме посрещне като дух от вълшебна лампа. Няколко купувачи спряха и се загледаха, докато се качвах. Сигурно са решили, че на някой скитник току-що му се е обърнал късметът. Шмугнах се в приглушения интериор, далеч от хорските погледи, и затворих вратата зад себе си, запечатвайки се херметически в шумните предели на чужд свят, отчасти нощен клуб, отчасти пътуващо наргиле.

Освен шофьора, когото не можех да видя, в колата имаше още трима души. И тримата бяха черни, и тримата носеха „Рей Бан“ и от пръв поглед разбрах, че нито един от тях не се радва особено да ме види. Разбрах и че външният ми вид ги разтревожи. Оглеждаха ме с невъзмутимата настойчивост на антрополози, открили нещо странно сред мъглите на Борнео. Музиката дънеше по мозъка ми като отбор тролове, въоръжени с гумени чукове, но това беше без значение, защото никой не говореше. Седнах на дългата седалка срещу тримата и им пуснах една усмивка, която не ми донесе нищо в отговор. Затова я натъпках обратно зад зъбите си като парче дъвка. Седях, наблюдавах ги и се питах дали не им минава мисълта да ме изритат от колата.

Мъжът по средата беше Спейсмен, или Ханк Уотс. Беше качил всички килограми, които свали, докато го тренирах точно преди второто му сиди да стане двойно платинено, но сега не беше моментът

да повдигам този въпрос. Носеше червена фланелка, червени панталони и червени обувки, а на главата му се мъдреше малка, кръгла червена шапка. На врата му висеше златен ланец, който можех да претопя и да си подсигурия старините, а в дясната си ръка държеше джойнт, който изглеждаше като пура албинос.

Ханк, известен още като Спейсмен, удари едно дълго дърпане. Бузите му се свиха като на тромпетист и той издуха дима отстрани на устата си.

— Яко — рече, усмихвайки се като познавач. — Сто долара за 10 грама, ама е един път.

Другите двама мъже в лимузината бяха тежки случаи. Бяха си научили добре ролите. Единият имаше черен найлонов чорап на главата, вързан отстрани на челото му. Изглеждаше така, сякаш тежи сто и петдесет кила, беше с едри кокали и много як. Носеше черен кожен елек без ръкави, под който се виждаше само набраздената му от мускули кожа. Беше се окичил със сребърно разпятие, което ме накара да се почувствам доста по-добре, тъй като предпочитам да пътувам, когато можех, с християни.

Другият мъж беше висок и слаб и носеше копринена пижама и чифт черни сандали. Косата му беше сплетена на редчета от плитки, които приличаха на добре разорани ниви, видени от самолет из полята на Канзас. Имаше нежни на вид ръце с дълги източени пръсти. На един от тях се мъдреше огромен златен пръстен с инкрустиран бял череп, който без съмнение щеше да остави запомнящ се отпечатък върху нечие чело, ако се стигнеше дотам.

Ханк заигра с пръсти по копчетата, вградени в облегалката до него, и музиката рязко спря. Той бръкна в джоба си, извади сребърна табакера и постави внимателно вътре джойнта, който току-що бе загасил. Всичките му движения бяха заучени и прецизни. Отвори с щракане дипломатическото куфарче на пода пред себе си и извади малък стенографски бележник и златна писалка „Крос“.

— Ти си умно копеле — каза ми той. — Искам да ми кажеш мнението си за нещо.

— Добре — отвърнах. — И между другото, благодаря, че ме взе.

— Пиша песен за новия си албум, но имам проблем със заглавието, разбираш ли какво ти казвам?

— Да.

— Така че си мисля — сериозно предложи той, — дали трябва да е „Задникът ти е моята съдба“, или „Задникът ти е моята посока“?

Помислих си: „Това моят живот ли е?“.

Погледнах през тъмното стъкло нагоре към тъмното небе и се замислих върху тъмния въпрос. Спейсмен приемаше изкуството си сериозно и един вял отговор щеше да бъде приет като обида.

— Добре — казах му. — Ако питаш мен, аз бих предпочел „Задникът ти е моята съдба“.

Спейсмен изглеждаше заинтригуван.

— И защо така? — попита той.

— Не съм сигурен, но нали разбираш, „посока“ звучи повече като нещо еднократно, като еднопосочно пътуване. „Съдба“, не знам, според мен е малко по-духовно. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Ханк кимна одобрително.

— Здравата си се овъртял в лайната, но те харесвам. И майка ми каза същото — прибра бележника обратно в куфарчето.

— Дарин, Реджиналд — рече той с дълбокия си мелодичен глас, — този странен на вид бял мъж тук е мой приятел. Беше ми треньор. Казва се Джак. Джак се върна. Хей, човече, мисля да напиша песен за теб.

Ударих юмруци с тримата подред и част от напрежението в купето се стопи, но виждах, че продължавах да ги смущавам и причината нямаше нищо общо с това дали съм бял, или черен. Беше свързано с неприятностите ми. Долавях го. В приглушената атмосфера на лимузината единствено аз развалях хармонията — гръмотевица, приела човешка форма, в иначе слънчевия ден. Не че не ме харесваха; просто щяха да се почувстват много по-добре, след като си тръгнеш.

Не ги винях. В колата нямаше ангели и Ханк беше лежал за въоръжено нападение в „Ларчмънт“, Ню Йорк, но историята му не беше такава, каквато вероятно очаквате. Баща му беше неврохирург, а майка му — преподавателка по лингвистика в Нюйоркския университет. Имаше по-голяма сестра адвокат и по-голям брат художник, чиито картини никой не разбираше. Но Ханк се оказал дивак и не се интересувал много от живота на издигнатата средна класа. Теглело го към улицата не от отчаяние, а просто защото му било писнало от удобства.

Знаех всичко това, защото го бях арестувал да продава крек на един порутен ъгъл в Южен Бронкс, когато още бях полицай новобранец, а той шестнайсетгодишно хлапе, което плаче на задната седалка. Бях погледнал в огледалото за обратно виждане и го бях видял как хлипа. Попитах го къде живее и го закарах у дома. Представяте си колко изненадан бях, когато видях дома му. Къщата можеше да бъде на корицата на „Таун енд Каунти“. Дори се срещнах с родителите му. Добре възпитани хора от друг свят, които не можеха да разберат сина си.

Това се беше случило преди десет години. Сега той беше прочут и струваше 50 милиона. Имаше звукозаписно студио и модна линия с дрехи. За втори път се срещнахме на едно парти в къщата на Шейха на Стар Айлънд. Позна ме веднага и ме нае да го тренирам. Вече беше улегнал, беше се оженил и имаше две хлапета и се намираше на онзи етап, когато човек започва да се чувства уверен в добрия си късмет. Сега ме гледаше така, сякаш бях въплъщението на всички неприятности, които някога бе имал. Не ми беше приятно да му ги напомням.

— Ченгетата са те погнали, брато — рече Ханк. — Каж ми защо, без да ми спестяваш нищо. Моите лоши дни са приключили и нямам нужда да ми седиш в колата и да ми се правиш на Беглеца, освен ако нямаш основателна причина да си тук.

Казах я. Яхтата, трупове, Уилямс, Полковника и парите и разбира се, проблемът с Вивиан. Тази част щяха да разберат най-добре.

Слушаха и когато свърших, Ханк рече:

— Трябва да пийнем по едно, не мислиш ли?

Отвори малко барче, което се оказа по-дълбоко, отколкото изглеждаше, и извади кофичка с лед, четири чаши и бутилка „Чивас Регал“. Ханк и Дарин отвориха две бири „Хайнекен“. Мълчанието се възцари отново, но не беше празно. Доста замислено беше. Претегляха историята ми, както трима търговци на диаманти разглеждат куп странни камъни върху парче черно кадифе.

— Какво мислите? — попитах аз.

— Мисля, че си се прецакал — отвърна Реджиналд. Онзи с пижамата и черепа върху пръстена.

— Трябваше да останеш в „Кроум“ — рече Ханк. — Затворът никога не ми е понасял, но щеше да излезеш след няколко дни. Сега ще

тръгнат да те търсят.

— Няма да ти хареса да стоиш в затвора, ако някакъв тип преследва жена ти, нали?

Дарин, онзи с мускулите и кожения елек, изпука кокалчетата си и се наведе напред. Не бях забелязал преди, но три от предните му зъби бяха златни.

— Не забрави ли да ни кажеш нещо, Джако?

— Спокойно, Дарин — каза му Ханк. — Казах ти, че веднъж Джак ми помогна да се измъкна. Не забравям такива неща. — После ме погледна, като вдигна нагоре слънчевите си очила. — Искаш ли бира? — попита Ханк.

Казах, че искам, и той ми подаде една „Хайнекен“. Ако имаше нещо по-добро на вкус в този момент, то добрият Господ го беше запазил за себе си.

— Къде искаш да идеш? — попита Ханк.

— Какво ще кажеш за Аляска? — отвърнах.

— Опитай пак.

— Коконът Гроув. Закарай ме до Милър Драйв. Близо до бензиностанцията на „Тексако“.

— Какво има там?

— Приятел.

— Мъж или жена? — попита Дарин.

— Жена.

— Мамка му! — възкликна Реджиналд.

И тримата се разсмяха.

— Надявам се, че не е онази китайска кучка — обади се Спейсмен.

— Виетнамска. Не, друга е. Адвокатката ми.

— Ще ти помогне ли?

— Надявам се.

— Защо мислиш, че са те прецакали, пич? — попита Дарин. — Разкарал си яхтата, после старецът праща момчето си да те убие. Трябва да има причина за това, нещо, за което не знаеш.

— Освен ако просто не искат да ти платят останалите петдесет хиляди — каза Реджиналд.

— Не мисля, че е заради това — отвърнах.

— Имаш ли план? — попита ме Ханк.

— Не бих го нарекъл план.

— Ами тогава си направи.

— Изиграла те е, пич — рече Дарин. — Всеки глупак може да го види.

Ханк, Спейсмен, поклати глава.

— Чуй какво ти казва човекът, Джак. Беше я забравил. Беше се стегнал. Виж се сега. Бягаш, замесваш се с нелегални имигранти. Облечен си като голям, грозен, бездомен и наливащ се с бира Джон Траволта и отгоре на всичко ченгетата те търсят. Дявол да го вземе, негро, много жалко, че задникът ти не може да пее. С подобна история можеш да станеш велик рапър.

— Кой ти каза, че не мога да пея? — попитах го аз.

Всички се разсмяхме. Дарин се наведе напред и ми протегна ръка. Поех я.

— Ти си един луд бял човек — рече той много прочувствено. — Надявам се да не те убият.

— Благодаря ти.

Бяхме на магистралата и се движехме на север. Размазаните неоновы надписи на обичайните реклами проблясваха отстрани. Само десет минути без задръствания и щяхме да сме в Гроув.

— Още нещо — обадох се.

— От какво имаш нужда? Пари? Колко? Знаеш, че имам. — Ханк се наведе напред и вдигна малка черна ръчна чанта от пода.

— Това плюс още нещо.

— И то е?

— Не мисля, че ще мога да се върна в апартамента си. Така че ми трябва и пистолет назаем.

Тримата размениха погледи.

— Бялото момче се е надрусало — рече Дарин.

— Какво те кара да смяташ, че имам пистолет? — попита Спейс възмутено, а гласът му се издигна до пронизителен фалцет. — Мислиш, че всички черни хора имат пистолети? Това ли искаш да кажеш? Ето такова мислене пречи на черния човек да се издигне.

— Виж, не съм казал, че имаш пистолет. Имах предвид само, че може да имаш пистолет. Недей веднага да психяваш. Пък и виж ме добре. Изглеждам ли ти като човек, който пречи на някого да се

издига? Плюс това, пич, ти имаш самолет. Помогни ми бе, човек. Моля те.

И тримата се изхилиха. Спейсмен сръчка Реджиналд в ребрата:

— Дай на негрото пистолета си, Реджи.

Онзи се намръщи и се наклони настрани:

— Защо аз да му давам пистолета си? Току-що го купих!

Спейс поклати глава към мен, сякаш искаше да ми каже „Виждаш ли какво ми е на главата?“. После се обърна към Дарин:

— Знам, че и ти имаш. Не ме гледай като Шърли Темпъл.

Мъжът в бялата коприна заприлича на малко дете, което не иска да даде любимата си играчка. Докато седях там, изведнъж ме обзе нарастващо чувство за нереалност, сякаш току-що бях разбрал, че цялата безумна сцена е сън, от който ми е невъзможно да се събудя.

— По дяволите! — възкликна Спейс. — За какво ви плащам бе, хора? — Бръкна под седалката си и извади най-големия никелиран пистолет 45-и калибър, който някога бях виждал, и ми го хвърли.

Хванах го, но Спейс явно беше видял изражението ми.

— Какво има? — попита ме той.

— Господи, Ханк, нямаш ли нещо по-малко? С това нещо мога да убия бизон. — Обърнах пистолета и го претеглих. Стори ми се поне пет кила.

— Това тук да не ти е оръжеен магазин бе, човек? — попита ме сърдито Ханк. — Нямам ли нещо по-малко? Да не си се побъркал? Я слез на земята бе, пич. Лайната, в които си се забъркал, хич не са смешни. — Той удивено поклати глава. — Нямам ли нещо по-малко? Мамка му!

— Добре, добре — съгласих се. — Забрави, че го казах. Направи ми една услуга, става ли? Спри на паркинга зад бургерите — казах му. — Трябва да натъпча тази проклетия в панталоните си.

Отбихме до един автомат за лед, отворих вратата и излязох в разсейващата се горещина на ранната вечер. Неочакваният бриз беше стихнал и с него си беше отишла и надеждата за по-прохладна вечер. След охладения въздух в лимузината жегата навън ме стисна за гърлото. Натъпках пистолета в панталоните и го покрих с ризата си. Спейс свали прозореца си и ми подаде нещо. Беше компактдиск, чисто нов и още увит в найлон.

— Какво е това?

— Новото ми седи — гордо заяви той.

— Как се казва? — Почудих се дали наистина вода този разговор.

— „Ще екстрадират моята любов“. Може да съм луд — рече замислено Ханк, — но смятам, че това е моят *опус магнум*.

Погледнах гърба на сидито. Няколко от заглавията привлякоха погледа ми: „Нека бъда твоя сводник“ беше едно от тях. Имаше и балада — „Къде отидоха всички бели хора?“.

— Надявам се, че не си се повлякъл по модата — казах аз.

— Брато, щом веднъж си стигнал до външните граници, трябва да се върнеш обратно. Разбираш ли какво ти казвам?

— По-добре, отколкото си мислиш.

— Чакай — каза Ханк. Наведе се, взе малката кожена чанта и отвори ципа ѝ. Беше натъпкана с банкноти. — Колко искаш?

— Можеш ли да ми дадеш стотачка?

Той ме погледна над ръба на слънчевите си очила и уж учудено поклати глава. После с два пръста просто дръпна цял сантиметър с всевъзможни банкноти и без да ги брои, ми ги подаде през прозореца.

Благодарих му.

Направи знака за мир и се усмихна.

— Когато свършиш с ченгетата и лайната, обади се. Имаш ми телефона. А сега, чао! И помни, не съм те виждал.

Махнах на Реджиналд и Дарин и затъмненият прозорец се плъзна нагоре като тъмна завеса, обърната наопаки. След миг и тримата изчезнаха надолу по улицата. Да ви кажа честно, малко съжалих, че си отидоха.

Отдалечих се от добре осветената бензиностанция и се спуснах на изток по Хибискус стрийт към жилищната сграда, в която Сюзан се беше преместила, след като заряза Кортес. Тиха уличка с висок жив плет, задрямал над тесния тротоар като спяща стража. Тежестта на пистолета, скрит в панталоните ми, ме изнервяше, вместо да ме кара да се чувствам сигурен, и съжалих, че го бях поискал, тъй като той потвърди усещането ми, че не се бях върнал същият човек от морето. Бях се превърнал в нещо друго и светът наоколо ми изглеждаше прекалено спокоен и самодоволен, докато в мен всеки нерв сякаш трептеше пред опасните възможности, които се криеха във всеки момент.

На края на живия плет започваше ограда от ковано желязо. Заобикаляше сградата, в която живееше Сюзан. Зданието беше на шест етажа, разположено навътре от улицата, и приличаше на зелена форма за лед с наредени един върху друг прозорци, прекалено малки, за да може човек да скочи от тях, ако му дойдеше мерак. Обикалях оградения периметър, докато не видях черната ѝ хонда, паркирана на мястото си на паркинга. Върнах се обратно до портала и натиснах звънеца.

Гласът ѝ попита кой е и когато отговорих, настъпи много дълго и важно мълчание, което се спусна като преграда помежду ни. После вратата избръмча и аз влязох, минах покрай къса алейка, оградена с туфи от малки пурпурни цветя, озовах се до стъклена врата и друг автомат с таймер се задейства точно когато стигнах до нея. Фоайето беше прекалено ярко, а огледалата покрай стените прекалено издайнически. Ако някое ченге ме беше видяло, след трийсет секунди щях да лежа с разперени ръце и крака върху капака на колата му, и то без изобщо да е станало дума за пистолета. Изглеждах измършавял, потъмнял, гонен и с изпито лице. Асансьорът дойде след цяла вечност.

Завих наляво на шестия етаж и в края на коридора видях Сюзан да стои до вратата си. Наблюдаваше ме, докато се приближавах към нея, и колкото по-наблизо идвах, толкова повече се мръщеше. Знаех, че не изглеждам по-добре със скъсяването на дистанцията. Дръпна се встрани и аз нервно застанах в малкото фоайе, докато тя заключи вратата зад мен. Носеше чифт избелели джинси и бял изрязан потник с логото на фирма, отпечатано със сини букви отпред. Спомних си, че ги раздаваха след 10-километровия маратон, който се провеждаше в центъра на Маями.

— Явно отново си участвала в корпоративната надпревара тази година. Юли беше, нали? — попитах я аз.

Огледа ме неодобрително. Очите ѝ се задържаха върху клошираните ми, къси като за наводнение панталони, маншетите на които стигаха точно под прасците ми. После погледът ѝ се плъзна нагоре и чак тогава разбрах, че плаче.

— И аз веднъж участвах в маратона — продължих. — Десет километра беше, нали? Може и да не ми повярваш, но мисля, че тогава взимах един километър за пет минути. Разбира се, тогава бях доста по-лек.

Аз се усмигнах. Сюзан не се усмигна.

— Как се измъкна от „Кроум“? — попита ме тя.

— Не мисля, че искаш да ти кажа.

— Може би си прав. Иначе ще трябва да извикам полиция.

Нещо в начина, по който го каза, не беше наред. Тонът беше вял, гласът ѝ нямаше нищо общо с думите. Изглеждаше толкова разсеяна, че присъствието ми там, изправен в цялата си липса на блясък, сякаш бе просто дребно неудобство, а всъщност самата ми поява в нейния апартамент можеше да ѝ коства разрешителното да практикува право. Бях очаквал тирада и после, ако извадех късмет, малко помощ, но не и разстроения поглед в зачервените ѝ очи.

— Какво има? — попитах. — Не може да е заради мен. Току-що дойдох.

Изглежда ме продължително. Помислих си, че е на косъм да ме изхвърли, но лицето ѝ омекна и тя се усмигна.

— Знаеш ли — рече тя, — колкото и странно да изглежда, всъщност се радвам да те видя.

— Това може да се промени.

Тя се приближи и ме прегърна през раменете. Тогава вече наистина започнах да се плаша, и то до такава степен, че забравих да я прегърна и аз, и просто стоях там като колона, която държи тавана. После се събудих и я притиснах нежно, русата ѝ коса беше под брадичката ми и усетих как ризата ми се намокри от сълзите ѝ. Ако вече така или иначе не бях беглец, щях да хукна право към гората.

Сюзан се отдръпна и огледа тоалета ми.

— Няма да те питам откъде си взел тези дрехи — и между другото, имаш нужда от баня. Миришеш така, сякаш си прекарал три нощи в Сентръл Парк.

— Съжалявам, но имах странна вечер. Чуй ме, Сюзан. Не съм тук. Не говоря в момента. Нищо от това не се случва. Ясно? За последен път си ме видяла следобед.

— Избягал си от „Кроум“.

— Точно така.

— Ти си пълен задник. Ела във всекидневната.

В стаята нямаше нищо особено. Дъсчен под с избелял персийски килим под лакирана масичка за кафе със стъклен плот. Черно канапе, отоманка до него и висок, здрав на вид фикус, застанал на пост до

прозореца. Камина с жълти рози вместо огън; библиотека, изпразнена от всички книги, с изключение на няколко самотни тома, наблъскани високо в единия ъгъл като сирачета, сгущени на ръба на пропаст. Имаше още бюро с компютър, принтер и малка лампа, а до него пътека за бягане, обърната с лице към прозореца.

Дори и след цяла година покрай стените все още имаше неразопаковани кашони. През живота си бях виждал много подобни стаи. Това беше апартаментът на млада жена, която работи много и рядко си е у дома. Влязох и седнах на отоманката. Почти не потъна, което значеше, че можеше да съм първият, който сяда върху нея. Свиреше музика, но беше намалена толкова много, че звучеше така, сякаш певицата си шепне сама.

Сюзан се върна с бутилка вино, тирбушон и две чаши, подаде ми ги и се отпусна върху канапето. Налях и на двамата. Предполагам, трябваше да съм щастлив, че не съм първият ѝ проблем за тази вечер, но бях малко разтревожен, че явно не беше ядосана от неочакваната ми поява. Разбираш, че не живееш както трябва, когато дори и обикновеното гостоприемство те плаши.

— Как така се радваш да ме видиш? — попитах аз. — Появата ми няма да помогне особено на кариерата ти.

— Майната ѝ на кариерата ми!

— И на моята — вдигнах чашата си.

Тя пресуши своята и ѝ налях още една. Отпи глътка и остави чашата на масата.

— Не можеш да останеш тук — каза твърдо.

— Нямам такова намерение.

— Пораснал си, откакто майка ти е купила тези панталони.

— Бяха с намаление.

— Излъга ме следобеда, нали?

— Онази част, която ти казах, е истина.

— Ами тази, която не ми каза? Частта, заради която си избягал от „Кроум“, когато трябваше само да изчакаш да минат събота и неделя.

— Знам. Пропуснах няколко неща.

— Сега е моментът да ми ги кажеш.

— Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре за теб — отвърнах.

— Поверителността на информацията между клиент и адвокат стига само дотук.

— Означава ли това, че си извършил престъпление?

Поколебах се за миг.

— Може би да. Може би не.

Понечи да каже нещо, после спря и ме изгледа озадачено.

— Защо се въртиш така? Да нямаш някакъв обрив?

Прикладът на пистолета се беше забил в слабините ми и както и да седнех, не можех да си намеря удобно място. Накрая се предадох и просто сложих проклетията на масата.

Сюзан погледна слисано към пистолета и после вдигна очи към мен.

— Акъла си ли изгуби? Откъде взе това чудо?

— От един приятел. Само него имаше.

— Трябва да си тръгнеш веднага — рече твърдо тя. — Наистина, Джак, това вече е прекалено. — Изправи се.

— Добре, признавам, че малко съм го загазил. Направих услуга на един приятел и тя неочаквано се обърна срещу мен. Мисля, че и други може да са в беда. Дойдох тук само защото имах нужда от безопасно място за малко. После трябва да ида отново до крайбрежието. Да се обръсна и да си сменя дрехите. След това ще се опитам да оправя нещата.

— Как? С това ли? — посочи към пистолета.

— Надявам се, че не, но си имам работа с престъпници.

— Каж ми едно: за наркотици ли става дума?

— Не. Категорично.

— Тогава какво? Трябва да ми кажеш нещо.

— Лично е.

— Аз съм ти адвокат, забрави ли?

— Може би трябва да те уволня. Ще ти направя услуга.

Видях, че вече се ядоса. Каквото и да я торможеше, не беше се отразило благоприятно върху ограниченото ѝ търпение.

— Трябва някой да ме закара обратно до вкъщи, за да се преоблека, преди да тръгна да търся Вивиан.

— Вивиан? Мислех, че те заряза заради някакъв тип на име Метсън.

— Така е.

— Какво стана?

— Беше се забъркала в неприятности и се опитах да я измъкна. Метсън се оказа по-голям кретен, отколкото го мислех.

— Ти също. Не беше ли някакъв филмов продуцент?

— Точно така. Беше.

— За какво е всичко това, Джак? Трябваше да си останеш в „Кроум“.

— Трябваше да си остана в Ню Йорк.

— Не можеш да се върнеш в апартамента си. Със сигурност са изпратили човек там да те причака. Много добре го знаеш.

— Знам. При всички случаи първо трябва да се отбия на няколко места.

— Къде мислиш, че е малката ти приятелка? — извъртя гадно думата „приятелка“.

— Не знам. Вероятно някъде в Саут Бийч.

Сюзан стоеше и ме гледаше втрещено. Съдейки по изражението върху лицето ѝ, явно смяташе, че съм отишъл прекалено далече, за да спори с мен. Беше права, но нямаше да търся само Вивиан. Щях да търся и Уилямс.

Изправи се, протегна ръце над главата си и се завъртя полунадясно, така че ставите ѝ изпукаха. Дори и при тези обстоятелства беше трудно да не забележа в колко добра форма е. Ръцете ѝ изглеждаха силни, но трицепсите не напъваха да изскочат от кожата. Леко издутият четириглав мускул под джинсите ѝ ми говореше, че продължава с кросовете, които ѝ бях предписал. Кросовете и една тренировка с тежести веднъж седмично беше всичко, от което се нуждаеха краката ѝ, както опитите да ме ритне право в главата винаги когато имаше тази възможност.

— Какво гледаш? — попита тя.

— Свършил съм добра работа с теб.

— Да вървим. Искам да си изчезнал отгук след двамайсет минути.

— Къде отиваме?

— Ела с мен в спалнята.

— Благодаря, но нямам време точно сега. Да го оставим за някой друг път?

Не удостои забележката ми с отговор.

Изправих се и я последвах надолу по коридора. Мъжете са толкова чувствени, че биха забелязали задника на една жена дори и на

път към смъртоносната инжекция. Винаги съм оценявал факта, че не се бях пробвал да свалям Сюзан, за едно от най-великите ми постижения като човешко същество. Сега се почудих дали съм бил с всичкия си.

Когато влязох в спалнята, Сюзан вече стоеше пред отворената врата на гардероба си. Огледах стаята. Нямаше много за гледане. Ниско червено легло до стената с усукани и събрани в центъра на матрака чаршафи. Старомоден люлеещ се стол, който стоеше с вид на потънал в скръбта си опечален с лице към прозореца със спуснати щори, а до другата стена — бял скрин със снимки в рамки отгоре. Покрай стените, на които висяха няколко дипломи и оригинални на вид сертификати, бяха наредени неразопаковани кашони. Навсякъде усещането за самота се държеше на разстояние от забързания живот. Апартаментът на Сюзан не беше толкова дом, колкото кратка спирка между кантората и колата. Трудно беше да повярва човек, че е живяла тук толкова дълго, колкото казваше.

Видях я как дърпа чифт черни панталони и бяла риза от закачалките им. Обърна се и ми ги метна, без да каже нито дума, все едно ги хвърляше през прозореца. Усетих гнева, който струеше от нея, но в него имаше примесено и още нещо, безсилие може би. Хванах ризата и панталоните и ги поставих върху ръката си като камериер.

Без да ме погледне, тя се приближи до скрина и започна да рови из долното чекмедже. Спомних си времето, когато имах подобно чекмедже в апартамента на Вивиан, и всичко, което то беше и не беше означавало. Сюзан се изправи с едни боксерки и чифт бели хавлиени чорапи и ми ги хвърли с изражението на жена, доволна да се освободи от неща, които не бяха нейни, сякаш дрехите бяха гости, злоупотребили с гостоприемството ѝ. Хванах боксерките, но изпуснах чорапите. Когато се изправих, тя ме гледаше и видях, че очите ѝ отново са насълзени.

— Можеш да си вземеш душ тук — рече тя и ми посочи вратата към банята. Вратата беше бяла като голите стени и се сливаше с тях като сняг върху сняг.

— Чии са тези дрехи? — попитах я.

— На приятеля ми. На бившия ми приятел, бих казала.

— Твоят приятел?

— Юрист в Министерството на правосъдието. Преди около седмица престана да се обажда. Оказа се, че забравил да ми каже, че е женен.

— Как разбра?

— Жена му беше достатъчно любезна да ми се обади. Преди около час. После се появи ти. Вземи си душ и се махай, става ли? До гуша ми дойде от мъже тази вечер.

Понечих да кажа, че разбирам и ѝ благодаря за труда, но тя вече ми бе обърнала гръб и затваряше вратата на спалнята зад себе си.

Изкъпах се със сапун, който миришеше на току-що откъснато цвете, и съсипах две розови самобръсначки, докато изстържа трудните дни от лицето и шията си. Избърсах парата от огледалото и се зарадвах, когато видях, че вече не изглеждам като луд, а само като мъж, който се нуждае от една-две седмици здрав сън. После се върнах обратно в спалнята и взех да се обличам. Всичко ми беше по мярка, с изключение на панталоните, които ми бяха малко широки в кръста. Вероятно пистолетът щеше да запълни празнината. Забелязах четка върху скрина, приближих се и тъкмо започнах да реша косата си с нея, когато погледът ми се отправи надолу към снимките, които бях забелязал по-рано.

Имаше една на Сюзан с родителите ѝ. Беше в златна рамка. На нея тя беше на около пет години, заедно с по-голямо момче, което приличаше на брат ѝ. На друга Сюзан беше в бяла униформа на мажоретка, допълнена от помпони и свежа, лъчезарна красота, която изчезва бързо, дори да си имал достатъчно късмет да се родиш с нея. Имаше и още една нейна снимка с шапка и тога пред внушителна сграда с бръшлян по стените, а родителите ѝ сияеха от гордост от двете ѝ страни.

Хубави снимки, отнемаха част от студенината на стаята. Тъкмо ги разглеждах, когато погледът ми замръзна на една, окачена на стената в редицата, която включваше дипломите ѝ от колежа и факултета по право. Беше групова, направена на някакво официално събиране или церемония за награждаване. Хората на нея стояха зад маса, отрупана с пакети с хероин или кокаин — стандартната снимка след залавяне на голяма пратка. Включваше още седем души, освен Сюзан. В единия разпознах бивш шеф на областната полиция на Маями-Дейд, вече пенсионер. Кметът беше до него. И още трима: две

жени и един мъж. Небрежно погледнах ухилените им физиономии. Тогава нещо ми направи впечатление и се върнах да ги разгледам по-отблизо.

Ръката ми с четката спря във въздуха. Оставих четката и свалих снимката от стената, за да я разгледам по-добре. Нямахте грешка. Тъкмо се канех да я сложа обратно, когато усетих някого зад гърба си.

— Какво гледаш?

— Просто разглеждах снимката. Надявам се, че нямаш нищо против — отвърнах. Ръцете ми трепереха.

— Това е, когато арестувахме братята Фалконе — каза Сюзан. — Спомняш си ги, нали?

— Едри дилъри на кокаин — отвърнах, а очите ми още бяха приковани към мъжа в най-десния ъгъл на снимката. — Депортираха ги в Колумбия, нали?

— Точно така. После изчезнаха мистериозно и се върнаха обратно в бизнеса, по-големи и по-добри от всякога.

Изчаквах удобен момент. Не исках да заподозре нещо.

Посочих последния мъж на снимката. Вече го бях виждал, но никой повече нямаше да може. Вторият мъртвец на бялата яхта.

— Кой е този човек? — попитах небрежно.

— Защо? Познаваш ли го?

— Не знам. Май съм го виждал някъде.

— Казва се Дънкан. Хари Дънкан. Работи към Отдела за борба с наркотиците.

— Отделът за борба с наркотиците?

— Беше под прикритие. Покани ме на среща веднъж, но у него имаше нещо, което не ми хареса. Какво става? Виждал ли си го някъде?

— Не, просто ми се стори познат, това е.

Вероятно беше доловила нещо странно в изражението ми. Трудно ми бе да я погледна в очите, но няма по-лошо нещо от това да отбягваш погледа на жена. Десетте години, през които се беше наслушала на лъжи, бяха изострили сетивата ѝ и бяха развили у нея страшна проницателност.

— Какво не ми казваш, Джак?

— Доста неща. Както и да е, мисля, че е време да вървя. И без това ти създадох достатъчно главоболия.

— Трябваше да помислиш за това, преди да дойдеш тук — отвърна ми тя.

— Добре, но преди да тръгна, имам една последна молба.

— Каква?

— Да имаш случайно някой останал банан? — попитах. — Не съм ял от доста време.

— Има супермаркет на две пресечки южно оттук — отвърна тя неумолимо.

— Благодаря.

Влязох във всекидневната, взех пистолета от масичката за кафе, наврях го в колана на взетите на заем панталони и се отправих към вратата. Чувствах се стар, уморен и изгонен. Мина ми мисълта да ида да се предам и да приключа с всичко това. В сегашното ми положение тихата затворническа килия ми изглеждаше като същинско убежище. Запътих се съвсем бавно към входната врата. Не бях сигурен, че мога да се изправа срещу това, което чакаше от другата страна.

— Хей, ти! — извика Сюзан зад мен. — Върни се.

— Какво има?

— Върви да седнеш във всекидневната — нареди ми тя. — Ще ти направя сандвич с риба тон. Само това имам.

— Благодаря.

Влязох във всекидневната и седнах на дивана, благодарен за краткия момент на отдых като осъден на смърт, помилван от губернатора в последния момент. От кухнята се чу отваряне и затваряне на шкафове и приглушеното бръмчене на електрическа отварачка за консерви. Погледнах към масичката за кафе, очите ми пробягаха по кориците на списанията. Имаше три стари броя на „Пийпъл“ и един на „Тайм“. И „Маями Хералд“. Беше от онзи ден, но напоследък не бях чел много, вдигнах го и взех да го разлиствам разсеяно.

Не можех да се съсредоточа. Два-три реда оттук-оттам. После на страница осма нещо привлече погледа ми и изведнъж включих и се съсредоточих напълно.

Беше статия за Полковника.

— Нямам майонеза! — провикна се Сюзан от кухнята. — Става ли с горчица?

— Става, става — извиках в отговор.

Четях бавно, без да пропускам нищо.

— Какъв хляб? Стар бял или стар черен?

— И двата стават — отвърнах, без да ѝ обърна внимание.

Изглежда, че „Пелюсид Лабс“, компанията на Полковника, имаше мучо проблемас, меко казано, и се разследваше от няколко федерални агенции, включително Федералната агенция по храните и лекарствата, Отдела за борба с наркотиците и най-лошата от всички — Службата за вътрешни приходи. Някой беше подменил резултатите на клинични изследвания на определени „обещаващи антидепресанти, за да спечели одобрението на Агенцията по храните и лекарствата“. Според истинските резултати, разкрити с помощта на бивш изследовател, който сега тръбеше тревога, въпросните лекарства предизвиквали различни „нежелани странични ефекти“, противоречащи на откритията на изследователите, цитирани в първоначалните доклади на „Пелюсид Лабс“. Компанията освен това била обявила банкрут и търсела допълнително финансиране от неназован консорциум от рискови инвеститори. Те на свой ред били обект на правителствено разследване по обвинения за нелегален трансфер на средства от сметките на „Пелюсид“ в офшорни банки на Каймановите острови.

В два отделни параграфа на принципа на контраста бяха съпоставени военната и научната кариера на Патерсън: стипендията „Роудс“, „Уест Пойнт“, Виетнам и героизмът му по време на виетнамската офанзива през 68-а. Споменаваха се „Пурпурното сърце“ и „Бронзовата звезда“, с които бе отличен. Въпреки че го познавах, трудно ми беше да не завидя на биографията му. Във времена на късогледа специализация Полковника беше истински ренесансов човек. Беше се измъкнал от нищетата само с ум и здрави топки и беше станал герой и милионер. Същината и тонът на статията бяха до болка познати: някой, който беше постигнал всичко, бе на ръба да го загуби — поредното окуражително послание към посредствеността, която никога не би дръзнала да надскочи мижавите възможности на следващия чек за заплата и сигурната пенсия. Вървете си на мястото, полковник Патерсън. За кого, по дяволите, се мислите? В края на краищата, въпреки гениалността си (заради която, между другото винаги сме ви мразили, дори и когато сме ви аплодирали) вие се

оказахте поредният лъжец и мошеник и всички ние ще спим по-добре, като го знаем.

Свърших статията и сгънах отново вестника — бавно, сякаш беше преждевременно отворен коледен подарък. Главата ми беше така претъпкана с факти, че я чувствах като съдебен арест след бунт. Затворих очи и се опитах да мисля, но стомахът ми изкъркори и изведнъж отново единственото нещо, което имаше смисъл, беше старият хляб, рибата тон и горчицата. Всичко останало бе врява. Всичко останало, включително и „Пелюсид Лабс“, можеше да почака.

Тогава на вратата се позвъни.

Извърнах се. Сюзан стоеше на прага на кухнята.

— Чакаш ли някого? — попитах аз.

— Не по това време — отвърна тя и се намръщи.

Мина покрай мен и отвори шпионката.

— Кой е? — попита.

Аз вече стоях до вратата, с притиснат до стената гръб.

— Сюзан Андрюс? Агент Хакбарт, ФБР. Моля ви, ще отнеме само минутка.

Сюзан ме погледна ядосано. Можех само да повдигна рамене.

— ФБР? Какво искате?

— Моля ви, госпожо Андрюс. Няма да ви бавим.

Погледна към мен.

— Не съм сама — отвърна тя. — Елате утре.

Вдигнах палец към нея, но ръката, към която бе прикрепен, отново се беше разтреперила.

Гласът от другата страна на вратата прозвуча много строго и заплашително:

— Няма да си тръгнем, госпожо Андрюс. Ще стоим тук цяла нощ, ако се наложи. Пуснете ни и след двайсет минути ще сме си тръгнали.

— Кажи му да почака — прошепнах.

Сюзън се наклони към мен.

— Какво ще правиш?

— Ще скрия пистолета. Кажи им да почакаат.

Изтичах обратно в спалнята и натъпках пистолета под една от възглавниците на леглото. После се върнах във всекидневната, седнах на канапето, кръстосах крака и се опитах да изглеждам като Кари

Грант, както Кал някога ме беше посъветвал. Бяхме на шестия етаж и не можех да летя. Единственото, което можех да направя, беше да си придам небрежен вид и да се надявам, че няма да ме разпознаят. Невъзможно бе да се каже какви са шансовете за това. Кимнах на Сюзан и тя отвори вратата. Сърцето ми се стараеше с всички сили да закове гърба ми за облегалката.

Вратата се отвори навътре, Сюзан отстъпи назад и пред мен застанаха трима мъже в три черни костюма. Три чифта очи ме откриха едновременно, замръзнаха за миг, после огледаха стаята, преди да се върнат отново върху мен. Усетих смущение, дори разочарование, но по начина, по който ме гледаха, си личеше, че не ме бяха разпознали. Въпреки това мина почти минута преди да отклонят поглед от мен, и през цялото това време аз седях с кръстосани крака и ръце, проснати върху облегалката на канапето. Изчаках да приберат пистолетите си, преди да помръдна, и то само за да си сваля и другия крак на пода.

— За какво става дума? — попита Сюзан. — Не знаете ли кое време е?

Двамата бяха новобранци, двацет и кусур годишни. Единият беше черен, а другият — бял, но академията в Куонтико някак си беше успяла да ги превърне в близнаци. Те изобщо не ме разтревожиха, но по-възрастният мъж по средата беше друга работа. Гонеше петдесетте, беше най-ниският от тримата и първото, което човек би си помислил, щом го види, беше, че е ченге.

Имаше постоянния загар и съсухрената кожа на моряк от тропиците или пък на тенис маниак, който играе дълги сетове по пладне. Кестенявата му коса отиваше към прошарена. Стоеше леко приведен, сякаш цял живот беше заничал под нещата. Очите обаче го издаваха — знаеше как да ги използва. Сега ги изпробваше върху мен, внимателно преценяваше реакцията ми. Виждах бях много подобни очи, когато работех в нюйоркската полиция, особено сред детективите, разследващи убийства. Бяха от онези очи, които щяха да ме запомнят.

— Съжалявам, госпожо Андрюс — рече той, — но е важно. Агент Хакбарт.

— В такъв случай искам да видя документите ви за самоличност, господо.

Хакбарт ме погледна, но нищо в очите му не показа, че ме е разпознал. Срегнах погледа му и го задържах така, както прави човек,

когато няма какво да крие. Тримата извадиха портфейлите си, но знаех, че са редовни. Сюзан просто печелеше време.

Тя разгледа значките им. Хакбарт ми се усмихна. Най-фалшивата усмивка, която някога бях виждал.

— Виждам, че наистина имате гости — рече той.

Изправих се, когато се приближиха, и се ръкувах и с тримата. Ясно беше, че не знаеха как да ме възприемат. Хакбарт още извършваше рутинния преглед с очи, мъчейки се да разбере имам ли някаква причина да съм нервен. Усмигнах му се в отговор.

— Момчета, наистина ли сте от ФБР? — попитах с престорен ентузиазъм.

Независимо колко строго и професионално искаха да изглеждат, ченгетата обичаха да се правиш на впечатлен от тях. Новобранците се постараха да скрият усмивките си. Хакбарт се намръщи, но поне го накарах да ме мисли за олигофрен, което по принцип е много добре, когато говориш с полицаи. Отпуска ги.

— Съжалявам — каза Хакбарт. — Не разбрах как се казвате.

— Джак Бон — отвърнах с надежда, че името ми — поне засега — не означава нищо за него.

— Разбирам. Вие сте...

— Приятел. Долетях от Рочестър днес следобед. Но не мислех, че Сю ще викне толкова бързо ФБР да ме прибере — погледнах към Сюзан и се ухилих. — Момчета, искате ли по една бира?

Хакбарт ме погледна, на лицето му се изписа едва ли не симпатия.

— За мен не, благодаря — отвърна той. Бях успял да разсея съмненията му. Обърна се отново към Сюзан. — Мога ли да седна? — попита.

— Разбира се.

Каза на хората си да го изчакат долу. След като си тръгнаха, седна на един от плетените столове от страни на масичката за кафе.

— Рочестър, Ню Йорк ли? — попита.

— Не, сър, Рочестър, Минесота. Знаете къде е клиниката.

— Клиниката ли?

— Да, клиниката „Майо“.

Сюзан се върна и седна на другия плетен стол. Хакбарт искаше да ме разкара, но не можеше да измисли как да го каже любезно.

Изгледа ме така, сякаш се опитваше да прецени докъде стига глупостта ми, дали представлявам някакъв риск за разследването му. После насочи вниманието си към Сюзан.

— Познавате ли агент от Отдела за борба с наркотици на име Хари Дънкан? — попита Хакбарт.

Сюзан за малко щеше да погледне към мен, но се хвана навреме. Въпреки това според мен Хакбарт усети нещо. Отново ме подложи на изпитателната обработка с поглед. Престорих се, че не забелязвам.

— Работехме заедно, докато бях прокурор — отвърна Сюзан. — Защо?

— Кога го видяхте за последен път? — попита Хакбарт.

— Това не е точно отговор на въпроса ми.

Хакбарт се усмихна.

— Забравих. Вие сте адвокат. Вие задавате въпросите по принцип, нали така? Добре, Дънкан е разследван. Името ви беше в картотеката му. Освен това ви е изпратил половин дузина имейли, с които ви е канил на среща. Ако съдим по отговорите ви, това изобщо не се е случило, но въпреки това сме длъжни да ви проверим. Наясно сте с това, нали?

Сюзан си взе бонбон от кутията на масата и започна да го отвива. Огледа нугата и го пъхна в устата си. Продължаваше да печели време, опитвайки се да сглоби нещата.

— Сигурно сте взели компютъра му, щом знаете всичко това — рече тя. — За какъв вид разследване става дума?

Хакбарт не отговори. Пак ме оглеждаше критично. Добрите ченгета са същински медиуми в способността си да улавят и най-малкото колебание в човешкото поведение и за мое нещастие Хакбарт беше едно от тях.

— Мога ли да ви попитам колко дълго ще останете в Маями, господин Вон?

— Заминавам за Кийс утре. Ще се погмуркам, ще половя риба. После отивам в Коста Рика да покарам сърф.

— Разбирам — отвърна той, — наясно сте, че всичко, което чуете тук тази вечер, е поверително? В противен случай ще трябва да ви помоля да напуснете.

— Вижте, Хакбарт — намеси се Сюзан, — не можете да идвате в дома ми и да се разпореждате. Ясно? Искате да разговаряте с мен

насаме? Добре. Утре ще мина през вас. Знам къде сте. Ако вие нямате информация къде е Дънкан, аз пък още по-малко имам. В такъв случай няма как да сме си взаимно полезни. Ако ще питате нещо, питайте, но недейте да се държите грубо с приятелите ми.

— О-хо — направих се на глупак, — сега вече я ядосахте! По-добре вадете пистолета, сър!

Хакбарт замълча за миг.

— Добре. Извинете ме. Да започнем отначало. Говорил ли е господин Дънкан някога с вас за работата си?

— За какво друго си говорят федералните, когато работят заедно?

— Откога го познавате?

— От около година. Свидетелства по някои от делата, докато още бях в прокуратурата.

— Споменавал ли ви е някога къде е роден? — попита Хакбарт.

— Мисля, че беше Ню Джърси, Юниън Сити. Може би Нюарк. Нещо от сорта.

— Не мисля, че е съвсем вярно, госпожо Андрюс. Мога ли да ви наричам Сюзан?

— Да запазим официалния тон. Късно е да се сприятеляваме.

— Дънкан е роден в Куба — отвърна Хакбарт.

— Това е лудост! — възкликна Сюзан. — Дънкан е толкова кубинец, колкото съм и аз. Откъде разполагате с тази информация?

— Истинското му име е Бернардо Райес Диас. Малка подробност. Предполагам, че е забравил да я спомене.

— Каза ми, че е наполовина ирландец — каза Сюзан, без да се обръща към някого конкретно.

— Ами знаеш ги как лъжат ирландците — отвърнах аз.

И двамата ме изгледаха.

— Диас — или Дънкан, както го познавате вие — е бил лейтенант в кубинската армия — продължи Хакбарт. — Служил е в Ангола през седемдесетте. След това е бил разузнавач. Пристигнал е в Маями през Испания преди няколко години, доколкото разбрахме. С други думи, той е шпионин.

— Толкова за проверките на потеклото — рече Сюзан.

— И са го приели в Отдела за борба с наркотиците? — обадох се аз. — Мале!

— Не са знаели — отговори Хакбарт и ми се намръщи. — Имало е истински Хари Дънкан, студент в Университета в Маями, загинал при катастрофа с мотоциклет през 1985 година. Диас откраднал самоличността му. Не е трудно да се направи, освен това е получил помощ. Този град е бъкан с кубински шпиони. Те са му помогнали да уреди нещата. Фалшиви предишни назначения, добри препоръки, кредитно досие, всичко необходимо. После е постъпил в Агенцията. Искате ли да разберете как открихме всичко това? От време на време хващаме по някой шпионин и обикновено той издава някого, за да отърве кожата. — Погледна към Сюзан. — В случая този някой беше Дънкан.

— Защо му е да влиза в отдела за борба с наркотици? — попитах аз.

Хакбарт ме изгледа.

— Задавате прекалено много въпроси за човек от Минесота — заяви той. — Но отговорът е, че не знаем. От години се носят слухове, че Кастро е свързан с търговията на наркотици. Ако е истина, може би е искал да има човек вътре, за да следи дали няма да се доберем до нещо. Фидел е първокласен мошеник, но трябва да си пази репутацията. Не иска да се разчуе, че изкарва пари от търговията с наркотици из Карибите. Няма да изглежда много добре пред приятелите му в ООН.

— Но Хари дори не знае испански — унило рече Сюзан.

— За пред вас — не. Между другото знае и руски. Това известно ли ви беше?

— И сега какво? — попита Сюзан. — Мислите, че се е върнал обратно в Куба?

— Възможно е. Прикритието му тук е изгърмяло. Знаем само, че от няколко дни е престанал да използва мобилния си. Това е сигурно, защото го държим под око от известно време. Имаше два телефона. Тоест два мобилни. Единия използваше за работа. За другия мислеше, че никой не знае, но ние бяхме наясно. Между другото, познавате ли мъж на име Ранди Метсън?

Сюзан се поколеба и отново успя да се въздържи да не завърти глава към мен.

— Не мисля — рече тя. Издишах. — Кой е той?

— Беше приятел на Дънкан — отвърна Хакбарт.

— Трябва ли името да ми говори нещо? — попита Сюзан.

— Метсън прави порнофилми. Но според нас това може да е за прикритие. И той е под наблюдение. Има яхта „Карусел“. Много е хубава. Трябва да си продал ужасно много мръсни филмчета, за да си купиш такава лодка. За последно я видяхме закотвена в Сънсет Бийч. Макар че още не знаем защо беше там. Бреговата охрана я наблюдаваше, но катера, на който беше възложена задачата, го извикали по спешност. Засекли лодка с нелегални и не мислели, че яхтата ще отплава посред нощ, но сгрешили. Финансирането им е толкова ограничено, че ми е чудно как си получават заплатите, камо ли пък да ни помагат. Сега яхтата изчезна.

— Боже! — възкликнах аз. — Също като по филмите.

Хакбарт се ухили.

— Надявам се да не ви провалям ваканцията, макар че съдейки по загара, според мен сте попрекалили със слънцето. Идвали сте и друг път в Маями, нали?

— Разбира се, много пъти.

— Знам. Виждал съм ви.

— Така ли? Къде?

— Не си спомням, но съм ви виждал. — Той се изправи. — Няма значение.

— Ходили ли сте някога в „Спърс“? — попитах на свой ред.

Хакбарт се намръщи.

— Какво е това?

— О, нищо. Един нощен клуб — отговорих. — Гей клуб е. Често ходя там. Помислих си, че може да сте ме виждали там.

Хакбарт ме погледна удивено и се разсмя. Белите му зъби лъснаха като зарчета без точки.

— Не, не мисля, че е било там.

Обърна се към Сюзан, която продължаваше да седи в плетения стол и да зяпа в пода, сякаш долу вървеше някой филм.

— Опитвам се да се сетя откъде ви познавам — рече той с приятелска нотка в гласа. Видях, че това наистина го тормозеше. Нямах да се изненадам, ако ме провереше веднага щом се върне в офиса.

— Ще се сетите — отвърнах.

— Не е нужно да ми отговаряте на този въпрос, ако не искате, но просто се чудя. Да не би случайно да имате криминално досие?

— Още не — ухилих се аз. — Но нощта едва сега започва.

— Не и за мен — отвърна Хакбарт. — Е, довиждане! Ще поддържаме връзка.

Отправи ми един последен дълъг изпитателен поглед и затвори вратата зад себе си. Двамата със Сюзан не обелихме нито дума в продължение на няколко секунди. Наслаждавахме се на внезапното удоволствие от отсъствието на Хакбарт. Но не за дълго.

— Ще ми кажеш ли откъде познаваш Дънкан? — попита Сюзан. — Или направо да те удуша още сега?

— Може Метсън да ме е запознал с него някъде. Не си спомням. В моя занаят се срещаш с много хора.

Сюзан наведе глава за миг, после вдигна поглед.

— Не търсят теб — рече тя. — Поне не ФБР. Малко са късогледи, когато опре до конкретен случай. Ако изобщо направят нещо, то ще е да го прехвърлят на местните ченгета, освен ако не вярват в глупости от сорта, че си трафикант. Това е федерално престъпление, но точно сега не ми пука. Искам само да се разкараш, преди да съм си загубила разрешителното.

— Странна е тази работа за Хари — казах разсеяно. — Имам предвид това, че е кубинец. Може и Метсън да е бил. Мамка му, може всички да сме кубинци.

— А може би трябва да си вървиш. Не ми е до теб точно сега.

Изправих се.

— Имам нужда от превоз до Саут Бийч.

— Кучият му син е бил шпионин — рече тя повече на себе си, отколкото на мен.

— Мога да си хвана такси, но ще ми трябва транспорт, когато стигна там.

— Мислиш ме за глупачка, нали? — попита Сюзан.

— Сюзан, трябва да тръгвам.

— Какво, по дяволите, става, Джак? Защо ме баламосваш? Познаваш Дънкан. Кажи ми истината. Гледаше снимката му в спалнята ми. Защо? Защото е много готин? Хайде! И Дънкан е познавал Метсън. Кажи ми, че не си го знаел.

— Разбрах го съвсем скоро — отвърнах. — Но мога да ти кажа само толкова: и двамата са мъртви.

— Какво?

— Мъртви са. Мъртви и погребани.

— Каж ми какво става, Джак. Убити ли са били?

— Да. Застреляни. И двамата.

Сюзан впи поглед в мен, очите ѝ бяха изпълнени със съмнение, дори със страх.

— Не съм ги убил аз, ако това си мислиш — рекох.

— Но знаеш кой го е направил.

— Мислех, че знам, но сега не съм сигурен. Изслушай ме, Сюзан. Сбърках, че дойдох тук, но вече е късно да променя това. Права си: много неща не ти казвам, но колкото по-малко знаеш, толкова повече можеш да отричаш, без да лъжеш. В момента имам нужда само от още една услуга и се махам оттук.

— Шегуваш се, нали?

— Още ли пазиш онова старо беемве, което караше преди? Моля те, дай ми го.

За моя изненада Сюзан не каза нищо. Просто ме погледна изпитателно, сякаш за пръв път най-сетне осъзнаваше колко луд съм всъщност. Пак, без да промълви нито дума, стана, взе връзка ключове от полицата до входната врата и ми ги хвърли.

— Вземи го. Не съм сигурна дали ще запали — рече. — Не съм го използвала от доста време. Паркирано е най-отзад в гаража и има сиво найлоново покривало.

— Очаквах разправия.

— За какво? И без това скоро ще идеш в затвора.

Погледнах през шпионката, преди да отворя вратата. Коридорът беше пълен със светлина, празнота и спокойствието на спящи хора. Отворих вратата и излязох.

— Ти си много глупав мъж — уведоми ме Сюзан.

— Наясно съм с това.

— Тя заслужава ли си?

— Може би да, може би не. И в двата случая не мога да оставя работата наполовина.

— Не съм сигурна, че мога да ти бъда адвокат, Джак, не и след това.

— Разбирам. — Вдигнах ключовете. — Благодаря за колата и дрехите.

— Не си прави труда да ми се обаждаш, когато те заловят — рече Сюзан, преди да затвори вратата пред носа ми.

Стоях в коридора и известно време зяпах шпионката. После стомахът отново ми напомни за прочутия сандвич с риба тон. Помислих дали да не звънна на Сюзан и да си го поискам, но нещо ми подсказа, че е по-добре да го оставя. Още едно натискане на звънеца и вероятно щях да свърша с насинено око.

Старият баварец беше там, където беше казала, че ще бъде, в дъното на гаража, завит с прилепнало точно по формите му сиво покривало. Свалих му кожата и я прибрах в малкия багажник, после влязох вътре и се помолих. Завъртях ключа в стартера и чух сладкото доволно мъркане на двигателя.

След пет минути бях на щатската магистрала и се отправих на север към крайбрежието. Три бяха начините, по които имаше смисъл да действам сега. Първият беше да продължа право към Канада и да се хвана да тренирам ескимосите. Вторият — да открия Вивиан и Уилямс, и Ник евентуално, с надеждата, че истината, каквато и да се окаже, ще е по-добра от хаоса и несигурността на неведението. Разбира се, имаше и трета възможност: да се предам и да разкажа всичко, което знаех, на ченгетата, да играя ролята на пионка, използвана като кондом при секс за една нощ.

Но колкото повече размишлявах, толкова по-малко ми допадаше последната идея.

Може би накрая щяха да ми върнат живота обратно, но не веднага, и именно заради това не го направих. Не виждах как мога да избегна затвора — и не само защото бях извършил незаконно погребение в морето. Потапяйки яхтата на Метсън, бях потопил важни вещественни доказателства от разследване, ако не и самото разследване, а разследванията искат време, за да се организират, особено когато включват повече от един клон на изпълнителната власт. Работата по голям случай може да трае с години. Дузина различни кариери зависят от щастливата му развързка, а ето че се появявам аз с какяк и пращам целия къртовски труд на дъното на океана — не нарочно може би, но въпреки това завинаги.

Щеше да се наложи да си платя за това. Задникът ми щеше да е моравата, а правителството — косачката. Можеха да ме обвинят за възпрепятстване на правосъдието и дори за съучастничество в убийство, макар че обвинението нямаше да издържи в съда. След това идваше и славното ми бягство от „Кроум“. Това щеше да ми коства поне няколко месеца. Въпросът беше в това, че щяха да положат всички усилия да ми стъжнят живота за колкото се може по-дълго време. Влезех ли на топло, можеше дори да изтече информация, че някога Джак Вон е бил полицаи в Ню Йорк, и тогава щеше да почне истинската веселба. Ако си мислите, че полицаите нямат нюх към отмъщението, тогава трябва по-често да се навъртате около тях.

Затова не бързах да се предам в ръцете на полицията, ФБР, Отдела за борба с наркотиците, нито дори на Американското дружество за предотвратяване на насилието спрямо животните. Да седя безучастно в килията и да чакам съдбата да извика моя номер, в момента беше по-безсмислено, отколкото да съм на свобода. Затворът прилича доста на смъртта в това отношение: разумно е да го избягваш колкото се може по-дълго, а и бях настроен доста отмъстително. И понеже няма нищо по-жалко от отмъстителен човек в затворническа килия, имах намерение да остана на свобода.

Вивиан и Уилямс бяха намислили нещо и възнамерявах да разбера какво беше то. Нямаше смисъл да се провалям сам. Натиснах едно копче и шибидахът се отвори. Орион блещукаше над мен, вятърът рошеше косата ми. Пъхнах сидито на Спейсмен в малкия процеп и усилих звука докрай. Щяха да екстрадират любовта ми. Отметнах глава назад и се разсмях без причина. Парчето беше запомнящо се обаче:

*Синсинати, Ню Орлиънс, Ню Йорк Сити,
хванаха задника ми в Тенеси,
сега се прибирам у дома право при теб.
Ще екстрадират любовта ми, бейби,
ще екстрадират любовта ми.
Замъкни си задника при поръчителя, бейби,
щото работа ме чака...*

Хубава песен. Двойно платинена поне.

Вивиан имаше апартамент на Мичиган авеню в Саут Бийч, в сграда, наречена Тюкседо Парк, близо до пожарната и на една пресечка южно от Фламинго Парк, където някога беше общинският плувен басейн. Минах два пъти пред сградата, но не видях нищо подозрително. Пресечката беше тъмна. Високите дървета засенчваха светлината на уличните лампи и беше тихо като уличка в малко градче. При третото преминаване паркирах на празно място от отсрещната страна шейсетина метра нагоре по улицата и загасих двигателя.

Потокът светлина от неоновите лампи зад живия плет озаряваше зелената фасада на сградата и неоновите букви на надписа „Тюкседо Парк“ ярко като реклама на холивудска премиера. Погледнах часовника. Беше дванайсет без пет. Доколкото познавах Вивиан, тя се приготвяше да тръгне за нощния клуб, който брат ѝ бе купил с парите от доверителния си фонд. Клубът беше наречен „Ембърс“ и се намираще нагоре по Колинс. Уилямс, ако действително я търсеше, вероятно беше наясно с това и единственият въпрос беше дали ще се опита да я отвлече, докато излиза от апартаментата, или ще я причака в клуба. Второто беше рисковано. Там щеше да има прекалено много хора и прекалено много свидетели. Не, казах си, щеше да я издебне тук.

Това означаваше, че някак си трябваше да се промъкна в Тюкседо Парк. Някога имах ключ от вратата, но това време беше отдавна отминало. Както и да е, имах още няколко възможности, една от които отново беше углавно престъпление. Тъкмо се канех да изляза от колата, когато чифт фарове ме заслепиха в огледалото за обратно виждане. Натиснах копчето отстрани на седалката и се скрих назад точно когато един бял ван мина покрай мен с около петнайсет километра в час в зона с ограничение петдесет. Хората в Маями не карат така, освен ако не търсят нещо или някого: вероятно наркоман търсеше доза или водопроводчик се връщаше от работа и се оглеждаше за проститутка с меки срамни устни. Но не беше нито едното, нито другото. Беше Уилямс.

Извърнах глава достатъчно, за да мерна шофьора в профил, докато ванът пълзеше покрай мен. Беше Уилямс, точно така. Спря пред сградата на Вивиан и стоповете му светнаха, когато даде на заден, за да паркира на едно свободно място. Пресегнах се под седалката и

сграбчих пистолета. Излязох бързо от колата, заобиколих от другата страна на бордюра и притичах приклеknал покрай улицата, понеже знаех, че ако Уилямс случайно погледне в страничното огледало, със сигурност ще ме види. За да избегна това, се скрих зад задницата на един стар крайслер. Затъкнах пистолета под ризата си и зачаках. Имах две възможности: да го спипам сега, преди да се е качил горе, където можеше да успее, а можеше и да не успее да хване Вивиан, или да го изчакам да слезе и тогава да му се метна.

Уилямс излезе от вана и пресече улицата. Беше облечен с черно кожено яке до кръста и черни кожени панталони. Тогава реших да предпочета втората възможност. Затичах се отново полуприклеknал, докато не се озовах точно срещу входа на Тюкседо Парк, и отново се скрих зад една кола. Уилямс изкачи решително покритите с плочи стъпала и отвори стъклената врата, която водеше към вестибюла. Не обърна никакво внимание на интеркома, а мина направо през втората стъклена врата, която водеше към асансьорите.

Изчаках го да изчезне и заобиколих вана откъм страната на шофьора. Извадих 45-калибровия пистолет и се огледах наоколо. Улицата с три платна беше празна, затова използвах приклада на пистолета, за да счупя прозореца, отворих вратата и се пъхнах зад волана. Отворих капака и след секунда бях изтръгнал делкото и кабелите, които водеха към акумулатора. Затворих капака колкото се може по-тихо и натиках делкото и кабелите зад един хресталак. Беше ме обзела дива радост, докато изтръгвах кабелите. Превръщах се в малката нинджа.

Сега трябваше да почакам. Главното беше дали Вивиан щеше да се появи с него. Следващият въпрос беше къде е пистолетът му, защото изобщо не се съмнявах, че е въоръжен. Уилямс беше голям, силен и достатъчно гаден, за да може да застави почти всекиго да се качи във вана му и без оръжие, но ако се появеше с дулото на пистолета, опряно в гърба на Вивиан, ситуацията щеше да бъде наистина много деликатна. Ако станеше така, трябваше да съм достатъчно близо, за да го изненадам. Премислих всичко, превъртайки бързо напред. Той щеше да види счупеното стъкло. Това щеше да го разсее със сигурност. Щеше да отвори вратата на Вивиан, после своята. Ванът нямаше да запали. Щеше да се наложи да отвори капака. Вероятно щеше да е подозрителен, но въпреки това трябваше да отвори капака и точно

тогава щях да го сгация. Съобразявайки това, вече знаех и къде трябва да изчакам.

Заобиколих няколко коли южно от мястото, където Уилямс беше паркирал вана си, и приклекнах до една задна броня с надеждата, че никой няма да ме забележи. Не се наложи да чакам много, защото миг по-късно Уилямс се появи през входната врата — въздъхнах. Беше сам. Изборът, който трябваше да направя, се наду в гърдите ми като огромен балон за Деня на благодарността. Да го убия ли сега и да оставя един враг по-малко зад гърба си, или да го оставя за друг път. Първият избор беше разумен. От това разстояние нямаше начин да не го улуча. Възможно ли беше да ми се размине? Може би. Вероятно. В Маями непрекъснато убиваха хора. Щях да се отърва от пистолета. Дали щях да бъда заподозрян? Може би. Вероятно. Мотив? Какъв мотив? Никой не знаеше за интимното ни преживяване наскре открито море. В крайна сметка той се беше опитал да ме убие. Тъкмо щяхме да сме квит. Щях да изтрия самодоволната му усмивка веднъж завинаги.

Въпреки това хич не е лесно да се убие човек.

Поне нарочно. Тогава старото видео тръгна и не можах да спра лентата. Качвам се нагоре по стълбите на блока в Спениш Харлем. Сърцето ми бие спокойно, напомня ми, че поне още съм жив. Определя темпото на бавното, предпазливо изкачване нагоре по стълбите. После проблясъкът на метал в тъмното и двамата стреляте с пистолетите си едновременно като в полуавтоматичен сън и за цял живот ти остава изгарящият въпрос, който си задаваш всеки ден, всеки момент: ами ако беше изчакал една секунда?

Тогава чух вой на сирени в далечината, които постепенно заглъхнаха. Видеото се размаза, преди да изчезне напълно.

Докато клечах зад колата и чаках, ми хрумна, че моментът още не е дошъл. На двамата с Уилямс ни предстоеше да се сблъскаме. В това бях сигурен. Но нямаше да стане сега. Беше прекалено рано. Или просто бях уплашен. Нямаше значение. Усетих облекчение, когато разбрах, че още не му е дошло времето.

Чух как Уилямс тихо изпсува, когато забележа счупения прозорец. После отново изпсува — този път по-силно — когато двигателят не запали. Клекнал в тъмното, се усмихнах като някой зъл дух. Надникнах над багажника, зад който бях се скрил, когато чух капака на колата му да се отваря. След една-две секунди той го

затръшна и изруга отново. Озърна се подозрително за миг, но нямаше какво друго да направи. Мисля, че го чух да говори по мобилния. После пак изруга и се запъти към Уошингтън авеню. Щеше да иде в „Ембърс“. Изчаках го да завие зад ъгъла и изтичах до колата си.

Направих обратен завой и поех на север по Мичиган. При парка завих наляво и изминах няколкото пресечки към неоновите развлечения по Уошингтън авеню. Извадих късмет и открих празно място за паркиране точно пред един денонощен супермаркет. После изминах пеш половината пресечка до основния поток от коли, който вече се беше задръстил от тълпите, прииждащи от другата страна на магистралата. Движението не помръдваше и влажният въздух миришеше на китайски ресторант. Държах пистолета под ризата си като смъртоносна покана.

Определени места на тази земя явно изневиделица разцъфват от нищото като венерини клопки, кафета или нощни клубове, които процъфтяват и привличат клиентела там, където други заведения са фалирали и изчезнали малко след като са отворили врати. Бях виждал това в Саут Бийч поне дузина пъти, откакто бях в Маями. „Ембърс“ спадаше към първата категория. Ник, Метсън и неколцина мълчаливи партньори бяха отворили клуба няколко месеца преди да се запознаем, и от мига, в който светлините му блеснаха за първи път, тълпите се блъскаха пред двойните златни врати и жужаха от нетърпение като комари след продължителен дъжд.

Шейха беше организирал партита вътре, Спейсмен също. Моделите, които се мотаеха из клуба, се полюшваха като палми по дансинга, а горе, във ВИП зоната, бях виждал неща, обикновено запазени за мотелски стаи с огледала по таваните, дървеници и цени на час. Не очаквах, че някога пак ще се върна тук, също както не бях предполагал, че отново ще видя Вивиан. Явно бях сбъркал и за двете.

По стандартите на Саут Бийч все още беше рано, само двацет минути след полунощ, но дълга, пулсираща опашка от хора вече завиваше зад ъгъла. Откъм океана изведнъж бе дошъл проливен дъжд и тълпите се притискаха гърбом към стените на сградата под тясната козирка, която опасваше покритите с пердета прозорци на втория етаж. Застанах от другата страна на улицата под тентата на ателие за татуировки и ги гледах как се мокрят. Дъждът биеше косо с дивата ярост, която пораждаше джунгли и кряскащи маймуни, потоци, които

покриваха земята. Препълни канавките и заля тротоарите, върна се обратно, после се надигна и опита отново.

Опашката се движеше бавно към вратата, където високият, слаб Сидни, пазителят на райските двери, чакаше под козирката зад пюпитър и проверяваше имената по списък като свети Петър, за да се увери, че в рая няма да попадне, който не трябва. Беше облечен с бяла рокля с пайети и приличаше на гигантска булка, на чийто жених малко мъже биха завидели. Жълтата перука на главата му, контрастираща с черната кожа, не допринасяше за привлекателността му. Трудно беше да повярва човек, че някога е бил инструктор по карате в Детройт, но само докато не го види как поваля с един ритник някой размирник.

Изчаках дъжда да намалее и притичах през улицата право към пюпитъра. Двамата охранители до Сидни се изправиха, готови да ми смажат задника. Сидни ме погледна така, сякаш съм някоя водна буболечка, изскочила на повърхността на езерото. Дори и без токчетата, пак щеше да е по-висок от мен с осем сантиметра, които с тях ставаха петнайсет. Можех да подуша парфюма му от четири крачки разстояние и той ме изпълни с обратното на романтика. Както обикновено, беше прекалил с грима. Червилото му беше с цвят на пурпурна орхидея, а спиралата започваше да се стича по лицето му — тъмно и красиво като това на Дензъл Уошингтън.

— Здравсти, Сидни! — поздравих го аз. — Не ми казвай, че не ме помниш.

Той затръшна книгата с гости така, както проповедник затваря Библията по време на проповед.

— Да ме вземат мътните! Виж ти кой е дошъл! Къде беше, по дяволите, бял спаруженяко? Реших, че господ те е призовал у дома. Той или дяволът, един от двамата! За последно те видях, когато играхме бiliarд след работа в онова място зад библиотеката. Спомняш ли си?

— Да — отвърнах. — Тогава ти откраднах перуката.

— Това му е проблемът на този забравен от бога град, Джаки — рече той. — Свали си косата за минутка и ще се намери някой да ти я открадне.

— Кварталът се промени — признах. — Между другото, Вивиан вътре ли е?

— Мисля, че да.

— Мога ли да вляза?

— Мисля, че не.

— Защо не?

— Не си с подходящи дрехи. Ако те пусна, ще трябва да пусна и бездомниците.

— Спешно е — настоях. — Моля те, само този път. Ще вляза и ще изляза за пет минути.

— Какво става?

— Някой я преследва. От лошите е.

Той ме погледна за миг. Предполагам, че усети отчаянието ми, защото каза на помощниците си да ме пуснат.

— Промъкнал си се тайно — предупреди ме Сидни. — И в никакъв случай не съм те видял.

— Точно така. Влязъл съм през задния вход.

— С тези дрехи така и трябваше да направиш.

Охранителят откопча въжето от месинговата стойка и го преметна зад мен.

— Не е облечен подходящо — измърмори той.

— Млъквай — отрязва го Сидни.

— Сидни, завърши ли вече правото? — попитах го.

— Да — отвърна той и ме потупа по гърба. — Даже си взех и държавния изпит — от първи път. Имам няколко интервюта, насрочени за другия месец.

— Не са готови за теб в съдебната зала — отвърнах му.

— И тук не бяха готови за мен, брато. Не се тревожи — през деня се обличам другояче.

Приблжих се по-близо до него, така че никой да не може да ме чуе. Трябваше да се наведе, за да чуе какво му казвам.

— Искам да те помоля за още една услуга.

— Какво искаш?

— Един едър мъж ме следи. Висок почти колкото теб, гола глава, червени мустаци, наблъскан със стероиди. Черна кожа. Има вид на луд. Ако може, да не го пускаш или поне да го забавиш.

— Какво става?

— Не ме питай. Не мога да ти кажа.

— Разбрах. Влизай вътре.

Влязох през двойната стъклена врата с тежък месингов обков и музиката и светлините ме удариха изведнъж като начало на лошо пътуване. Пред бара в преддверието се беше натрупал народ и барманите с бели официални ризи и розови папийонки, се плъзгаха напред-назад като трио кънкъори. Цигареният дим беше толкова плътен, че таванът изглеждаше много по-нисък, отколкото беше. Смесица от парфюм и пот изпълваше въздуха като прелюдия към оргия, а жените бяха облечени толкова, колкото да не ги арестуват.

Минах през втори ред широко отворени стъклени врати вляво и се озовах над вече претъпкания дансинг. Пробих си път през надигащата се вълна от клаустрофобия и се проврях през тълпата странично, като въртях и извивах тялото си подобно на змиорка, която се мъчи да се измъкне от тинята. Щом се налагаше да търся Вивиан на подобно място, трябваше да си осигуря гледка отвисоко, затова си проправих път към стълбите, които водеха към балкона, като си давах сметка, че Уилямс няма да се забави дълго.

Човек би помислил, че при целия този технологичен напредък би трябвало да се намери заместител на диско кълбото, циклопа, многостенната сребърна топка, която се върти като миниатюрно слънце над дансинга. Но би се излъгал — светлините бяха много приглушени. Колоните дънеха. Дансингът представляваше гъмжило от ръце и крака и над всичко това топката бавно се въртеше и обстрелваше тълпата с пръчици от синя и жълта светлина. Въздухът беше толкова студен, че трудно се долавяше мирисът на марихуана, но той витаеше сладникав като червеноок джин, който очаква да чуе нечие желание.

Охранителят в подножието на стълбите ме познаваше и ме пусна да се кача до VIP зоната, макар да видях, че не остана очарован от облеклото ми. Горест имаше десет маси, но само шест бяха заети. Никой не ми обърна внимание, докато прекосявах към мястото, където балконът се подаваше над дансинга като ръб на скала. Стоях и надничах надолу към тълпата, напълно погълнат да търся Вивиан, когато разпознах мъжа, който стоеше облегнат на перилата с гръб към мен. Приближих се и го потупах по рамото. Беше Ник.

Извърна се небрежно, но когато видя кой съм, главата му рязко отхвъркна напред и той изплю кубчето лед от устата си. После се закашля. Седнах на високото столче до него и го изчаках да се съвземе.

— Къде е сестра ти?

Ник отскочи двацет сантиметра встрани, но аз го сграбчих за ръката и го върнах обратно на земята. Издърпа си ръката.

— Джак! Боже мой! Всички помислихме, че си мъртъв! — прошепна той високо.

— За малко, но познай какво: Джак се върна. И сега искам да узная защо Уилямс се опита да ме убие снощи, докато вършех мръсната работа на баща ти. Бих искал да чуя размислите ти по този въпрос.

Ник нервно дръпна от цигарата си и се наведе по-близо към мен:

— Лоша работа, Джак. Всички сме го загазили. Уилямс си е загубил ума. Страхувам се, че ще убие всички ни. Той е животно, познаваш го.

— Къде е голямото татенце? У дома?

— Не, не е там. Трябваше да се махне. Не можеше да остане там.

— Защо не?

Ник погледна към тълпата.

— Баща ми го е закъсал — провикна се той. — И то много. Не знам къде е и всъщност не искам и да знам.

— Уилямс идва насам — казах му аз. — Нямаме много време за игрички. По-добре бързо ми кажи какво знаеш, преди да се ядосам и да застрелям не когото трябва.

— Уилямс идва насам? Имаш ли пистолет?

Дръпнах ризата си, за да може да види приклада на 45-калибровия пистолет, който Спейсмен ми беше дал.

— Разбира се. Нали всеки има? Сега ми кажи в какво се е забъркал Полковника. Няма да те питам втори път.

Ник нервно се огледа наоколо като приклекчено животно, което не знае накъде да побегне.

— Моля те, Джак, за бога! Нека само да вземем сестра ми и да се махнем оттук. После ще ти разкажа всичко. Кълна се. Моля те!

— Къде е тя?

— Долу, танцува. — Ник се приближи до перилата, но притеснено, сякаш очакваше, че ще го бутна през тях. Свали си очилата и избърса стъклата им с носна кърпа. После ги сложи и погледна отново. След малко посочи. Дори в тъмното изглеждаше

уплашен и ужасно се нуждаеше от малко слънчев загар, приличаше на човек, който е прекарал дълги години в офис без прозорци.

— Виждаш ли я? Там, с черната рокля. Танцува с друго момиче.

Погледнах надолу и видях Вивиан. Да, танцуваше и за малко да се заплесна, докато я гледах. Такива танци не се учат в нито едно порядъчно училище. Наблюдавах я ужасен и същевременно напълно хипнотизиран от начина, по който се движеше. Сякаш музиката беше стопила всяко кокалче от тялото ѝ. После двете с момичето си размениха целувка. Най-доброто от Саут Бийч, помислих си.

Ник се наведе по-близо до мен и извика в ухото ми:

— Мислехме, че си мъртъв!

— Вече ми го каза. Не се прави на разочарован. Каж ми едно: защо Уилямс ви преследва с Вивиан?

— Дълга история, но си мисли, че искаме да го изиграем.

— Как да го изиграете? — попитах аз.

— Моля те, Джак. Не може ли първо да се махнем оттук? Не те ли е страх от Уилямс?

— Щом толкова се боиш от него, какво правиш тук?

— Мислехме, че ще сме в по-голяма безопасност сред тълпата — отвърна Ник.

— Така ли? Помисли пак.

Извадих пистолета под прикритието на мрака и го забих в ребрата му. Озърнах се наоколо, но никой не ни гледаше. Двойките по масите бяха увлечени в разговорите си, лицата им сияеха от светлината на свещите и от кокаина най-вероятно. В този момент и аз имах нужда от малко, като се има предвид колко дълги бяха последните два дни.

— Какво правиш? — каза той отчаяно. — Разкарай това чудо!

— Искам да ти задам един въпрос, Ник. Колко луд мислиш, че съм?

— Що за въпрос е това? Не знам. Нямам представа. Лично аз никога не съм те смятал за луд. Малко глупав може би, но не и луд.

— Сестра ти казвала ли ти е някога, че съм луд? А? — смушках го с дулото на пистолета.

— Не! Никога! Никога не е казвала, че си луд. Кълна се в Бога, че не е.

— Знаеш ли какво? Излъгала те е! Аз съм най-лудият човек тук тази вечер! В сравнение с мен Уилямс е светец. Разбираш ли какво ти

казвам? А? Повтори го, за да го чуя: „Ти си най-лудият кучи син, когото познавам“. Хайде! — Бутнах пистолета малко по-близо до панкреаса му.

— Ти си най-лудият кучи син, когото познавам — покорно повтори той.

— Не звучиш убедено. Кажу го по-високо. Кажу го! Кажу го, преди да съм те метнал през перилата!

— Не можеш да го направиш. Ами ако падна върху някого!

— Проблемът си е негов. Какво търси в тази адска дупка?

— Добре, добре! Ти си най-лудият кучи син, когото познавам! Мисля го, Джак. Преди не го мислех, но сега го мисля. Ти си напълно ненормален. Мисля дори, че си по-луд и от Уилямс.

— В момента приемам това за комплимент. — Напъхах пистолета обратно под ризата.

Ник видимо се отпусна, но не исках да се успокои прекалено, затова го сграбчих за лакътя и натиснах улнарния му нерв с палец. Опита да си издърпа ръката, но аз го бях сграбчил здраво.

— Върви пред мен — наредих му. — Слизаме долу да вземем сестра ти. Опиташ ли се да избягаш, ще ти спускам задника от бой.

Очаквах да опита да се отскубне, но той стоеше плътно пред мен, докато се провирахме през масите към покритото с килим стълбище. Дали от възрастта или от километража, който бях навъртял през последните няколко дни, но сега „Ембърс“ ми приличаше на лудница и исках колкото се може по-бързо да се измъкна оттук. Трябваше да заведе Вивиан и брат ѝ на тихо и спокойно място, където можехме да седнем и да си поговорим със закъснение, на място с железни столове без възглавници, с две-три бутилки серум на истината, няколко чифта белезници и лампа над главата, която никога не примигва.

Да се проврем през партера се оказа дори още по-трудно, отколкото по стълбите, и ми трябваша цели пет минути да си пробия бавно път до мястото на дансинга, където бях видял Вивиан да танцува. Минавах покрай красиви жени, без да ги виждам. Музиката тътнеше в ушите ми като буря. Бях се съсредоточил като хрътка, подушила следа, и трябваше да си пробия път със сила. Не на всички им хареса. Високо хлапе със страховита физиономия започна да ми се дърви, но нещо в изражението ми явно го обезкуражи. Улових погледа

му и го задържах за миг, но в този единствен миг прочетох мисълта му без грешка: „Този пич е ченге“. Сдобиеш ли се веднъж с този поглед, никога не го губиш.

Вивиан не танцуваше вече, когато я открих. Седеше с питие в ръката на бара с формата на подкова в издигнатия център на дансинга. Беше с гръб към мен. Висок мъж с черна риза и черни панталони палеше цигарата ѝ, когато седнах до нея. Ник стоеше до мен и изглеждаше като призрака от „Коледна песен“ на Дикенс. Потупах я леко по рамото. Явно беше свикнала хората да го правят, защото не се извърна, затова почуках по красивото ѝ бронзово рамо с кокалчетата на пръстите си, както се чука на врата. Мъжът в черно ме изгледа втренчено, но аз не му обърнах внимание. Вивиан се извърна и устата ѝ увисна. Погледна брат си и пет различни емоции се изписаха едновременно върху лицето ѝ.

Беше добра, поне толкова, колкото и Ник, това поне трябваше да ѝ призная. Скочи от стола и се хвърли на врата ми, погледнах към мъжа в черно до нея. Втренчих се с най-налудничавия си поглед и лицето му изгуби част от тена си.

— Защо палиш цигарата на жена ми, кучи сине? — попитах го.

Изглеждаше ошашавен. Беше около трийсет и пет годишен, красив и преждевременно побелял.

— Жена... ти? — заекна той. — Не знаех, че е жена ти. Помоли ме за огънче. Да забравим за това, става ли? — Разпери двете си ръце отпред като двойка морски звезди. Ухили ми се, като че ли току-що бяхме подписали мирно споразумение в Кемп Дейвид, после си взе питието и се сля с тълпата.

Вивиан ме целуваше и прегръщаше, сякаш се бях върнал от Виетнам. Ник гледеше мрачно. Въздържах се да не я ухапя по врата и вместо това я сграбчих за раменете.

— Боже мой! Толкова се разтревожих за теб! — каза тя. — Помислих, че си мъртъв!

— Това обяснява черната рокля — отвърнах, докато оглеждах тълпата. — Да се махаме оттук. Трябва да си поговорим. В момента не ми се слушат повече глупости.

В мига, в който се изправих, Ник ме сръчка с лакът. Проследих погледа му до другата страна на бара и видях Уилямс. Голото му теме проблясваше на въртящите се светлини. Оглеждаше се наоколо.

Сграбчих Вивиан за ръката, но беше прекалено късно. Вече ни беше забелязал. Очите ни се срещнаха през бара и ми се стори, че видях как върху лицето му пробяга усмивка. Усмивката на човек, който беше рязал носове и уши и се бе наслаждавал на всяко парче.

Изобщо не се поколеба. Веднага тръгна към нас, разделяше тълпата с огромните си напompани рамене, ореше напред, плуваше през навалищата, разбутваше хората, като че ли бяха житни класове на полето. Разделяха ни поне стотина човека и това щеше да забави почти всекиго. Но не и Уилямс.

— Да вървим! Стойте близо до мен — казах.

Тръгнах пръв и започнах да се провирам, без да си създавам приятели, но и без да ме е грижа за това. Не бях толкова голям, колкото Уилямс, нито толкова силен, но страхът беше на моя страна. Тълпата, подобно на звяр с един ум и много лица, започна да усеща, че има някаква гонитба и почувствах мълчалива вълна на очакване да се надига около мен, когато танцьорките се обърнаха и бързо се махнаха от пътя ни. Погледнах назад и видях един охранител с бяла риза и розова папийонка да си пробива напряко път към Уилямс. Още двама негови колеги със същото облекло се приближаваха отзад. Бутнах Вивиан и Ник пред мен. Бяхме стигнали почти до края на дансинга.

Вивиан се подхлъзна и за малко не падна. Пресегна се, свали си обувките и побягна боса пред мен. Тълпата, която беше на страната на жертвата, се раздели пред нея. Виждах зяпнали физиономии, размазани от бързината. Ник вече беше далече напред. Бях сигурен, че ще се опита да избяга сам, но той спря и изчака Вивиан. Обърнах се навреме, за да видя как един охранител с пурпурен гребен сграбчва Уилямс за рамото и го завърта. Уилямс се извърна с все сила, удари го под брадичката с долната част на дланта си и го просна на земята. После останалите охранители му наскачаха, събориха го и му се нахвърлиха с всички сили. Пожелах им късмет. Щяха да имат нужда от него.

Затичах се напред и поведох Ник и Вивиан към аварийния изход отляво на дансинга. Нямаше смисъл да се опитваме да излезем през главния вход. Полицията щеше да се погрижи да спре всеки, който се опитваше да излезе. С две ръце блъснах вратата с все сила и я затръшнах зад гърба си, когато излязохме навън.

— Къде е колата ти? — изкрещях на Ник.

— Дадох я на пиколото.

— Ще вземем моята — рекох. — Близо до парка е. Хайде!

Подкарах ги пред мен и ги поведох напред. Вивиан продължаваше да тича с черните си обувки в ръка. Поглеждах от време на време през рамо, очаквайки да видя образа на индийския бог Вишну, под чиято колесница хвърляли вярващите, да се носи след нас. Стигнахме до бавареца и скочихме в него. Погледнах в огледалото за обратно виждане и видях гигантска сянка да тича към нас.

Почти с едно движение запалих колата и я изкарах от мястото за паркиране, без да пускам фаровете, докато не завих на ъгъла.

— Къде ни водиш? — попита Ник.

— В Дисни Уърлд — отвърнах. — Време е да видите Мики Маус.

— Ти си луд — отвърна Ник. — Преди не го вярвах, но вече вярвам.

— Добре. Започваш да загреваш.

Колинс авеню беше претъпкана, затова завих на запад. На Меридиан обърнахме отново на север и тогава се замислих какво да правя сега, когато бях събрал отново двама от последните трима членове на семейство Патерсън.

Вивиан седна изправено и погледна към брат си, който се беше свил на задната седалка.

— Ник — рече тя, — трябва да кажем на Джак истината.

— Това е добра идея — съгласих се. — Започнете бавно. Не искам да се нараните.

— Това се превръща в някакъв ад — обади се Ник. — Животът ми свърши.

— Престани да бъдеш такъв егоист — сръза го Вивиан.

— Добре, деца — намесих се аз. — Ето какво ще направим: никой няма да слезе от тази кола, докато не разбере какво става. Ясно? Резервоарът ми е пълен догоре и нямам къде да ходя, затова по-добре някой да започва да говори, преди да сме стигнали до Орландо.

— Наистина ли отиваме в Дисни Уърлд? — попита Ник.

— Млъквай! Вивиан, какво става, по дяволите?

— Хайде, кажи му — рече Ник. — Той е единственият ни шанс срещу Уилямс.

Вивиан гледаше право напред. Бяхме стигнали до Индиан Крийк и сега се отправяхме на север сред безкрайната редица от сгради, наречена Кондо Каньон. Плъзгахме се под блясъка на хиляди добре осветени прозорци, които гледаха надолу към нас, всеки от тях изпълнен с обещание за почивка, сигурност, чашка преди лягане, легло с чисти чаршафи и тънка прохладна възглавница. Бях толкова уморен, че изтощението сега ми се струваше като нормалното ми състояние. Притворих очи само за да го усетя, после ги отворих широко, щом Вивиан започна да говори.

— Какво знаеш за компанията на баща ми? — попита тя.

— Прави лекарства. Първоначалните пари са били на мащехата ти, която е починала. Не си я обичала. Компанията е частна, никога не е била публична. Защо ме питаш?

Ник се наведе напред.

— Знаеш ли, че „Пелюсид Лабс“ за малко щяха да банкрутират миналата година?

— Не. Но както може би ще си спомните, по това време вече бях изчезнал от картинката. Явно компанията е оцеляла. — Тогава си спомних статията, която бях прочел у Сюзан.

— Но не знаеш как. Трябваше да се вкарат външни пари — каза Вивиан. — И то доста.

— Не разказваш както трябва — намеси се Ник. — Всъщност всичко започна още преди години, по времето, когато всички големи лекарствени компании се заловиха да произвеждат доходоносните антидепресанти. Татко разработваше едно лекарство от десет години. Казваше се „Морфитрекс“. Чувал ли си го някога?

— Не.

Вивиан си запали цигара. Размаха кибритената клечка и я хвърли навън през прозореца. Вече бяхме в Сърфсайд, сред успоредните редици с долнопробни мотели, където в миналото отсядаха канадците, преди да им дойде акълът и да се преместят на север към Холивуд Бийч. Но за мен, както бях уморен, всеки евтин неонов знак беше вход към място за сън.

— Това беше проблемът — продължи Вивиан. — Никой не го беше чувал. От Агенцията по храните и лекарствата го отхвърлиха точно преди да бъде одобрено. Откриха, че татко е фалшифицирал част

от резултатите. Оказа се, че лекарството има прекалено много странични ефекти.

— Тогава започнаха проблемите с парите — добави Ник. — Големите играчи като „Мерк“ и „Пфайзер“ могат да си позволят такава голяма загуба, но не и татко. Знаеш ли защо никога не направи компанията публична?

— Защото иска той да контролира всичко — отвърнах.

— Точно така — отвърна Вивиан. — Иска да държи контрола. Но когато видя, че компанията, която беше изградил от нищото, се срива, трябваше да вкара рискови инвеститори, хора с дълбоки джобове. Но те не искаха да му дадат парите просто така и после да идат вкъщи да си дремнат. Не можеш да вземеш сто милиона долара и да не се откажеш от контрола. Това за малко не го уби, но беше единственият начин да спаси „Пелюсид“.

— Случва се непрекъснато — отвърнах. — Къде е завръзката?

— Сещаш ли се откъде дойдоха парите? — попита Вивиан.

— От вълшебната фея — отвърнах.

— Метсън — рече Ник.

— Невъзможно — отказах да повярвам аз. — Метсън имаше пари, но не чак толкова. Той правеше мръсни филми. — Но тогава в главата ми се появи образът на „Карусел“ и се сетих за това, което агент Хакбарт беше казал у Сюзан за Метсън и Дънкан.

— Метсън имаше приятели — продължи Вивиан.

— Това ми напомни нещо — прекъснах я. — Забравихте да споменете, че има още един мъртвец на лодката. Знаем, че е дребна подробност, но не си спомням да сме говорили за сделка две в едно, когато ставаше дума да ви отърва от трупа. Той беше другият щастливец в домашното порно, което баща ти ми даде да гледам.

— Казва се Хари Дънкан. Беше приятел на Метсън. Какво значение има? — отвърна Вивиан. — И двамата бяха мъртви, нали? Ти трябваше само да се отървеш от тях.

— От това, което видях на касетата, изглежда си го познавала доста добре.

— Не толкова добре, колкото може би си мислиш. Дадох ми „Морфитрекс“. Хапчето превръща всекиго в твой приятел.

— Сега на същото ли си? — попитах.

— Малко.

— Затова ли се целуваше с онова момиче в „Ембърс“?

— Да, но и без хапчето пак бих я целунала.

Погледнах я за миг и се почудих коя беше тя. Погледнах към природения ѝ брат и за пръв път забелязах, че имат едни и същи очи. Не цветът — неговите бяха бледосини, а нейните — като тъмен бадем, почти черни. Но имаха един и същ пронизващ блясък, от който и двамата изглеждаха като пораснали непослушни деца, хванати наред с поредната пакост. Тогава ми хрумна, че прекалено дълго бях живял в чужда страна и че тази страна ми беше станала родина. С тези двамата в колата се радвах, че имам пистолет. Много жалко, че не беше зареден със сребърни куршуми.

— Щом Агенцията по лекарствата не е одобрила медикамента, как сте се сдобили с него? — попитах.

— Това е по-интересната част — рече Ник.

— Първоначално произвели малко хапчета, като мостри за тестовите. Една вечер ровех из кабинета на баща ми, не търсех нищо конкретно, когато попаднах на кутийка с тези малки сини хапченца. Е, познаваш ме. Директно глътнах едно, и леле боже, беше фантастично, по-добро от екстази, в пъти по-добро. Както и да е, дадох едно и на Метсън. И тогава той вкара и Хари Дънкан в сделката. После направиха предложение на татко.

— Какво предложение? — опитах.

— Искане да им предостави изследването си. Идеята им беше, че „Морфитрекс“ е само началото. Щяха да произвеждат в чужбина цяла серия по поръчка почти без пари, после да ги вкарват и да ги продават по клубовете. Метсън изчисли, че можем да изкараме сто милиона само първата година.

— И баща ти се съгласи на това? — попитах.

— Да, но сделката беше само за „Морфитрекс“ — отвърна Вивиан. — Татко нямаше никакво намерение да продава останалото. Смяташе, че част от другите лекарства, които разработваше, все още могат да бъдат произведени легално тук. Не искаше Метсън да му ги вземе.

— И защо се разсърхна работата? — попитах аз. — Как така Метсън и другарчето му се оказаха мъртви накрая?

— Тя беше виновна — отвърна Ник. — Искане да изиграе баща ни.

— Да бе — възпротиви се Вивиан. — Но ти се съгласи с мен. Не се преструвай, че съм била само аз.

— Баща ти ми каза, че ти си застреляла Метсън — намесих се аз.

— Не — отрече Вивиан. — Не бях аз. Уилямс го направи. Той застреля и Дънкан. Баща ми ти е казал, че съм била аз, за да те накара да потопиш яхтата. Знаеше, че никога няма да го направиш, ако разбереш, че Уилямс го е убил. — Погледна встрани. — Не знаех, че ще ти се обади — добави. В очите ѝ имаше сълзи, но те не значеха нищо за мен.

— Но си се съгласила, когато ме излъга — отвърнах ѝ. — Каж ми едно: защо Уилямс смяташе, че трябва да ме убие?

— Не знам това — рече Вивиан. — Иначе щях да ти кажа. Вероятно е мислел, че си разбрал прекалено много. Не съм сигурна дали баща ми изобщо знае какво се е канел да направи.

— Каза, че си искала да изиграеш баща си — припомних ѝ. — Как щеше да го направиш?

— Уилямс беше сложил бръмбари в апартамента ѝ — обади се Ник. — Чул ни е да си говорим.

— За какво?

— Двамата с Вивиан щяхме да закъсаме за пари. Това беше сигурно. Виждахме, че така ще стане, и затова сключихме тайна сделка с Метсън. Щяхме да му доставим всички разработки на баща ни, а не само тези за производството на „Морфитрекс“. Поискахме твърда цена: по три милиона на парче. Дънкан и Метсън се съгласиха. Депозираха парите в сметка на Каймановите острови. Трябваше само да им доставим разработката. След като отиде да потопиш яхтата, Вивиан ми се обади по телефона. Тогава Уилямс ни е чул да си говорим за сделката. Каза, че ще ни убие и двамата. За малко не ни хвана — в един ресторант. Избягахме през кухнята.

— Загуби си телефона — рече Вивиан. — Този мъж може да тича.

— За пръв път съм съгласен с Уилямс — рекох. — Мисля лично да ви убия и двамата. Бих добавил, че светът нищо няма да загуби.

— Хари ме научи как да проникна в компютъра на баща ми — отвърна Ник. — Знаеше много за компютрите.

— Значи цялата работа с пикантното малко видео е било просто начин баща ви да ме размекне — казах аз. — Явно се е получило.

Никой не каза нищо.

— Сигурни ли сте, че Уилямс е убил Метсън и Дънкан? — попитах. — Още една лъжа и някой ще се връща пеша обратно.

Настъпи продължително мълчание. Като ченге се бях научил добре да разпознавам този вид мълчание, мълчанието на човек, който е изчерпал торбата с лъжите и е прекалено уморен и уплашен, за да измисля нови. Вече се намирахме в Съни Айлс и продължавахме на север. Замириса ми на „Раскалс Дели“, преди да видя рекламата на ресторанта. Приканваше ме като чаша кафе по време на нощна смяна в Харлем, далече, в някой друг живот. Хотел „Тъндърбърд“ ме привикваше нежно от източната страна на Колинс, докато минавахме покрай него. На табелата пишеше, че дори имали и басейн. Това беше почти всичко, което един уморен човек можеше да поиска от живота.

— Уилямс уби и двамата — отвърна Вивиан от място, което бях напуснал за малко. — После ме завлече обратно и ме накара да си призная пред татко за това, че сме продали и останалите лекарства на Метсън. Взе компютъра и всичките ми файлове. Искаше да се отърве от изследванията на татко, които евентуално съм откраднала. После взе и компютъра на Ник.

— Чакай да отгатна. Копирали сте файловете вероятно на диск или на сиди. Нали така? Още сте в играта. Какво стана? Уилямс е разбрал ли?

— Аз съм виновен — мрачно каза Ник. — Мислех, че съм скрил копията добре, но той ги откри. Хвана ме и държа запалка под дланта ми. Попита ме дали и Вивиан си е направила архив. Трябваше да му кажа. Затова я преследва сега.

— Чакай да отгатна пак — обърнах се към Вивиан, — ти си имаш собствен таен запас от откраднати изследвания. Уилямс е разбрал за него, но още не е успял да го открие. Така ли е? Кажи ми едно: какво възнамеряваше да направиш с него? И двамата ти партньори са мъртви. За какво ти е сега този запас?

— Не знам — отговори Вивиан. — Знам само, че аз уредих сделката на татко и че ще си взема моя дял. Освен това Метсън ме запозна с много от приятелите си. Може някой от тях да ми помогне. — Тя се премести по-близо до мен на седалката, така че бедрото ѝ да се притисне към моето. — Ти също можеш да ни помогнеш.

Не реагирах. Но ми хрумна една идея.

— Къде са файловете? — попитах.

В колата отново стана тихо. Направих ляв завой, отбих зад една денонощна бензиностанция с добре осветен минимаркет и угасих фаровете.

— Каж ми къде е дискът или ще ви дам и двамата на Уилямс.

— Не би ми причинил това — каза Вивиан. — Знам, че не би го направил.

— На теб не — отговорих. — Но брат ти е друга песен. Сигурен съм, че ще открия името на Уилямс в мобилния му телефон и че Рудолф ще се радва да го види отново. Как мислиш?

— Дори и да ти кажа къде е, какво ще правиш с него? — попита Вивиан. — Ще влезеш сам в играта?

— Не се тревожи — отвърнах аз. — Ще си получите вашия дял. Не съм алчен. Но нито един от вас не е в състояние да се изправи срещу Уилямс сам. А аз мога и вие го знаете. Нуждаете се от подкрепление. Хайде. Губим си времето и започва да ми писва.

— Можем ли да спрем някъде? — примоли се Вивиан. — Не съм спала, откакто тръгна да потапяш лодката. Само за няколко часа?

— Не и преди да ми кажеш къде си скрила файловете на баща си. Това е сделката.

— В къщата са — отвърна тя.

— Къде? — попита Ник.

— В стаята ми.

— Добре — казах аз. — Това е достатъчно. Да спрем някъде. Утре сутринта ще идем у вас. Тримата заедно като едно голямо шибано семейство.

Десет минути по-късно влязохме в прекалено светлото, но почти празно фоайе на Холидей Ин в Холивуд Бийч. Познавах човека, който работеше нощна смяна на рецепцията. Голям, сладкодугмен мъж-дете на име Касио Дейвис. Баща му ми беше дал пет бона преди няколко години, за да помогна на сина му да влезе във форма за флота. Наложих се да върна парите обаче. Работата, която вършехме през деня, младият Касио разваляше през нощта на гишето за коли в ресторантите за пържено пиле „Попайс“. В Маями има много километри, но не чак толкова, колкото са калориите в две кофи пържени панирани хапки. Бащата искаше да задържа парите, но аз въпреки всичко му ги върнах.

Макар и извън сезона, хотелът, който частично се ремонтиреше, беше пълен, но Касио успя да ни изнамери две стаи. Никой не обели дума в асансьора. Излязохме на шестия етаж и тръгнахме по коридор, който още беше пълен със строителни отпадъци и миришеше на прясна боя. Уговорката беше да сме се изнесли, преди дневната смяна да е застъпила, иначе Касио можеше да изгуби работата си.

— Ще спя при теб — заяви Вивиан и пхна ръка в моята, сякаш щяхме да ходим на абитуриентски бал.

Не казах нищо. Бях прекалено уморен, за да мисля. Мисълта за легло, със или без госпожица Патерсън в него, ми беше повече от достатъчна. Искях само да затворя очи и да се събудя в друг живот. На Ник явно не му хареса много перспективата да остане сам, но грижата ми към него си имаше граница. Той влезе в стаята си и го чух да пуска резето. Имаше от какво да се страхува. Беше видял как Уилямс разхвърля яките момчета в „Ембърс“ и сънищата му едва ли щяха да бъдат спокойни.

Нашата стая беше в дъното на коридора. В мига, в който видях леглото, се хвърлих върху него, сякаш беше последното на земята. Чух Вивиан да казва нещо зад мен, но гласът ѝ започна да заглъхва, щом се изтегнах и затворих очи. Светлината на лампата върху нощното шкафче можеше да ми попречи да заспя, но вече няха сили дори да я загася. Сънят се протегна и ме сграбчи през дюшека като топла ръка, излязла от земята, и аз му се отдадох изцяло.

После светлината угасна и усетих Вивиан до мен, дишаше в ухото ми като котка, която нямаше търпение да я нахранят. Започна да разкопчава ризата ми, казах ѝ да ме остави да спя, но не ѝ блъснах ръката. Нямаше нужда да ставам гаден само защото бях три четвърти мъртъв от изтощение и се нуждаех от почивка повече, отколкото някой се беше нуждал от секс през цялата история на света. Беше ме излъгала, предала и за малко щяха да ме убият заради нея. Това беше достатъчно човек да се огорчи. Бях огорчен. Бях адски огорчен. Тя дърпаше ризата от панталоните ми, ръката ѝ беше като блуждаеща пеперуда, която пърхаше из космите на гърдите ми. Скоро започнах да мисля, че има моменти в живота на един мъж, когато трябва да загърби миналото, затова изритах обувките си и започнах да съдействам на ситуацията.

— Ще спиш по-добре, ако ме оставиш да те отпусна — рече тя.

— Бях подложен на доста стрес напоследък — отвърнах ѝ.

— Легни назад, Джак — нареди ми тя.

Открих, че ми е много лесно да го направя. След секунда се надигнах на лакти и видях как косата ѝ се плъзга по корема ми като отдръпваща се вълна. Протегнах се, хванах един кичур и вдигнах главата ѝ. Очите ѝ бяха също толкова стъклени като в малкото филмче на Метсън. Осени ме една мисъл.

— На него си, нали?

— Какво?

— „Морфитрекс“.

Вместо да ми отговори, тя навлажни и без това влажните си устни с език и наведе глава. Оставих я да си свърши работата. След малко ме яхна като каубойка и започна да се клати напред-назад, тъмната ѝ коса се развяваше като сянката на кондор. Хванах я здраво за хълбоците и се почудих дали още е човешко същество. Страхувах се, че може да се превърне в нещо друго, и не бях сигурен, че искам да съм под нея, когато това стане. Тя се хвана за края на таблата на леглото и започна да се клати, да крещи и вие като гръмотевична буря, която се мъчи да се освободи от небето.

Времето минаваше. По средата на гърдите ми имаше локва пот, а Вивиан правеше бавни водовъртежи в нея с показалеца си. Стаята беше прохладна, а топлите чаршафи галеха гърба ми. Щеше да е чудесен завършек на нощта, ако предният ден бе различен. Това, че полицията беше по петите ми, скапваше нещата.

— Дрогата — обадих се. — Как действа?

— Не знам. Това е най-откаченото нещо, което някога съм взимала, по-откачено дори от пейот или гъби. Сякаш те чува. Знае какво искаш. Искаш нещо да те изстреля и то го прави. Ако искаш да разпуснеш и да гледаш в тухлена стена, тогава стената ще се превърне в най-красивото нещо на света. Казвам ти, Джак, това нещо е невероятно. Дори и Уилямс го взима. Аз го използвам само при секс.

— Никога не съм мислил, че имаш нужда от помощ.

— С теб не, но въпреки това прави всичко по-страстно. Не се оплакваш, нали?

— Уилямс за какво го използва, да му поникне пак коса ли?

— Сила, издръжливост. Веднъж ми каза, че е най-готината дрога, която е взимал от Виетнам насам.

— Могат да го използват за рекламна кампания.

— Няма да има такава. Всичко ще се предава от уста на уста. Така започна и екстазито. Докато се усетиш, и става двайсет долара хапчето — и отгоре, щом хората разберат какво е.

— Мисля, че сега е моментът да поговорим за пари — казах аз.

— Какво имаш предвид? — попита ме Вивиан.

Не обърнах внимание на въпроса ѝ. Почти се забавлявах.

— Уилямс накрая ще разбере, че Полковника е изхвърлен от играта, и това хич няма да му се понрави. Освен това вече знае, че съм жив. И това няма да му хареса, което означава, че ще тръгне да ни преследва и тримата. Вероятно ще трябва да го убия. Трябва да бъда компенсиран за това. Създадох си доста неприятности заради семейството ти. Време е за разплата.

Тя се стегна, но само за миг. Веднъж ми беше казала, че цялото ѝ тяло е G точка, но единственото място, което никога не бях пробвал, беше банковата ѝ сметка. Само там не пускаше посетители — особено такива, които искаха да теглят.

— Колко искаш? — попита. Очите ѝ лъщяха като монети.

— Все още ми дължиш петдесет хиляди за разчистването на трупите. Налага се да ги удвоим заради господин Дънкан, разбира се. Но като свежо подкрепление в тази малка операция ще трябва да бъда равностоен партньор. Искам една трета от печалбите. Какво ще кажеш?

Тя ме целуна.

— Джак, има надежда за теб в крайна сметка.

— Повече, отколкото си мислиш. Обърни се. Мой ред е да съм отгоре.

[1] Семейство Партридж е заглавието на популярен американски сериал от 70-те години на ХХ в. В него се разказва за овдовяла майка с пет деца, които до едно правят успешна музикална кариера. — Б.пр. ↑

[2] Единият от двата линейни кораба, с които разполага Германия по време на Втората световна война. — Б.пр. ↑

[3] Диетична кока-кола. — Б.пр. ↑

[4] Комични персонажи (две свраки) от едноименен анимационен сериал, чиито имена са вдъхновени от романа на Р. Л. Стивънсън „Д-р Джекил и мистър Хайд“. — Б.ред. ↑

3.

Събудих се малко преди зазоряване и се облякох в тъмното. Още бях уморен, но вече се чувствах донякъде във форма. После събудих Вивиан. Тя се обърна по гръб, примигна с очи и си припомних, че като повечето нощни птици, не беше особено лесна сутрин. Седна в леглото и се огледа наоколо.

— Къде сме? — попита тя.

— В Холивуд. Холидей Ин. Брат ти е надолу по коридора.

— Колко е часът?

— Към пет и половина.

Тогава забеляза, че съм облечен.

— Къде отиваш?

— Не само аз. Ти също. Отиваме в къщата на баща ти да вземем диска.

— Не е диск — отвърна тя, след като се прозина. — А от онези малки преносими харддискове.

— Добре. Отиваме да го намерим. Обличай се.

— Много е рано. Върни се обратно в леглото.

— Ставай.

— Ами Ник? — попита тя.

— Остави го да спи. Ще го вземем на връщане.

— Имам нужда от душ — рече тя. — Мириша на секс.

— По-късно. Побързай.

— По-лош си и от Уилямс.

— Трябва да бъда. Ти си по-лоша и от двама ни.

Седнах на края на леглото и я наблюдавах как се облича, което беше горе-долу толкова забавно, колкото и да гледаш обратното. Не й отне много време; не носеше много багаж: чифт черни прашки, без сутиен и черна вечерна рокля, толкова неуместна на невинната утринна светлина. Вивиан видя, че я наблюдавам, и се усмихна като зъл дух, който се съвкупява с различни мъже, какъвто всъщност беше. Наслаждаваше се на тялото си така, както богаташът на златото си.

Гладката кожа, гърдите като минарета на джамия, набраздените ребра, очертани сега със сенки, плоският корем с едва очертани мускули. Черната рокля мина през главата ѝ и тя разкърши бедра, за да се плъзне над задника ѝ. Може би беше права, помислих си. Може би бе прекалено рано.

Беше неделя сутрин и движението на юг нямаше да е натоварено. Слънцето, забулено от перести облаци, се издигаше със зачервени очи бавно и мързеливо от изток, сякаш се чудеше дали дневната светлина си струва усилието. Вивиан ме помоли да се отбием за кафе, затова отклоних на същата бензиностанция, където бях спрял и снощи, и взех огромна чаша, пълна с кафе, докато тя придремваше на предната седалка на колата до една от колонките.

Стигнахме до СЪНСЕТ Бийч за дващест минути. Недоспал млад пазач с униформа със златни ширити излезе от кабинката, в която малко телевизорче примигваше на плота до термоса. Приблужи се от страната на шофьора с бележник пред гърдите си, наведе се с химикалка в ръка.

— Здравсти, Реджи! — рече Вивиан. — Дълга нощ, а?

— За мен няма други, госпожице Патерсън.

— Знаеш ли случайно дали Уилямс си е у дома? — попита тя.

— Не съм виждал господин Уилямс от два-три дни, не и след като баща ви замина.

— Благодаря, Реджи — каза Вивиан, а в очите ѝ искреше обещание за време, което никога нямаше да дойде. — Ще ми направиш ли една услуга? Ако господин Уилямс се появи, докато сме тук, обади ми се по телефона в къщата, става ли?

— Разбира се.

— Ще ти бъда много благодарна наистина.

Точно се канех да натисна газта, когато Реджи се присети за нещо.

— Хей, забравих да ви кажа. Трима мъже идваха снощи.

— Кой бяха? — обадох се аз.

Той се подразни. Говореше на Вивиан. Въпреки това ми отвърна:

— Не казаха, но изглеждаха доста официално, ако ме разбирате какво имам предвид. Съобщих им, че няма никого вкъщи.

— На ченгета ли приличаха? — попитах.

Пазачът ме огледа скептично. Чудеше се кой, по дяволите, бях аз, за да му задавам въпроси. Вивиан го осветли веднага:

— Това е бодигардът ми.

— Може и да бяха — рече Реджиналд. — Приличаха на такива. О, и оставиха визитна картичка. Чакайте.

Върна се обратно в кабинката. С Вивиан се спогледахме. Слънцето вече изглеждаше по-весело, беше отхвърлило бялото си наметало от облаци. Отпих глътка кафе. Реджи излезе, пресегна се през мен и връчи на Вивиан визитката. По здраво стиснатите му устни можех да позная, че е прочел името върху нея и се мъчи да не изглежда впечатлен.

Вивиан прочете написаното върху картичката, докато се отдалечавахме от портала. Наблюдавах пазача в огледалото за обратно виждане и се чудех дали няма да хукне към телефона. Вивиан сложи визитката на таблото.

— Агент Хакбарт — каза тя. — ФБР. По дяволите. Сега какво?

— Същото като преди — отвърнах, — само че по-бързо. Искам да сме влезли и излезли за десет минути. Пригответи си ключа.

— Не искам да ходя в затвора, Джек.

— Защо не? Мислех, че си падаш по момичета.

Тя не отвърна нищо. Беше се привела и гледеше право напред, сякаш се бяхме качили на увеселително влакче, което се спускаше с пълна скорост надолу.

Стъкленият дворец вече бе уловил слънчевата светлина и стоеше притихнал на възвишението с искрящия си гръб към морето. На пръта все още нямаше знаме и бентлито, паркирано отново пред гаража, беше покрито с капчици роса. Погледнах към малката къща за гости, където живееше Домингес, шофьорът на Полковника. Малката му бяла тойота я нямаше и прозорците бяха със спуснати метални щори.

Паркирах колата зад масивния гараж и загасих двигателя. Вивиан ме гледеше напрегнато, докато вадах 45-калибровия пистолет на Спейс изпод седалката. За всеки случай проверих пълнителя и го заредих отново. Въпреки пистолета се чувствах невъоръжен и за миг ми се отця да излизам от колата.

— Да минем през задния вход — казах. — Откъм басейна.

Тя ме последва, тънките ѝ точета чаткаха по паважа. Заобиколихме бързо къщата, минахме по пътеката, обградена с розови

храсти, и се озовахме пред задния вход. Спрях рязко.

— Какво има? — попита Вивиан.

Очаквах да ме посрещне искрящата синя вода на басейна, както преди няколко дни, но той беше празен. Беше източен.

— Вероятно баща ти няма намерение да плува тук скоро — рекох.

Сърцето ми биеше в ритъма на фанданго, когато минахме през френския прозорец и влязохме в къщата. Сграбчих Вивиан за китката и сложих пръст на устните си, докато се заслушах, въпреки че не се чуваше нищо. После много тихо, като двама крадци, се спуснахме бързо по коридора, който водеше към всекидневната и главното стълбище, и не можех да не си спомня последния път, когато бях тичал нагоре по стълбите с пистолет в ръка. Сега беше много по-осветено, но погледнато в друг смисъл, мракът си беше същият. Хрумна ми, че нищо в мен не се е променило.

Пропъдих мисълта от главата си и се обърнах назад към Вивиан. В тъмните ѝ очи просветваше страх. Звукът от чаткането на токчетата ѝ по мрамора започваше да ме влудява.

— Събуй си обувките — рекох. — Вдигаш прекалено много шум.

— Пистолетът ти ме изнервя — отвърна ми тя с притеснен шепот. — Не можеш ли да го прибереш? Вкъщи няма никого.

— Съжалявам, не вярвам в скрити оръжия. Працат грешно послание.

Лицата от картините ни зяпаха, докато приближавахме спалнята ѝ в дъното на коридора. Стъклената къща сякаш бе празна, но беше прекалено голяма, за да е сигурен човек. Вивиан отключи вратата, докато аз стоях с лице към коридора.

Влязохме вътре. Тя заключи вратата зад себе си, докато аз оглеждах стаята с очи и пистолет. Вратата на гардероба беше отворена, както и повечето чекмеджета. По пода имаше купища дрехи, където и да погледнеш човек. Стаята беше претърсена, без съмнение — от Уилямс. Иначе всичко изглеждаше по същия начин, както преди няколко дни: плюшеното мече още стоеше царствено отгоре върху купчината сатенени възглавници на водното легло и месинговият Буда с голямо шкембе продължаваше да пуши цигарата си сред публика от изсъхнали цветя.

— Побързай — подканих Вивиан. — Това място ми навява лошо усещане.

Тя още държеше обувките си за тънките каишки, но се втурна към леглото, сграбчи мечето, сякаш беше непослушно дете, и започна да развива малката му кафява, изумена глава. Гледах невярващо как я разви и я хвърли на пода до обувките си. После хвана обезглавената мечка за крака и я изтръска върху белия юрган.

Нещо подобно на сива шушулка падна и подскочи върху леглото. Беше един от онези изключително компактни преносими мини харддискове с USB порт накрая. Вивиан се пресегна да го вземе, но аз бях по-бърз и успях да го сграбча преди нея. Огледах го за миг и го прибрах в джоба си.

— Ще го задържа, ако нямаш нищо против. Готин номер. Мечето имам предвид.

— Подарък от майка ми е. Държах си тревата там като малка.

— Сложи му главата обратно и да се махаме оттук. Няма нужда никой да знае, че сме идвали.

Бяхме по средата на стълбите, когато чух шум от гуми по белия чакъл, с който беше покрита алеята. Миг по-късно последва тряскане на врата. Вивиан замръзна на стълбите зад мен. Обърнах се да я погледна. Очите ѝ блестяха от страх.

— Кой? — попита тя. — Уилямс...?

— Може би. Ела. Ще минем отзад.

Звънецът иззвъня тъкмо когато слязохме на първия етаж. Затичахме се по коридора, който водеше към басейна, босите крака на Вивиан шляпаха по мраморните плочи. Хукнахме през несполучливата японска градина на Полковника и се отпавихме към гърба на гаража, където бях паркирал. Между къщата и него имаше разстояние, което гледаше към алеята. Надникнах зад ъгъла. Виждаше се само част от алеята, но пространството беше достатъчно голямо, за да забележа задницата на черен седан. В известен смисъл си отдъхнах.

— Не е Уилямс. Ченгетата са.

— Сега какво? — попита отчаяно Вивиан.

— Не можем да вземем колата. Ще ни хванат, преди да сме стигнали до крайбрежната магистрала. — Погледнах през рамо към гладката водна шир на океана зад нас. Тогава видях бента. Минаваше зад къщата и изчезваше от поглед зад живия плет.

— Докъде стига бентът? — попитах.

— Не много далече. Делим си го със съседите, минава през три парцела.

— Добре. Това е значи.

Затичахме се натам, където бентът се издигаше като вярна стража пред океана. Един големичък ураган, и стъклената къща на Полковника щеше да се превърне в аквариум. Циментовата стена, четири стъпки висока и две широка, имаше горе-долу толкова смисъл, колкото и осакатените японски бонзай, но в момента тя беше единственият ни изход.

Помогнах на Вивиан да се качи и се покатерих след нея. Живият плет по края на имението на Полковника се подкрепяше от желязна ограда, която се простираше до края на бента. Беше прекалено широк и не можеше да се заобиколи. Единственият начин да се прехвърля при съседите, бе да се хвана за някоя от железните пръчки с лявата си ръка. Аз лесно можех да го направя, но не бях сигурен за Вивиан. Казах ѝ да стои колкото може по-близо до мен, после с лявата страна на тялото си натиснах с все сила плета. Протегнах се и сграбчих една ръждясала метална пръчка. С дясната ръка хванах Вивиан през кръста. Планът беше да се засиля и да се прехвърля на празното място от другата страна при съседите.

Протегнах левия си крак, колкото можах, и казах на Вивиан да ме хване здраво за врата. Усетих как ръцете ѝ треперят върху гърдите ми.

— Сигурен ли си, че можеш да го направиш? — попита тя.

— Дръж се.

Напрегнах се, преценявайки силите си. Вивиан тежеше около 55 килограма и трябваше да издържа тежестта ѝ, докато се завъртахме над океана.

— Защо просто не се предадем? — прошепна тя умолително.

— Не още.

Напрегнах мускулите на левия си крак и се оттласнах с десния, който беше протегнат на четирийсет и пет градуса като молив в края на пергел, докато се завъртах над водата. Тежестта на Вивиан усили момента на въртене. Направихме пълно завъртане на 180 градуса около живия плет с такава засилка, че за малко щях да изпусна пръчката. Десният ми крак се завъртя и се приземи, зажаднял за опора върху бента от другата страна на оградата. Вивиан изкрещя, когато краката ѝ

увиснаха във въздуха. Извих тялото си с всичка сила и тя прелетя с такъв замах, че ускорението ни запрати и двамата в съседния двор. Приземих се по гръб в прахта и тя се стовари върху мен.

След миг на предпазливо мълчание се изправи и започна да чисти мръсотията и пясъка от босите си крака. Не станах веднага. Падането и тежестта ѝ ми бяха изкарали въздуха и си бях извадил ръката от рамото. Седнах и я завъртях. Чу се леко изпукване и всичко отново беше наред.

Вивиан, колкото и да беше странно, се усмихваше с явна наслада.

— Беше диво — рече тя. — Мислех, че ще ме изпуснеш.

Изправих се бавно и се намръщих от болката в кръста.

— Може би трябваше.

Парцелът, в който се бяхме приземили, също беше собственост на Полковника, но тук той не беше направил кой знае какво, освен че не бе дал на никого да го купи, докато не реши какво да прави с него. На около стотина метра самотен кран се издигаше над баластрата, подобно на динозавър, който търси нещо за ядене. Отляво, близо до улицата, телена ограда се простираше към съседната къща на около 150 метра надолу по брега. Вивиан нямаше как да тича с боси крака, а за токчетата и дума не можеше да става, затова ни отне известно време, докато стигнем до оградата. Когато най-накрая успяхме, се наложи да вървим покрай нея почти до следващия парцел, преди да открием дупка, която някой беше изрязал в телта.

Движението по магистралата беше рехаво, но понеже нямаше други пешеходци, които да ни правят компания, изглеждахме доста подозрително. Беше само въпрос на време, преди тези, които бяха дошли да търсят Полковника, да поемат обратно към сушата и да ни забележат. Трябваше да се разкараме от магистралата, и то бързо. Насочихме се на изток към крайбрежието, постоянно се обръщах, молейки се за таксиметрова кола, но не виждах нито една. Бях започнал да губя надежда, когато забелязах едно жълто такси да се отправя към нас. Не беше разрешено да се взимат пътници от магистралата, но за наш късмет шофьорът хаитянин се спусна към нас като ястреб, направи точно това, което беше забранено, и потегли преди още да съм успял да затворя вратата.

Огледа ни в огледалото за обратно виждане и очите му се задържаха върху Вивиан с явно одобрение.

— Откъде идвате? — попита той.

— Уест Хел^[1], Ню Джърси — отвърнах. — Трябва да стигнем до Холидей Ин, горе в Холивуд. Знаеш ли къде е?

— Уест Хел истинско място ли е?

— Да.

— Дяволът. Там ли живее?

— Не — отговорих, — премести се в Маями.

— Кога се премести? — попита шофьорът.

— Горе-долу по едно и също време с мен.

Хаитянинът се разсмя. На него му беше по-смешно, отколкото на мен.

Вивиан отпусна глава на рамото ми, докато зяпах през прозореца. Слънцето напичаше през сутрешната мараня, а един туристически кораб се плъзгаше към пристанището. Пътниците стояха пред каютите си и наблюдаваха движението по крайморската магистрала. Ако изключех от картинката ченгетата, ФБР и Уилямс, който искаше да ме убие, всичко щеше да изглежда като началото на един прекрасен ден. Отпуснах глава назад и си позволих да заспя.

Дойдох обратно на себе си, когато таксито зави по алеята към хотела. Докато дремех, петнайсетте километра се бяха изнизали като копринен шал от врата на стриптийзборка. Сръчках Вивиан, за да я събудя. Платих на шофьора и той се изнесе от паркинга, сля се с потока от коли, без дори да погледне обратно към мен.

Фоайето на хотела беше тихо, но когато влязохме, малката маса за закуска вече бе подредена. Вивиан настоя за едно еспreso, така че се обслужихме с две чаши и кубинско препечено хлебче, намазано със солено масло, после излязохме при басейна и седнахме на една маса под зелено-бял чадър, докато небето си слагаше грима.

— Как мислиш, че ще свърши всичко това, Джак? — попита Вивиан. — Не мога да продължавам повече така. Не мога непрекъснато да бягам.

— Много зависи от баща ти и Уилямс — отвърнах. — И от това колко знаят ченгетата или колко си мислят, че знаят. Обзалагам се, че на този етап от играта единственото, което ги интересува, е бизнесът с лекарства на баща ти. Бъди сигурна, че го наблюдават от много време.

Доколкото знам, федералните нямат никаква представа какво се е случило с Метсън или Дънкан. Да се надяваме, че така ще си остане. Ще е най-добре за всички.

— Ами ти? — попита Вивиан.

— Ако хванат Уилямс и го попитат за яхтата... добре, ще ти го кажа така: или той ще им каже истината — в такъв случай аз заминавам, или ще се направи, че нищо не знае. Ако трябва да заложа пари, бих избрал втория вариант. Но не мисли, че ще излъже, за да ме предпази. На Уилямс не му пука за никого, освен за Полковника. Просто ще му е по-лесно да каже, че не знае какво се е случило с „Карусел“. Поне аз така бих постъпил.

Извадих харддиска от джоба си и го показах на Вивиан.

— Какво ще стане сега, зависи от това — продължих. — Сигурен съм, че щом Уилямс веднъж се добере до него, двамата с баща ти — където и да е той — ще изчезнат, ще се изпарят, ще заминат някъде и ще открият приятелска страна от Третия свят, която ще им помогне да произвеждат „Морфитрекс“ и каквото там друго измислят. Аз лично бих заложил на Куба.

— Защо Куба? — попита Вивиан.

Погледнах през басейна на изток към океана точно когато един пеликан се гмурна във водата.

— Няколко неща. Първо, близо е. Второ, Дънкан, дружката на Метсън от яхтата, е бил кубински шпионин. Трето, най-пикантното от всички, Куба има първокласна биотехнологична индустрия — толкова добра, колкото нашата, или поне почти. Парти наркотик като „Морфитрекс“ означава много пари за Кастро. Разбира се, той не би се замесил в това директно. Прекалено умен е, но можеш да се обзаложиш, че ще държи в ръцете си цялата работа като кукловод, от дистанция.

Допих кафето си. Захарта на дъното на картонената чашка се плъзна в устата ми бавно като кленов сироп и изгълтах цяла чаша вода, за да отмия прекалено сладкия вкус в устата си.

— Върви да извикаш брат си.

— Мислех, че ще правим бизнес тримата: аз, ти и Ник.

— Ти не си единствената, която може да лъже.

— Би изглеждал толкова добре с пари, скъпи. А сега ще трябва да работиш.

От нейната уста прозвуча така, като че ли бях обречен да се бъхтя цял живот в мините на Боливия.

— Защо толкова те интересуват парите? — попитах. — Нали ти остава сметката на Кайманите?

— Как мога да стигна до нея сега, когато Метсън е мъртъв? Депозирани са, а освен това той така и не ни даде номера ѝ.

— Качи се и доведи брат си. Забрави парите. Ще имаме късмет, ако се измъкнем живи от всичко това.

Вивиан се изправи, мушна палци под тънките презрамки на роклята си и ги оправи, после дръпна късата си пола достатъчно надолу, за да не изглежда като колан. Всеки път, когато я погледнех, разбирах отново защо адът вечно щеше да е претъпкан.

— Не съм сигурна, че вече ти имам доверие — заяви тя.

— Значи сме квит.

Когато вратата на асансьора се затвори, излязох набързо от фойето и пресякох отсреща до интернет кафето на ъгъла. Току-що бяха отворили и съненото хлапе зад бюрото се раздвижи на забавен каданс, за да ме настани на един компютър близо до витрината. Не бях достатъчно „на ти“ с компютрите, за да знам точно как да направя това, което исках. Трябваше да помоля хлапето да ми помогне да сваля информацията от преносимата памет, която бяхме взели от стаята на Вивиан, и да я изпратя като прикачен файл на имейла на Сюзан заедно с кратко обяснение на съдържанието. Всичко това беше нужно, за да си осигуря известни активи пред федералните, когато работата удареше вентилатора.

След десет минути бях отново във фойето на Холидей Ин. Минах покрай рецепцията към масата за закуска, очаквайки, че Ник и Вивиан ще ме чакат там. Планът ми беше прост: щях да намеря Уилямс, да му дам информацията и да се опитам да го убедя, че двамата с полковника са свободни да си вървят по веселия път, без никой да им попречи. Нямах никакво намерение да се правя на герой или да предавам някого на ченгетата. Доколкото виждах, щях да имам известни неприятности заради приключението ми в „Кроум“. Накрая Хакбарт вероятно щеше да се досети, че имам някаква връзка с Полковника, но нямаше да може да направи почти нищо. Щяха да ме притискат известно време, но това щеше да е всичко. Вивиан и Ник можеха да се разминат само с по един разпит. Важното за мен сега

беше Уилямс и Полковника да заминат колкото се може по-надалеч и да си останат там.

Масата, на която бях седял заедно с Вивиан, беше празна, затова продължих, натиснах копчето на асансьора и се качих на шестия етаж. На вратата на Ник вече не висеше табелката „Не ме безпокойте“, затова продължих надолу по коридора, очаквайки да ги заваря в стаята, която бяхме делили с Вивиан. Не си направих труда да чукам, направо пъхнах ключа в ключалката. Зелената лампичка светна, влязох и минах покрай затворената врата на банята, зад която се чуваше шуртенето на душа. Видях краката на Вивиан да висят отстрани на леглото. Първата ми мисъл беше, че е заспала отново, но когато се наведох да я разтърся, забелязах тънка струйка кръв в ъгълчето на устата ѝ.

Чух как душът се усили зад мен. Извърнах се, очаквайки да видя Ник. Дори не помислих да посегна към пистолета под ризата си. Но не беше Ник, а Уилямс. Усмихна се щастливо и насочи револвера в гърдите ми. Не можех да направя нищо друго, освен да стоя и да се слушам как дишам.

— Хвърли пистолета си на леглото. Ник ми каза, че имаш, така че недей отрича.

Хвърлих оръжието на леглото и Уилямс го вдигна.

— Добър плувец си, Джек — рече той, все така усмихнат. — По-добър, отколкото си мислех. А сега стой там и не мърдай.

Погледнах към Вивиан.

— Какво си ѝ сторил? — попитах.

— Инжектирах ѝ успокоително — отговори той. — Разбира се, първо трябваше да напляскам малката уличница. И ти трябваше да го правиш по-честичко. Но забрави за това. Мисля, че имаш нещо, което е мое.

— Имаш предвид, на Полковника.

— Все едно и също.

— Къде е Ник? — попитах аз.

— Дай ми го.

Извадих флаш паметта от джоба на ризата си и му я хвърлих, но малко встрани, та да трябва да протегне лявата си ръка, за да я хване. Докато се пресягаше, се хвърлих върху него. Сграбчих китката му с едната ръка, а мускулестия му дебел врат с другата. Тежестта ми ни повлече назад и той се удари в стената, от което огледалото над скрина

падна и се счупи на парчета върху плота. Задържах го така за миг. После бавно и неумолимо той започна да ме избутва обратно. Пуснах врата му и го цапардосах с долната част на дланта си под носа, достатъчно силно, та да ме опръска целия в кръв.

Задната част на черепа му се удари в стената и той използва засилката и ми заби една глава. Болката ме накара да пусна китката му. Уилямс се отскубна и със същото движение ме цапардоса в слепоочието с цевта на пистолета. Не ме заболя много, но инстинктивно се опитах да се наведа, а през това време той се сви и заби огромния си юмрук в слънчевия ми сплит.

Всички нерви в тялото ми се възбудиха едновременно, докато падах на колене, държейки се за корема. Все пак успях да запазя достатъчно самообладание и да се пресегна към пистолета си, но ръката ми беше като слепец без бастун. Уилямс ме удари още веднъж под брадичката и се строполих по гръб на мокета. Опитах да се изправам, но преди да понеча да се надигна на лакът, той ме сграбчи за гърлото с една ръка и ме стисна достатъчно силно, за да ми спре дъха. Инстинктивно го хванах за китките, но бързо ги пуснах, когато опря дулото на пистолета в слепоочието ми.

Чух как вратата на банята се отваря и затваря с изщракване. Ник влезе в стаята и се намръщи на сцената. Погледна към мястото, където Вивиан още лежеше просната на леглото, и се намръщи още по-силно.

Все още с ръка на гърлото ми, Уилямс почти ме изправи на крака. Усуканата синя вена на врата му пулсираше като придошла река, пълна с кръв. Нямах представа какви стероиди гълта, но явно му вършеха работа. Щом станах, ме блъсна с все сила и ме прати обратно на леглото при Вивиан. Насочи пистолета към чатала ми и попита Ник, без да го поглежда:

— Докара ли вана?

— На паркинга е, на най-горния етаж на гаража, точно както нареди — отвърна нетърпеливо Ник също като някой бойскаут, който иска да спечели отличителна значка.

Разтърках гърлото си и успях да съживя гласните си струни, докато Уилямс бършеше кръвта от носа си с края на чаршафа.

— Значи пак отиде от другата страна — рекох на Ник. — Жалко. Бях започнал да те харесвам.

Той ме огледа от главата до петите и се усмихна самодоволно:

— Какво очакваше да направя? — попита. — Да остана със загубенияк като теб? Събуди се, ако обичаш.

— Да вървим — нареди Уилямс и бързо погледна часовника си, без обаче да помръдне пистолета от точката между краката ми, в която беше насочен. После се обърна към мен: — Знам какво си мислиш. Че този пистолет е без заглушител и няма да рискувам да вдигна толкова шум тук, но пак си помисли. Изправи се. Бавно!

Изправих се и Уилямс отново насочи пистолета към челото ми.

— Къде е Полковника? — попитах. — Искam да говоря с него. Дължи ми пари.

— Странно е, че го казваш — отвърна Уилямс. — И той няма търпение да те види. Вдигай сега курвата. Махаме се отгук.

Ник погледна към сестра си.

— Тя добре ли е?

— Какво те е грижа, леке такава? — изрева Уилямс. — Затваряй си устата и отваряй проклетата врата. Двамата вече създадохте достатъчно неприятности.

— Боже! — възкликна Ник. — Няма нужда да крещиш.

Наведох се и вдигнах Вивиан на ръце. Още ме болеше от боя и краката ми бяха загубили голяма част от гъвкавостта си, но успях да се изправа. Тя тежеше едва петдесет и пет килограма, но се почувствах като човек, който се бори с гравитацията на Юпитер.

Уилямс се усмихна, щом ме видя как се мъча.

— Какво става, Вон? — попита той. — Прекалено слаб си, за да я носиш ли?

Минах едвам покрай Ник и излязох в коридора, надявайки се, че някоя камериерка ще ни види и ще се обади на регистратурата, но къде ти такъв късмет. Уилямс вървеше след нас, докато Ник отваряше вратата към стълбите, която водеше надолу към гаража. Вивиан лежеше като мъртва в ръцете ми, а и аз самият не бях в кой знае колко добра форма. Трябваше да спирам, за да си почивам. Всеки път Уилямс ме сръчкваше с пистолета в гърба.

Ник беше паркирал вана близо до изхода, за което му бях благодарен, тъй като гръбнакът ми щеше да се скърши от усилието да сваля Вивиан три етажа надолу по стълбите. Той дръпна страничната врата и се дръпна встрани, докато настаня сестра му на задната

седалка. През целия си живот не съм бил по-щастлив да оставя красива жена.

После Уилямс ми каза да застана с гръб към него и с ръце върху вана.

Не знам кой ми заби спринцовката, но подскочих, когато усетих иглата да прониква през кожата на лявото ми рамо. Не знам кой от двамата държеше пистолета, но това нямаше значение. Ритнах назад с левия си крак и усетих, че улучи човек. Извърнах се навреме, за да видя как Уилямс се олюлява назад и размахва ръце във въздуха, за да не падне. Ник изглеждаше ужасен, когато хукнах да бягам.

Изминах десет метра, преди да почувствам, че отново съм на Юпитер. Само че този път бяха през блато. Краката ми започнаха да изчезват под мен, сякаш бяха изтрити, докато бяха. Залитнах, паднах, изправих се отново, стъпки се приближаваха към мен. Някой ме сграбчи и ме извъртя с все сила. Уилямс. Замахнах към главата му с всичко, което беше останало в банката, но ръце ми също бяха изчезнали и усетих, че падам, както ми се стори, цяла вечност, без да стигам до земята.

Когато отворих очи, беше нощ. Небето бе ясно и звездите блестяха над главата ми като кротки ангели, далечни, но добри, на светлинни години разстояние, прекалено далече, за да направят нещо друго, освен да свидетелстват пред света. Усмихнах им се. Радвах се да ги видя. Съзвездията започнаха да добиват смисъл. Марс ли беше това с леката розова светлина? Съзвездието Овен ли се издигаше на изток?

Лежах по гръб и не чувствах тялото си, но това сякаш нямаше голямо значение, не и щом можех да витая така. След малко някой започна да ми разказва история, не с думи, а с картинки. Видях красива жена с черна коса. Устните ѝ се движеха, но от устата ѝ не излизаше нищо. Трима мъже се бяха надвесили над мен, докато чернокосата жена разтриваше бузите ми с дланта на ръката си. Всички ми изглеждаха страшно познати. Усмихнах им се. Не бяха толкова красиви като звездите, но се намираха много по-близо.

Тогава един от мъжете — най-едрият от тримата — се наведе и усетих парещ болка по лицето си. Изведнъж си спомних кой бях и разбрах, че странният сън, в който се бях събудил, е реалност.

— Събуди се, Джек — каза Вивиан. Беше коленичила до мен като милосърдна сестра.

Погледнах нагоре към нея, после към тримата, които стояха над нас.

Единият беше млад. Сигурно моят приятел Ник. Отметнат.

Вторият беше на стероиди. Това трябваше да е Уилямс. Отметнат.

Третият мъж беше Полковника. Отметнат.

Момичето беше Вивиан. Огледах я. Не е зле, помислих си.

Оставах аз. Аз бях Джек. Джек Вон, личен треньор на психопати и убийци. Бивше ченге и убиец на ченге. Хобито ми беше да потапям яхти, да намирам трупове и да бягам от другите ченгета. Страхотен начин да се поддържаш във форма. Много по-вълнуващ от йога или тай дзи, да знаете. Макар и объркано, всичко започваше да добива смисъл.

Открих краката си и бавно се изправих. Вивиан ми помагаше. Огледах се наоколо. Беше нощ, да. Стояхме на брега, на около десет метра от океана, близо до дълъг дървен кей, който се простираше навътре в морето. Наоколо нямаше къщи, но предположих, че сме близо до Еджуотър. Изтръсках пясъка от дрехите си и се усмихнах на Полковника. Той носеше черен спортен екип от две части и приличаше на пенсионер в добра форма, излязъл за вечерен крос. Мило ми се усмихна, сякаш случайно ме беше открил да лежа на пясъка.

— Започнахме да се тревожим за теб — рече той. В гласа му имаше истинско състрадание, което изглеждаше странно предвид факта, че Уилямс държеше пистолета си насочен към мен. — Страхувах се Рудолф да не ти е дал свръхдоза.

— Да — отвърнах, — това щеше да е незаконно.

По лицето ми имаше пясък, изчистих и него. Уилямс направи крачка назад, но нямаше от какво да се притеснява. Все още бях прекалено замаян, за да опитам нещо дори и смътно героично.

Ник дръпна за последно от цигарата си и запрати фасата покрай ухото ми.

— Глупав до самия край — обади се той.

— Млъкни — срязва го Вивиан. — Той ни спаси всичките. Не е ли така, тате?

— Е, май семейството отново е заедно — обадох се аз.

— В колко часа ще дойде лодката? — попита Ник. — Няма да стоя тук цяла нощ и да слушам тъпите забележки на този идиот.

Погледнах към Уилямс.

— Не оставаш често без пистолет в ръката, а? — попитах аз.

— Ти пък не можеш да задържиш своя в своята — отвърна ми Уилямс. — Доказах ти го в хотела.

— Каква е сделката сега? — попитах. — Мога ли да си вървя у дома?

— Тримата с Вивиан и Ник стигнахме до споразумение — каза Полковника.

— Изобщо не съм съгласен с него — ядосано отвърна Ник, оглеждайки океана.

И аз се загледах в него. В далечината с бърза скорост от изток се приближаваше някаква лодка. Уилямс също я видя. Бързо погледна часовника си.

— Какво споразумение? — попитах аз.

— Дъщеря ми се съгласи да дойде с нас, в резултат на което, щом тръгнем, Уилямс ще те пусне да си вървиш. След няколко седмици, след като се увери, че сме в безопасност, ще дойде при нас в новия ни дом.

— И къде е той, Анди? В Хавана?

Полковника се усмихна.

— Аз съм гражданин на света, Джак. Всяко място е добро — стига да имаш пари да си го позволиш. Що се отнася до теб, нещата са съвсем прости. Дръж си устата затворена. На печалба с петдесет хиляди си. Нека си остане така.

— Хей, направи ми една услуга — отвърнах, — докато си там, виж дали Фидел няма нужда от личен треньор. Според мен се е поналял.

— Не мога да го понасям повече — изсъска Ник и извъртя очи. — Отивам долу да чакам лодката. — Бавно се запъти към края на кея. Проследих го с поглед за миг и видях светлините на катера да се насочват насам.

— Ами ако искам да дойда с вас? — попитах аз.

— Трябва да замина — обади се Вивиан. — Всичко е наред. Когато уредим нещата, ще се върна и ще можем да бъдем отново заедно.

— Ще те чакам с нетърпение — отвърнах. — Беше толкова забавно последните два дни.

Моторницата направи широк завой, изгаси двигателя и се плъзна към кея. Не беше голяма, но можеше да стигне до Куба.

— Бива си го — рече Уилямс и отново си погледна часовника. — Точно навреме.

В този момент непозната за мен кола се появи над нас по рампата, която се спускаше надолу към брега. Полковника и Уилямс явно я очакваха, защото нито един от двамата не изглеждаше учуден от пристигането ѝ. Беше черен шевролет „Импала“ от 1968 година, с бели гуми, затъмнени прозорци и бичи рога, изрисувани върху капака. От нея излязоха двама мъже. Единият беше Домингес, шофьорът на Полковника. Другият бе дългокос младеж, около двайсетинагодишен, с мръсен бял потник, който разкриваше рамене, целите нашарени с татуировки. Младокът отвори багажника и извади два очукани куфара. После двамата се прегърнаха продължително, младежът влезе обратно в колата и си замина.

Домингес наблюдаваше как импалата криволичи обратно нагоре по рампата, после вдигна куфарите и бавно се приближи към нас. Явно нямаше сили и изглеждаше дори по-зле, отколкото преди няколко дни.

— Накъде си тръгнал, Рафаел? — попитах аз. — Да не би случайно за провинция Сантяго?

— Говориш прекалено много — рече Уилямс.

Домингес ме изгледа с тъжни, болни очи.

— Сбогом, Джак. Не мисля, че ще се видим повече — рече той. — Желая ти всичко най-хубаво.

Благодарих му. Домингес кимна мрачно и бавно се запъти към лодката с по един куфар във всяка ръка, като старец, който ходи по опънато въже. Отиваше да умре у дома.

— По-добре тръгвайте вече към лодката, полковник — рече Уилямс. — Не бива да се бавим прекалено тук.

— Задръж го, докато тръгнем — нареди Полковника. — После го закарай у тях.

Уилямс се усмихна едвам.

— Разбира се — отвърна той. — Също като шофьор.

— Ами останалите петдесет хиляди, които ми дължиш? — попитах аз.

— Подарявам ти живота — рече той. — Така би трябвало да сме квит.

Вятърът се усили. Погледнах през рамото на Полковника и видях как Ник се качва в лодката на края на кея. Вивиан ме прегърна, целуна ме по бузата, но аз не ѝ отвърнах. Бях прекалено зает с мисълта за начина, по който Уилямс се беше усмихнал, когато шефът му нареди да ме закара у дома, щом потеглят. Потърсих в очите на Вивиан някакъв признак, че знае за това, което щеше да последва, но те не ми говореха нищо. Може би подозираше какво щеше да стане, а може и да не подозираше. После изведнъж се разплака.

— Трябва да вървим, скъпа — подкани я нежно Полковника.

Тя изтри очите си с опакото на китката и се приближи до мястото, на което беше застанал баща ѝ. Той я прегърна през раменете, двамата се обърнаха и се запътиха към кея. Бяха изминали само няколко метра, когато Вивиан се откъсна от баща си и се затича обратно към мен. Хвърли се на врата ми и ме целуна силно по устните.

Уилямс наблюдаваше безучастно.

— Обичам те — каза тя. — Знаеш това, нали?

— Разбира се — отвърнах. — Върви сега. Обади ми се, когато можеш. Ще се оправя. С Уилямс даже може да пийнем по една-две бири. Нали така, Уилямс?

Вивиан се обърна да го погледне.

— Много ясно — отвърна той, но този път не се усмихна. Сините му очи бяха твърди като диамантени накрайници на бургия.

Вивиан се обърна отново към мен. Протегна ръка и прокара показалеца си по белега на бузата ми. Познат жест. Спомних си първия път, когато го направи — много отдавна, още след стрелбата в Ню Йорк. Винаги бях приемал жеста ѝ за своеобразен начин, по който ми казваше, че разбира угризенията ми, защо не бях махнал белега и защо никога нямаше да го махна. Тогава ѝ бях казал, че някои белези си струва да бъдат запазени.

Погледнах към края на кея. Баща ѝ беше просто силует, почти невидим в сянката на лодката. От това разстояние едва различавах високите въдици за океански риболов, подредени покрай кърмата.

— Доскоро, хлапе — казах и се опитах да се усмихна.

Вивиан ми хвърли още един отчаян поглед, после се обърна и се затича към лодката. След няколко секунди и тя вече беше само сянка.

Миг по-късно с приглушен рев на двигателите катерът направи широк завой и се отправи в морето. Виждах как се смаява на фона на нощното небе. Уилямс дори не си направи труда да погледне, беше прекалено зает да гледа мен.

— Да вървим да пийнем по бира — рекох му аз. — Не знам за теб, но аз взех да ожаднявам.

— Да, добра идея — отвърна той. Махна с пистолета на север. — Дай да се поразходим първо до онези дюни там.

— Защо не ме застреляш тук? — попитах.

Той се усмихна.

— Кой е казал, че ще те застрелям? Върви сега.

Дюните бяха на около петдесетина метра разстояние. Стъблата на дивия овес, с който бяха покрити, се развяваха като коси на русалки във водата. Пясъкът беше сбит. Уилямс стоеше зад мен, докато вървахме.

— Спри и се обърни — нареди ми той.

Обърнах се навреме, за да ми забие юмрук в лицето. Паднах назад върху пясъка и се плъзнах на няколко крачки. Полежах и позяпах още малко звездите, преди да се извъртя по корем. Съдейки по кръвта, която изпълваше устата ми, разбрах, че носът ми е счупен.

— Ставай — каза Уилямс зад гърба ми. — Тъкмо започнахме.

Изправих се постепенно в седнало положение. За миг видях двама Уилямсовци, еднакво облечени, всеки огромен и грозен като близнака си. Втренчих се в тях, докато не се сляха. Тогава забелязах, че вече не държи пистолета и изведнъж разбрах какво беше намислил. Щеше да ме убие с голи ръце.

— Ставай! — повтори той. — Давам ти шанс. Ако спечелиш, си тръгваш. Ако изгубиш, умираш.

Обърсах уста с опакото на ръката си, която стана червена като при бой за пари в последния рунд.

— Имам по-добра идея — отвърнах. — Защо просто не си тръгнеш?

Уилямс не ми отговори. Стоеше и гледаше към мястото, където лежах, сякаш вече виждаше труп. Бавно се изправих на крака. Знаех, че не мога да го победея дори и в най-добрия си ден, и то не само заради стероидите. Той беше трениран от най-добрите и освен това беше луд. Аз, от друга страна, бях смазан, полудрогиран и ужасно

обезводнен. Въпреки това, да те смажат от бой до смърт беше по-добре, отколкото да те застрелят като ранено животно — по-добре, но много по-болезнено.

Изправих се и се обърнах с лице към него. Кръвта от носа ми се стичаше по брадичката. Солената сладост ме разгневи — гневен, но не и глупав. Направих крачка напред, престорих се, че залитам и точно в този момент Уилямс се хвърли върху мен от три метра разстояние.

Когато замахна с дясната си ръка, аз се завъртях наляво като пиян матадор и я отметнах с моята лява, сякаш беше клон на дърво. За малко не паднах, но когато се разминахме, го ритнах отзад зад коляното. Ритникът не беше силен, никак дори, но го накара да залитне и да изгуби равновесие. Предполагам, че се е изправил доста бързо, но това нямаше значение, защото докато го направи, вече тичах с всички сили надолу по брега.

Очаквах да чуя изстрел, но чух само как Уилямс бързо ме настига. Пръстите му бръснаха рамото ми отзад, но не можа да ме улови. Знаех, че дори и само да се спъна, това щеше да е краят. Ако пясъкът не беше толкова сбит, щеше да ме хване.

Хората не знаят колко бързо може да тича човек с такива размери на кратки разстояния. Същите мускулни влакна, които позволяват на един вдигач на тежести да задържи четвърт тон над главата си, могат да го изстрелят на трийсет-четирийсет метра със скорост, почти равна на скоростта на спринтьор, по-лек с петдесет килограма. Чувах го как ме настига, приближаваше се бързо и дишаше тежко. Отново усетих как пръстите му закачат раменете ми и в този момент свърнах вдясно и продължих по мекия мокър пясък по-близо до прибоя. Нямаше нужда да поглеждам назад, за да разбере къде е. Чувах го как се приближава отляво.

Изоставаше, но още беше близо, прекалено близо. Една погрешна стъпка и щеше да се нахвърли върху мен. Достигаш максимална скорост на трийсет метра и после въпросът е кой ще намали пръв. В кръвообращението се събира повече млечна киселина, отколкото тялото може да изчисти, и мускулите губят своята ефективност. Започват да се уморяват, да правят крампи и от този момент насетне въпросът опира до химия. Имаше още един факт, на който разчитах: колкото по-силен и мощен е един човек, толкова

повече страда издръжливостта му. За нас двамата с Уилямс това се свеждаше до уравнението между живота и смъртта.

Продължаваше да ме настига. Сигурно беше заради „Морфитрекс“-а. Дори стероидите не можеха да позволят на мъж с размерите и възрастта на Уилямс да тича толкова бързо толкова дълго. Но аз притежавах собствен запас от естествена енергия, която да ме тласка напред. Нарича се адреналин и в моменти на изключителна възбуда е най-добрият стимулант на света. Малките жлези, яхнали бъбреците, работеха извънредно, за да го произведат, и усещах как крачката ми се изравнява, а гръдният кош се увеличава, подготвяйки се за неизбежното превключване на енергийните системи, което щеше да позволи използването на кислорода като гориво. Това е системата, която използват маратонците. Много е ефикасна. Можеш да тичаш около два часа, преди захарта в мускулите да се изчерпи и силите ти да свършат. Проблемът е, че тогава вече не спринтираш, и аз започнах да усещам как намалявам темпото.

Сто метра с колесницата на Вишну все още по петите ми, но не толкова бързо. Още по-добре, вече не чувах дишането му. Огледах напред за гладка отсечка в пясъка, после хвърлих бърз поглед назад. Разстоянието между мен и Уилямс сега беше шейсет-седемдесет метра. Той продължаваше да тича, но вдигаше много пясък с крака и му беше трудно да държи права линия. Носеше се с наведена глава, като пиян, който търси къде да падне. Пробягах още двайсет метра, после забавих малко, докато дишането ми се успокои. Трябваше да спестя малко сили за накрая.

Спрях и го изчаках. Когато ме видя да стоя, той удвои усилията си. Взех парче корал и го метнах по него. Главата му отскочи назад, но тялото му се напъваше напред. Почти се беше сварил. Уилямс бе зъл, Уилямс бе луд и имаше огромна воля, но законите на изтощението бяха безмилостни. Вече изпитваше кислороден глад и въпреки силата си тялото му не можеше да го задоволява достатъчно бързо. Оставих го да се приближи на двайсетина метра, после отново побягнах. Забавих, колкото да не губи надежда, че ще ме убие с голи ръце. Когато се уверих, че продължава да ме гони, заприпках отново по-бързо.

Пак погледнах назад. Добре че го направих, защото той беше само на двайсет метра зад мен. Напрегна за последно всички сили, но беше свършил, изчерпан. Докато го гледах, падна напред на колене,

сякаш коленичеше за молитва. Спрях и го извиках. Той вдигна поглед и се помъчи да се изправи на крака, залитна и отново падна. Извърнах се с лице към него. Беше на шейсет метра от мен, сянка на руина, която се издига от пясъка. Каквото и да казвате за Уилямс, голата му като куршум глава беше пълна с бушидо^[2].

Затичах се към него с всички сили, или по-точно, с колкото ми бяха останали. Светът от двете ми страни се размаза в мацаница от накъсани светлини като палитра от водни бои, размити от проливен дъжд. Не усещах краката си по пясъка, но се движех бързо. Устата ми беше пълна с кръв, моята кръв, и тя ме влудяваше.

Уилямс вдигна глава, но беше прекалено късно, защото вече бях във въздуха с колене, прибрани до гърдите, след което изпънах крака с петите навън. Нямах как да го предвидя, но той извърна брадичката си встрани точно когато го ударих. Вратът му издаде звук, от който ми се догади, като мачта на кораб, която се сцепва на две. Завъртя се и се просна по гръб. Приземих се тежко на ръце и корем встрани от него, изкарах си въздуха. Сигурно бях засегнал някой нерв при приземяването, защото лявата ми ръка изтръпна чак до рамото. Изправих се на крака колкото можах по-бързо, като се подпрях на здравата си ръка, и отидох до мястото, където лежеше Уилямс.

Забелязах револвера да лежи в пясъка до краката му. Сигурно го беше държал в кобур на глезена и се бе изхлузил при падането. Бог знае защо не се беше опитал да ме застреля с него. 38-и калибър няма много широк обseg. Щеше да му е трудно да се прицели в тъмното, докато и двамата тичахме, но можеше поне да опита, особено в началото, когато все още беше достатъчно близо, за да ме улучи. Но тогава нямаше да е Уилямс. Беше избрал да бъде лъв чак до края и вероятно затова аз още бях жив, а той — почти мъртъв. Взех оръжието и проверих пълнителя. Златните патрони ми намигнаха в сумрака.

Уилямс все още дишаше. Застанах над него с револвера, насочен към главата му. Той погледна нагоре, но не към мен. Сините му очи надничаха в безкрайната шир на звездите, но не виждаха нищо. Устата и носът му бяха целите в кръв. Огромният му гръден кош се повдигна веднъж, два пъти, после се отпусна и толкова. Звучи твърде студено, но предвид обстоятелствата, това ми изглеждаше като съвсем естествена смърт, мрачен факт, който може да ви подсказва нещо за територията, в която беше навлязъл животът ми. Имах зареден пистолет, мъртъв човек

лежеше в краката ми и всичко, което усещах, беше, че това не ме шокираше. Не чувствах никакво задоволство. Не чувствах нищо, изобщо.

Поседях пет минути на пясъка до тялото на Уилямс с насочен към него револвер, за да се уверя, че не се преструва. После проверих за пулс сънната артерия на якия му като ствол врат. Беше мъртъв наистина. Пребърках джобовете, намерих портфейла му и го зарових в дюните под една туфа морска трева. Това, от което се нуждаех, освен храна и почивка, беше време и колкото повече се забавеа ченгетата с разпознаването на трупа, толкова по-добре щеше да е за мен.

Нямаше какво друго да направя за тялото на Уилямс, освен да се махна далеч от него, затова тръгнах да си вървя. Бях почти напълно изтощен, но трябваше да се махна оттук колкото се може по-бързо. На сутринта някой, който се разхождаше или тичаше по брега, щеше да го забележи и да извика ченгетата. Щяха да закарат Уилямс в моргата, но без документи за самоличност щяха да минат няколко дни, докато го разпознаят. Вероятно щеше да се наложи да му вземат отпечатъци. Уилямс не беше криминално проявен, поне доколкото аз знаех, но отпечатъците щяха да отведат властите до военното му досие. В крайна сметка щяха да го свържат с Полковника, но не и — да се надяваме — с мен.

Спуснах се към океана и се постарях да измия кръвта от лицето си. Не се съмнявах, че изглеждам като самата смърт, и никак нямаше да е хубаво, ако някой си спомни, че е видял мъж с окървавено лице близо до мястото, където на другата сутрин е бил открит труп. Трудно се спира кръв от носа, особено когато вървиш, така че няхах друг избор, освен да остана на брега, докато видят ми не се пооправи.

Вървах на юг близо километър и половина, силите ми потрепваха и примигваха в мен като флуоресцентна крушка, готова всеки момент да изгори. Бях прекалено пребит, за да продължа нататък, но се усилих да извървя още километър, километър и нещо, докато стигнах до малък терен за пикник зад дюните, оборудван с барбекю и половин дузина очукани дървени маси. Намерих тъмно ъгълче и се изтегнах под едно дърво с намерението да си почина няколко минути и да дам шанс на носа си да спре да кърви. Това беше планът, но не останах достатъчно дълго буден, за да го обмисля добре.

Събудих се осем часа по-късно, слънцето блестеше в очите ми, а Сахара беше превзела устата ми, но поне носът ми вече не кървеше. За да съм съвсем сигурен, слязох долу до брега и отново си измих лицето. Опипах носа си внимателно с пръст. Имах усещането, че е по-плосък от обикновено и страшно ме болеше, но според мен не беше счупен. Погледнах надолу по плажа и видях един старец да се приближава към мен. Размахваше детектор за метал пред себе си и бе забил глава в пясъка, все едно търсеше ключовете от колата си. Свалих си ризата и го изчаках да мине, но той не ми обърна никакво внимание. Всичките му надежди бяха зарити в пясъка.

По жегата и височината на слънцето прецених, че вероятно е някъде към седем или осем часа. Сигурно някой вече беше забелязал тялото на Уилямс досега, а това означаваше, че е време да вървя. Въпросът беше къде? Хрумна ми, че нямам къде другаде да отида, освен у дома. Само това имаше смисъл, дори и ченгетата да ме потърсеха там. Нямаше значение, прекалено изтощен бях и не ми пукаше.

Качих се до улицата покрай брега и проверих за някакви табели, които да ми помогнат да се ориентирам. Оказа се, че се намирам малко по-на север от градче, наречено Даня Бийч. Влязох в една закусвалня и си поръчах шунка, яйца, кафе и кана с вода. В сепарето в дъното на ресторанта две ченгета на средна възраст закусваха, без да ми обърнат никакво внимание. Сервитьорката, която ме обслужи, се държеше с мен така, сякаш изглеждах съвсем нормално, и дори ме нарече „скъпи“, когато ми доля кафе в чашата. Закуската ми върна част от силите, макар че ме болеше, докато се хранех, особено когато се опитах да сдъвча дебелото парче шунка, което вървеше с яйцата. Когато допих третата си чаша кафе, започнах да си мисля, че може и да успея да се прибера у дома, без да припадна по пътя.

След половин час бях на щатската магистрала, вървях на юг, чувствах се донякъде човек и се оглеждах за телефон с монети, за да си извикам такси. Накрая, на една бензиностанция открих един работещ и десет минути по-късно се носех към Маями Бийч. Бях добре нахранен, недоспал и готов да ида в затвора. Сигурно съм заспал, защото следващото нещо, което си спомням, беше как шофьорът ме буди.

— Тежка нощ, а? — попита той. Руският му акцент беше толкова явен, колкото херинга в сметанов сос.

— Много тежка — отвърнах му. Лицето пак ме болеше и реших да го ампутирам, когато имам време. Подадох на шофьора двайсетдоларова банкнота и му казах да задържи рестото.

— Надявам се, че си е заслужавало — рече ми той. — Приятелю мой, изглеждаш ужасно.

— Хората непрекъснато ми го повтарят. Вече започвам да се обиждам. Дали си струваше? Попитай ме след месец. Тогава ще ти кажа.

Стърнфелд, хазяинът, стоеше отпред на стълбите, когато измъкнах тялото си от таксито. Както обикновено, беше заклещен в хромирания пристан на проходилката си. Късоглед беше, така че трябваше да застана почти пред него, докато разбере кой съм. Той примижа към мен и се намръщи.

— Изглеждаш като ходещ мъртвец — каза ми.

— От теб звучи като истинска обида.

— Къде, по дяволите, беше? Онази вечер те даваха по телевизията. Някакви хора те търсят, момче.

Сложих крак на първото стъпало и погледнах през рамо.

— Станало е голямо недоразумение. Вече всичко е наред — чух се да казвам, но ми беше трудно да повярвам, че е истина. Сякаш някой божи закон беше нарушен, закон, който гласеше, че действията ни пораждат неизбежни последици, които рано или късно се стоварват върху главите ни. Погледнах към напуканата фасада на „Ланкастър Армс“, сякаш беше Стената на плача. Нужна беше дълга и тежка нощ, за да започне това място да ми изглежда добре, но както казах и преди, всеки рай е относителен.

— Пак закъсняваш с наема — обади се Стърнфелд. — Нищо ново.

— Някой да е идвал да ме търси? — попитах го аз.

— Ченгетата, преди няколко дни. Костюми със значки. Казах им, че си изчезнал. Не изглеждаха кой знае колко разочаровани.

— Претърсиха ли апартамента ми? — попитах. Мислех си за петдесетте хиляди под кухненската мивка. Трудно щях да им обясня

откъде са.

— Претърсиха този, който им показах — 204 — лукаво се усмихна Стърнфелд. — Точно до твоя. Празен обаче. — Повдигна рамене. — Какво да ти кажа. Май имам алцхаймер.

— Защо го направи? Може да си навлечеш неприятности.

— Защото ги харесвам дори по-малко, отколкото теб.

— Някой друг, освен ченгетата да се е отбивал? — попитах.

Стърнфелд бутна напред проходилката си така, че задните ѝ крака се вдигнаха от земята като на кон, който се кани да свали ездача си.

— Да ти приличам на шибан портиер или на нещо подобно? И нищо не ми отговори, когато ти казах, че си закъснял с наема. Не мисли, че не го забелязах, господин Умнико.

— Стига де, Стърнфелд — отговорих аз. — Ние, нюйоркчаните трябва да се поддържаме, нали? Кажи. Ще си получиш парите.

— Добре, тъпако. Преди два дни дойде да те търси един здравеняк, но не ми хареса как изглежда и затова му казах, че си се изнесъл. Приличаше на шибан нацист. Приятел ли ти е?

— Ни най-малко.

Изгледах Стърнфелд. Беше две години по-стар от океана, страдаше от всички болести, освен от проказа, но на времето все още му беше трудно да го прикове към земята. Работил беше като таксиджия в Ню Йорк и бе спестил достатъчно пари, за да си купи първо едно такси, а после още девет. Купил „Ланкастър Армс“ и след смъртта на жена си преди десет години се преместил да си кара пенсията във Флорида. Сражавал се беше в Северна Африка по време на Втората световна война, имаше шрапнел в дясното рамо за доказателство и ако си мислите, че беше груб с мен, трябваше да го чуете как говори с хора, които не харесва.

— Какво си ме зяпнал, по дяволите?

— Как я караш напоследък?

Той се изплю в храстите отдясно.

— Отврат. Най-малката ми дъщеря току-що се обади да ми каже, че е лесбийка, но на моята възраст вече хич не ми пука. И без това имам достатъчно внуци — всичките до един малоумни. Като изключим това, всичко друго е на шест.

— Виж — рекох му, — качвам се да поспя една-две седмици. След това може двамата с теб да го ударим на живот в Лас Вегас при студения бюфет и масите за блек джек. Сигурно вече ти е омръзнало да играеш бинго.

Стърнфелд се изпъчи:

— Много добре звучи, хей — ухили се той, — няма ли да е чудо, ако има още живи от познатите ми във Вегас? И между другото, копеле, още ми дължиш парите за наема.

— Чух те. Утре става ли? Трябва да поспя.

— Върви да спиш. Хич не ме е грижа. Само не умирай, преди да ми платиш — и подкара проходилката си напред, тракайки.

Намерих резервния ключ, който държах под климатика, и отворих вратата до номер 206. Изглеждаше си нормално и се зарадвах, че съм се прибрал, радвах се, че изобщо имаше къде да се прибера. Книгите по полиците гледаха надолу към мен като стари приятели, каквито всъщност и бяха: Монтен, Данте, Шекспир и Мики Спилейн — цялата класика. Влязох в малката кухня и видях с умиление мръсните чинии в мивката. Бяха приветлив знак поради някаква странна причина, знак за недовършена човешка работа, която все още можеше да се свърши. Открих кашонче с шест бири в хладилника и ми се стори, че наистина съм стигнал до моята собствена земя, нищо че щях да остана съвсем за кратко в този оазис.

Върнах се обратно във всекидневната, изключих телефона и затворих щорите. Пуснах климатика и нагласих вентилатора на тавана на бавна скорост, леко въртене, което разбъркваше въздуха наоколо, както сламката разбърква чаша студена лимонада. Седнах на дивана, отворих една бира и изчаках в стаята да настъпи прохлада. Почувствах се добре. Целият номер беше да не мислиш много. Сложих пистолета на Уилямс под възглавницата на дивана, облегнах се и зачаках нещо да наруши покоя ми. Нека дойдат, помислих си, изобщо не ми пукаше дали щяха да дойдат, или не, но все пак се надявах, че няма да е днес или утре, че ще мога да си довърша бирата, а може би и следващата. Още не бях готов за нови неприятности, но да вървят по дяволите. Дългото щуро лято беше свършило и бях прекалено изтощен, за да се тревожа. Да идват.

Не изтрезнях ден и половина и си поръчвах храна по телефона. Вероятно още имах леко налудничав вид, защото никой от доставчиците не пожела да ме погледне в очите, а единият дори избяга без бакшиш. Така става, когато изостанеш с бръсненето. В четвъртък вечер получих силен пристъп на клаустрофобия и осъзнах, че трябва да изляза, така че си сложих найковете, обух едни шорти и отворих задната врата. Въздухът беше изсъхнал и от север духаше неочаквано студен вятър. Наближаваше девет часа и движението в южна посока беше рехаво. Излязох от вратата и зачаках някой да ме застреля. Никой не го направи и отидох да потичам. Обикновено тичах по брега, но бях бягал достатъчно по пясък засега. Освен това долу до водата беше доста тъмно и нямаше смисъл да си насилвам късмета.

Сюзан ми се обади в седем часа на другата сутрин. Нямаше за какво да се хвана в гласа ѝ, само думи, свързани помежду си, без чувство или вълнение. Каза, че щяла да дойде да ме вземе в осем и половина, и толкова. Не бихте повярвали, че изобщо ме познава. Може би не ме познаваше. Взех си душ и извадих единствения си костюм от гардероба. Каки на цвят, бях го обличал само веднъж и изглеждаше малко смачкан, но не отивах на интервю за работа, така че го облякох върху една светлосиня риза и довърших тоалета си с черна вратовръзка, която открих след много перипетии.

Колата на Сюзан вече ме чакаше, когато излязох. Беше облачно и улицата бе мокра. Тя не каза нищо, когато седнах до нея, и това ми беше достатъчно да разбера, че сутринта нямаше да е много весела. Не че бях недоволен от тишината, докато в главата ми се въртяха черни мисли за това как отивам в панделата, нещо, което бях обещал на майка ми винаги да избягвам. Това не беше единствената област, в която я бях разочаровал. Веднъж ми бе казала, че трябва да се старая да си създавам по един нов приятел всеки ден, но резултатите от близкото минало показваха, че бях изостанал доста от графика и на тази мисия.

— Какво според теб е на дневен ред днес? — попитах.

— Задникът ти, какво друго?

След няколко минути вече се намирахме в заседателната зала на шестия етаж в сградата на федералните. Вътре имаше кръгла маса в стил крал Артур, високи до тавана прозорци, износен сив мокет и около десетина ченгета от всички националности, като нито едно от

тях не изглеждаше особено радостно, че ме вижда. Хакбарт също беше тук. Стоеше до прозореца и пиеше кафе от картонена чаша. Видях ме да влизам и ме дари с най-хубавото си намръщване, вероятно първото му за деня. Зад гърба му видях как цял ескадрон лешояди се вие мързеливо около Фрийдъм Тауър на север от нас. Силно се надявах това да не е лоша поличба.

Хакбарт се усмихна на Сюзан и ѝ подаде чаша кафе. Аз се самообслужих. После всички седнахме около масата. Атмосферата в стаята бе натежала от сериозност, а от моя страна — и от страх. Представиха ни. Тук бяха ЦРУ, ФБР, Агенцията по храни и лекарства, митниците, бреговата охрана, ченгета от полицията в Маями и от Маями Бийч. Имаше ченгета от всякакъв вид и модел и в този момент без всякакво съмнение аз бях човекът в най-голяма безопасност на света. Не видях никого от Лигата на справедливостта обаче, но доколкото знаех Батман се беше скрил под масата с диктофон.

Жуженето от гласове секна изведнъж и всички погледи се насочиха към челния край на масата, където седеше областният прокурор. Той беше висок и строен чернокож в средата на петдесетте, с прошарена коса. Казваше се Лойд Калдуел и сериозното му лице бе застинало в заученото изражение на човек, който цял живот е пращал хора в затвора. Калдуел се изкашля в юмука си и бутна очилата с телени рамки, които носеше, към горния край на носа си. Изглежда ме продължително и кимна. Пред него имаше алена папка, а до нея жълт плик. Той отвори папката и бързо прегледа съдържанието ѝ, като през цялото време барабанеше тихо по масата с най-дългия набор пръсти, които някога бях виждал. Пръсти на Шопен. След няколко секунди затвори папката и се облегна на стола.

— За тези от вас, които не ме познават — започна той, — казвам се Лойд Калдуел и съм областен прокурор. Помолиха ме да председателствам срещата. Искам да припомня на всички присъстващи, че казаното в тази стая днес сутринта не бива да излиза от вратата. — Погледна първо към мен, после към Сюзан. — Господин Вон наясно ли е с това, госпожо Андрюс?

— Наясно е.

— Добре — продължи Калдуел. — Яснотата е много важна, особено при подобни деликатни обстоятелства. Защото ако станат

обществено достойние, те биха компрометирали допълнително вече и без това сериозно компрометираното разследване.

— Разбирам напълно — уверих го аз.

Калдуел вдигна един от онези бели пликосе, които се използват като обложки на сидита.

— Адвокатът ви беше достатъчно любезен да ни предостави известна информация, която сте й изпратили преди няколко дни. Информацията идва от компютърните файлове на човек, срещу когото в момента се води разследване, бивш ваш клиент, полковник Андрю Патерсън.

Калдуел не сваляше очи от мен, но аз го гледах със студения празен поглед на освидетелстван идиот и не продумвах нито дума. Най-доброто, което можеш да направиш, когато ченгетата те разпитват и залозите са високи, е да не им даваш нищо, което те вече да не знаят, освен ако не си сигурен, че това, което им казваш, няма да ти навреди.

— Наблюдаваме къщата на Полковника от известно време. Миналата седмица сте били забелязан там. Какво беше естеството на посещението ви?

— Помоли ме да отида да го видя — отвърнах. — Търсеше дъщеря си. Името ѝ е Вивиан. Имахме връзка преди около година. Искаше да му помогна да я открие.

— Имаше една бяла яхта, пуснала котва на около стотина метра навътре в морето пред имението на Полковника. Спомена ли ви нещо за нея? — попита Калдуел.

— Доколкото си спомням, не — отвърнах.

— Но си спомняте, че сте я видели?

— Да, видях я. Това важно ли е?

Плъзна ми една снимка.

— Направена е от самолет в нощта, преди да посетите полковника — каза Калдуел.

Взех снимката и я разгледах по-внимателно, отколкото беше необходимо. Беше въздушна снимка на „Карусел“.

— За тази яхта ли говорехте? — попитах аз достатъчно невинно.

Плъзна ми втора снимка, разгледах и нея. Нямах много за гледане, просто снимка над водата.

— Тази е направена на същото място две вечери по-късно. Както може би забелязвате — каза Калдуел, — яхтата не се вижда никаква.

— Къде е отишла? — попитах аз. Пулсът ми се бе ускорил значително и усещах как Хакбарт ме гледа изпитателно от неговия край на масата.

— Надявахме се вие да хвърлите малко светлина върху това, господин Вон — рече Калдуел.

— Наричайте ме Джек — отговорих. — Съжалявам. Нямам никаква представа какво е станало с нея. Чия е била?

Калдуел явно започваше да става нетърпелив.

— Принадлежеше на Ранди Метсън, друг ваш клиент. Странното обаче е, че е регистрирана на името на фалшива корпорация на Каймановите острови.

— Познавам Ранди — рекох аз. — Правеше порнофилми. Изобщо нямаше пари за такава яхта.

— Някой негов познат е имал. Кажете ми следното: познавате ли човек на име Хари Дънкан?

— Никога не съм чувал за него — отвърнах. — О, чакайте малко. Агент Хакбарт го спомена онази вечер, когато бях у госпожа Андрюс. Нали това беше името, агент Хакбарт?

— Стига глупости, Вон — изръмжа Хакбарт. — Всичко води към теб. Какво, по дяволите, си направил с тази яхта?

— Продадох я по eBay, какво друго? Изслушайте ме сега. Ако не можете да намерите яхтата, която търсите, много съжалявам, но нямам никаква представа какво е станало с нея.

— Глупости! — изръмжа Хакбарт.

— Моля ви, господа — намеси се Сюзан, — да запазим добрия тон.

— Бреговата охрана ви е извадила от Атлантическия океан преди няколко дни, след като са забелязали мъж с моторница да стреля по вас с пушка — каза Калдуел. — Твърдите, че нямате представа кой е стрелял. Така ли е, господин Вон?

— Точно така — отвърнах аз. — Поредният психар. Непрекъснато залавяте такива.

— И продължавате да твърдите същото и сега? — попита Калдуел.

— Точно така.

— Ами това? Полицията в Еджуотър е открила трупа на сержант Рудолф Уилямс на брега преди няколко дни. Бил е помощник на

полковник Патерсън. Предполагам, че го познавате.

— Руди? Разбира се, че го познавам. Приятен човек, кротък тип. Не говореше много. Какво се е случило с него?

— Бил е със счупен врат — сопна ми се Хакбарт. — Като че ли не знаеш.

— Клиентът ми е готов да ви сътрудничи, господин Хакбарт. Няма нужда да се опитвате да го сплашвате.

— Да го сплашвам ли? Госпожо, вие още нищо не сте видели.

— Господин Калдуел — каза Сюзан, — обвинението за трафик на хора срещу моя клиент няма да издържи в съда. Той е толкова трафикант, колкото сме и ние с вас. Освен това обвинение готови ли сте да предявите и някакво друго към господин Вон?

Калдуел не ѝ отговори директно. Той погледна отново към мен и от изражението му беше видно, че не е очарован от това, което вижда. След известно сериозно виране отново вдигна плика със сидито.

— Как се натъкнахте на тази информация, господин Вон? — попита той.

— Вивиан ми я даде.

— Дъщерята на полковника?

— Точно така.

— Защо ще ви я дава?

— Нямам представа.

— Знаете ли къде се намира сега момичето? — попита Калдуел.

— Не. — Лъжите се редяха като къщичка от карти и едно погрешно движение можеше да ги пръсне всичките по огромния махагонов плот.

Хакбарт се надвеси от стола си като човек, който се кани да скочи от отворен прозорец.

— За колко глупави ни мислиш? — попита той.

Имах отговор, но ледът беше прекалено тънък за шегички.

— Господин Калдуел — намеси се Сюзан, — от това, което чух тук тази сутрин, не разполагате с достатъчно доказателства, които да намесват клиента ми по някакъв начин във вашето разследване. От друга страна, той ви предоставя, с ваше позволение, много ценно доказателство по случая „Патерсън“, което е много по-важно за всекиго в тази стая от бягството на моя клиент от центъра за задържане на нелегални имигранти „Кроум“ онзи ден. Никой тук не се

интересува от господин Вон и фактът, че има връзки с няколко от играчите, се дължи на естеството на работата му, която му създава контакти с най-различни хора, включително, ако може да добавя, и с мен.

— Блазе ви — обади се Хакбарт.

Калдуел мълча доста дълго време. Виждах как везните в ума му се поклащат, на едното блюдо беше заложен задникът ми, а на другото — неговото разследване. Най-сетне вдигна поглед. Втренчи се в мен и почти ми се усмихна. После се обърна към Сюзан:

— Много добре — рече той. — Тогава ще продължим. Намираме се в много странна ситуация, господин Вон, но с колегите ми, както и с останалите правителствени представители, вярваме, че тази ситуация може да бъде разрешена с минимум усилие, в зависимост от това какво ще ни кажете днес. Във всеки случай, господин Вон, сега би трябвало да стоите в затворническа килия заради няколко сериозни престъпления, включително възпрепятстване на справедливостта, и това е само началото. Всички обвинения са сериозни и при нормални обстоятелства със сигурност щяхте да бъдете подведен под отговорност. Както без съмнение осъзнавате, господин Вон, можете да прекарате по-голяма част от следващите десет години в затвора. Наясно ли сте с това, господин Вон?

— Съвсем наясно — отвърнах. Случайно погледнах навън през дългия до пода прозорец. Лешоядите с назъбени криле, които обикаляха около съдебната палата, все още кръжаха под яркото утринно слънце, но вече не бях сигурен, че търсят мен.

Калдуел ми хвърли още един сериозен поглед, вдигна алената папка и ми я показа, после отново я сложи на масата.

— Събрахме ви малко досие, господин Вон. Заради останалите бих искал да разгледам някои моменти от биографията ви. Имате ли нещо против?

— Животът ми е отворена книга, сър — отвърнах аз.

Сюзан ме срита достатъчно силно, за да се намръщя. Калдуел видя това и си позволи да се усмихне съвсем леко.

— Роден сте в Итака, Ню Йорк, след което семейството ви се мести в Манхатън. Женен веднъж, разведен веднъж. Учили сте в университета Сейнт Джон с частична футболна стипендия и сте специализирали, колкото и да е странно, сравнителна литература. По-

големият ви брат Мат е бил убит в Лаос през 1972-ра. Известно време сте преподавали английски в частно училище в Манхатън. През 1995 година сте станали полицаи. Имате цял куп похвали, общо взето, началниците са ви харесвали, но сте били склонен към самоволни действия. Освен това сте били на път да станете детектив, когато сте застреляли друг полицаи на стълба в жилищен блок. Той пръв е стрелял. Било е тъмно и той е работел под прикритие. Трагичен инцидент. Снети са ви всички обвинения, минали сте задължителните сесии с психолог и са ви върнали на активна служба. След шест седмици сте напуснали. Къде отидохте след това?

— Никъде конкретно — отвърнах, — купих си кола и карах. Обиколих цялата страна. Стигнах дори до Аляска. После ми додеа от студа и дойдох на юг. Така се озовах в Маями.

— И сега работите като професионален треньор? — попита Калдуел.

— Точно така, сър.

— Били сте добро ченге.

— Благодаря ви.

— Можете отново да бъдете. Дори и с всичко това — рече той и потупа червената папка. — Не е извън рамките на възможното.

— Не мисля така — отвърнах.

— Защо не?

— Прекалено опасно е.

Дори и Хакбарт трябваше да се засмее на това. Сюзан ме ритна под масата, но не толкова силно, колкото първия път.

— Двамата с госпожа Андрюс — започна Калдуел — стигнахме до споразумение. Споразумение, трябва да добавя, в което досието ви на бивш служител на закона играе не малка роля. — Взе плика и ми го показа. — Това е запечатан обвинителен акт с името ви отгоре, господин Вон. Дали ще остане запечатан, зависи изцяло от вас. Всичко се свежда до това: можете ли да държите устата си затворена?

— Сър — отвърнах му аз, — имам най-тежкия случай на амнезия, който някога сте виждали, и става все по-зле с всеки изминал ден. Докато сляза по стълбите, дори няма да си спомням за тази среща. Това устройва ли ви?

— Започвате да ми харесвате, господин Вон. Двамата се разбираме много добре. Жалко, че не сме се срещнали преди този

случай. Сега, преди да си тръгнете, имаме няколко документа, които трябва да подпишете — и, да, едно последно нещо. Ще бъде по-добре за вас, ако никой от нас повече никога не ви види. Надявам се, че няма да го приемете като обида.

— Не, изобщо. И аз се надявам да не ви виждам повече. Нагледах се на ченгета, стигат ми за цял живот.

— Чувал съм да го казват и преди — каза Хакбарт. — Но никога не се получава.

След час двамата със Сюзан бяхме в „Бейфронт Маркетплейс“. Седяхме в кафене, наречено „Изгубената лагуна“, и наблюдавахме редицата от туристи, която се проточваше по борда на измислен пиратски кораб, увит с гирлянди от плуващи боклуци. Бяхме свършили с яденето и аз пиех ранен скоч, а Сюзан се наслаждаваше на капучиното си. Полумесец от пяна си беше намерил пристан върху горната ѝ устна, но не ѝ казах. Реших, че е чуден аксесоар към ушития по поръчка раиран костюм, с който беше облечена.

— Нека ти задам един въпрос — рече тя.

— Давай, адвокате.

— Да оставим Вивиан и Кортес, но как така нито веднъж не се опита да ме свалиш, докато тренирахме заедно?

Въпросът ме хвана неподготвен, знаех, че трябва да внимавам какво ще отговоря. Беше ми открила отново хубавата си страна и исках да я запазя такава.

— Този е лесен — отвърнах ѝ аз. — Казвал съм ти и преди. Аз съм професионалист. Всички лични тренинги трябва да положат клетва, когато им издават разрешителното, и сближаването с клиентите е строго забранено. Освен това по една жена наведнъж ми стига.

— Това ли е истината? Нямам предвид клетвата, а другото.

— Почти. Но има и още нещо. Не съм сигурен, че искаш да го чуеш.

— Хайде, кажи ми. Няма да нараниш чувствата ми. Адвокатите нямат чувства. Знаеш това.

— Може би отчасти това е причината. Малко трудно достъпна си, Сюзан. Около теб има такова шибано силово поле, че дори и носорог не може да го премине.

— Какви ги говориш? Какво силово поле?

— Не знам. Все едно носиш невидима броня. Харесваш мъжете — поне от кръста надолу ги харесваш — и обичаш да те гледат, само че в мига, в който те погледнат, сякаш са ти разкрили картите си и ти се отвращаваш.

— Не е вярно — възмутено отрече тя.

— Добре тогава. Връщам си думите назад. Освен това нямаше да мога да се оправя с двете ви едновременно, дори ако се беше стигнало дотам.

— Съмнявам се, че изобщо би могъл да се справиш с мен.

— Единственото нещо, с което мога да се оправя в момента, е още една чаша скоч.

— Е — рече Сюзан, — погледни го от хубавата страна. Поне се отърва от малката кучка.

— Да — отвърнах. — Едната си замина, остана другата.

Толкова за хубавата страна.

Седмица по-късно се прибрах у дома от салона и открих плик под вратата. Нямаше адрес на подател, но ароматът на парфюма ми каза от кого е. Писмото имаше пощенска марка от Бимини и бе изпратено три дни след като Вивиан и Полковника ни оставиха двамата с Уилямс на брега при Еджуотър. Погледнах през рамо, за да видя дали Хакбарт не се прокрадва към мен с ласо в ръка, но нямаше никого, затова заключих вратата зад гърба си и отворих писмото. Беше написано върху лист от бележник от хотел на име „Бийчкоумър“.

Скъпи Джак,

Моля те отговори ми веднага щом получиш това писмо. Толкова се тревожа за теб. Знам, че не ми вярваш, но наистина те обичам. Надявам се, че ще можеш да дойдеш да ме видиш някой ден. Какво стана с Уилямс? Баща ми много се тревожи да не са го хванали от полицията. Моля те пиши ми колкото се може по-бързо.

С любов завинаги,

Вивиан

Препрочетох бележката няколко пъти просто за ефект, после я накъсах на малки парченца и я пуснах в тоалетната. След което седнах на малката маса в кухнята и написах отговор.

Скъпа Вивиан,

Добре съм и работата ми е супер. Дори тренирам отново Сюзан. Спомняш си я, нали? Предай на баща си много поздрави от мен и го питай как виси старият му чук? Уилямс? Страхувам се, че здравето му съвсем се влоши. Кажу на баща си по-добре да му търси заместник. Да пробва в клетките на маймуните в зоопарка в Хавана. Сигурно ще откриете някого там с подходяща квалификация. Обаждай се, но не по телефона — ченгетата може още да не са свършили с мен.

С любов,

Джак

След като нещата се уталожиха и никой не дойде да ме убива или арестува, реших да направя едно пътуване до Ню Йорк, просто да се измъкна от Маями за малко, преди работата да ме е затрупала отново. Предпочетох да пътувам с кола. Можех да прелетя, разбира се, но исках да усетя разстоянието. Бяха минали пет години и макар че едва ли някой смята Ню Йорк за свещен град, всяко селище е свещено, щом си се родил в него, и то ще е първото място, към което духът ти ще отлети след твоята смърт. Имах чувството, че когато ми дойдеше времето, моят щеше да отлети право в Ню Йорк, но сега отивах по работа там. Връщах се у дома и исках пътуването да трае по-дълго. Както се оказа, то продължи повече, отколкото си мислех, защото някъде по средата на Джорджия тъндърбърдът скъса ремък. Това ме забави с един ден, но не ми пукаше. Беше началото на септември и повечето от клиентите ми — богати пътуващи копелета — още не се бяха прибрали.

Въпреки непрекъснатите протести на тъндърбърда успях да стигна до Ню Йорк към осем часа в петък вечер, насред гръмотевична

буря, която щеше да е оправдана в Маями, така че се отбих в един мотел извън Куинс, вечерях в денонощната гръцка закусвалня, която си спомнях от едно време, и после заспах, докато гледах как „Джетс“ смазват от бой „Долфинс“. Някои неща никога не се променят.

На следващия ден посетих няколко стари приятели, някои от колежа, а други от полицията. Отидох в една кръчма на име „Чонсис“ в Уест Вилидж, където се събираха полицаи и пожарникари, седнах на бара и прекалих с пиенето. Всички момчета от някогашния ми живот си бяха тук и се държаха с мен като с блудния син. Барманът още ме помнеше и това винаги е добър знак. Въпреки това, когато си тръгнах от бара вечерта и минах през това, което беше останало от Малката Италия, разбрах със сигурност, че не ми е мястото тук. Ясно е, че винаги можеш да си идеш у дома. Но просто не можеш да останеш там много дълго.

Пошлях се из Манхатън за малко, като търсех онзи Ню Йорк, когото познавах, но така и не успях да го открия. Изглеждаше на една ръка разстояние, все още възможен, запомнен аромат, който се носи зад съседния ъгъл. Повечето от местата още си бяха там. Шумът беше същият, и тълпите, и гълъбите бяха там, но аз се чувствах като призрак. Вървах много. Крачех, търсейки чувство на носталгия, което не можах да открия, и накрая, когато се отказах, се почувствах малко като предател. Качих се по Петдесет и девета до началото на Сентръл Парк, после завих на изток и се разходих до Плаза Хотел. Седнах на ръба на фонтана и позяпах минувачите. След известно време стигнах до заключението, че са прекалено много. Скоро щяха да останат с един по-малко.

На следващия ден си облякох костюма, сложих единствената си вратовръзка и подкарах право нагоре по Куинс Булевард към квартала, наречен Джамайка. Оставаше ми да направя едно последно нещо. Бях притеснен и малко уплашен и част от мен със сигурност смяташе, че това е глупаво. Да не разлайваме кучето, така казваха хората, но може би има кучета, които трябва да бъдат разлаяни, когато им дойде времето. Не бях съвсем сигурен, но продължих да карам.

Ченгето, което бях застрелял, се казваше Едуард Стюарт. Хубаво английско име с кралско звучене, но Стюарт бе чернокож, само на дваайсет и девет години, когато го застрелях, и бе израснал в същия квартал, в който беше умрял. Бяха ме предупредили да не ходя на

погребението, но понеже аз съм си аз, отидох и една дузина негови роднини ме спухаха от бой заедно с едно бяло ченге, което реши, че не ме харесва особено. Беше смесен побой, което означаваше, че хората могат да работят заедно. Аз дори не се отбранявах особено. Само толкова, колкото да не ме пребият прекалено лошо. Не си спомням напълно как мина вечерта, но мисля, че накрая един от братята на Ед Стюарт ме закара у дома.

След няколко седмици напуснах града.

Взех телефона и адреса на семейството на Стюарт от справки и се обадох от един уличен телефон пред бензиностанцията на „Шел“ на Джамайка авеню, като донякъде се надявах, че няма да има никого въщи и ще мога да се върна у дома с успокоението на страхливеца, че поне е опитал. Имаше доста основателни причини да не се свързвам с вдовицата на мъжа, когото бях застрелял. Две години не бяха много време и нямах представа доколко беше успяла да продължи напред, но независимо от отговора на този въпрос винаги щях да бъда тъжно напомняне за ужасен момент. Имаше и още един въпрос, който ме тревожеше: заради Бет Стюарт и сина ѝ ли бях изминал целия този дълъг, упорит, катастрофален път, или заради Джак Вон?

Телефона вдигна момче и за малко щях да затворя, но после чух един глас, който не звучеше като моя, да пита дали госпожа Стюарт си е у дома. Момчето извика майка си, чух как разтревожен женски глас попита кой е, то се върна и повтори въпроса. Отговорих му и то изкрещя името ми толкова високо, че чак ми стана неловко, че съм Джак Вон. После се простря мълчание, толкова широко, че реших, че никога няма да стигна до другия му край, но тогава чух стъпки.

— Ало? Кой е? — попита Бет Стюарт.

— Джак Вон — каза гласът.

— Какво мога да направя за вас, господин Вон?

— В града съм за няколко дни. Чудех се дали мога да се отбия за няколко минути.

— За какво?

— Вижте, изминах дълъг път, за да отнема няколко минути от времето ви. Няма да ви забавя.

— За какво? За да ми се извините пак ли? Господин Вон, чуйте ме. Току-що сложих цветя на гроба на мъжа си. Какво можете да ми кажете за това?

— Знам — отвърнах аз. — Видях ги: жълти рози. Сложих моите до тях.

Тя въздъхна.

— Добре, господин Вон — отвърна уморено. — Заповядайте.

Бет Стюарт ме посрещна на вратата на малката си къща на трилентовата улица с изражение, което криеше повече подозрение, отколкото снизхождение. Беше хубава жена, прехвърлила трийсетте, с високо чело и искрящи интелигентни очи и бе облечена за църква. Покани ме в малка всекидневна, претъпкана с мебели. Върху черното кресло срещу телевизора имаше футболна топка. Взех я, седнах и се огледах наоколо. По стената имаше много снимки, но не исках да ги гледам. Вместо това впих поглед в топката само за да има какво да правят очите ми.

— На сина ми е.

— Робърт, нали? — попитах.

Бет Стюарт ме погледна така, сякаш бях казал нещо на странен език. Беше много мила предвид обстоятелствата, но имах чувството, че стената на добре овладяната любезност възпира някаква огромна сила. Тя отиде до кухнята и се върна с кана студен чай. Наблюдаваше ме съсредоточено, докато налях първо нейната, а после моята чаша.

— Какво мога да направя за вас, господин Вон? — попита накрая.

Никой от нас не докосна чая. Чашите бяха просто двама свидетели. Сложих топката до креслото, извадих чека за четирийсет хиляди и го сложих на масата.

— Щях да ги внеса в доверителния фонд, но жената в банката ми каза, че е прехвърлен на друго място. Не знаеше къде. Реших, че може да са от полза за колежа на момчето или за нещо друго.

Тя вдигна чека, разгледа го за миг, после го плъзна обратно към мен по полирания плот от тиково дърво на масичката за кафе. Изражението ѝ беше твърдо, но не бях и очаквал друго. И все пак не беше чак толкова твърдо, колкото капака на ковчега.

— Няма нужда, господин Вон. Справяме се отлично. Не се нуждаем от парите ви. Вече съм ви простила. Както казва Господ,

трябва да прощаваме. Ако вие не можете да си простите, аз не съм в състояние да направя нищо.

Пийнах глътка от студения чай и поставих чашата на масата. Загледах се в килима и се помъчих да измисля какво да кажа. Когато вдигнах очи, Бет Стюарт ме гледаше предизвикателно.

— Права сте, госпожо Стюарт. Ще си вървя. Съжалявам, че съсипах деня ви. Благодаря за чая.

— Няма защо.

Тя се изправи. Посланието беше ясно: върви си по пътя, Джак.

Понечих да взема чека, но вместо това седнах обратно.

— Вижте — казах ѝ, — вероятно можете да ми помогнете да се справя. Не знам. Опитвам се да направя нещо. Разбирате ли какво искам да ви кажа?

Тя срещна погледа ми и устните ѝ потрепераха, но тъй дълго се беше упражнявала да бъде силна, че треперенето изчезна без следа. Не знаех какво вижда. Може би мъж на края на въжето си, защото нещо в изражението ѝ се промени. И тогава, сякаш под напора на природна стихия, входната врата се отвори със замах и едно момче на около десетина години с баскетболна топка в ръката влетя във всекидневната. Понечи да хукне нагоре по стълбите, но спря, щом ме видя. Изправих се.

— Ти кой си? — попита нахакано то.

Беше високо за възрастта си. Носеше торбестите сатенени шорти на баскетболен играч. Видях баща му в него.

Погледнах към майка му. Погледите ни се срещнаха.

— Това е господин Вон — рече Бет Стюарт. Поколеба се за миг, после добави: — Познавал е баща ти.

Очите на момчето се разшириха и то бавно слезе по стълбите и ме огледа съсредоточено, сякаш бях неочаквана статуя в чужд град. Погледнах смутено към майка му. Тя кимна. Двамата с момчето си стиснахме ръцете. Не знаех нито какво да кажа, нито какво да направя.

— Познавал си баща ми? — попита то невярващо, сякаш баща му бе някакъв древен герой, някой Херкулес, толкова могъщ и далечен, че всеки, който го беше познавал, автоматично се издигаше до нивото на мит, на легенда.

Напрегнах всичките си сили, за да запазя присъствие на духа.

— Разбира се, че го познавах — отвърнах. — Просто се отбих да ви поздравя.

— Полицай ли си? — попита момчето. Това също беше невероятно.

— Бях. Вече се пенсионирах.

— Прекалено млад си, за да се пенсионираш.

— Може и да си прав.

— По-добре иди да се измиеш за църква, господин Робърт — рече майка му. — Господин Вон ще дойде с нас. Нали така, господин Вон?

Очите ни отново се срещнаха и аз кимнах.

— Както кажете, госпожо Стюарт.

Два часа по-късно, след службата, Бет Стюарт и синът ѝ ме изпратиха до мястото, където седеше тъндърбърдът и ме чакаше под лекия дъждец. Робърт вече беше разхлабил вратовръзката си и явно нямаше търпение да хвърли костюма и да стане отново баскетболен играч. Сбогува се и се затича към къщата, като свали сакото си, преди да стигне до вратата. Наблюдавах го как се отдалечава със смесица от облекчение и тъга. Не мислех, че някога ще го видя отново. Разбира се, всеки ден срещаш хора, които никога повече няма да видиш, но е различно, когато го знаеш.

— Предполагам, че вече ще поемете към дома, господин Вон — каза Бет Стюарт с ръка на главата, за да се предпази от дъжда. — Мислите ли, че тази стара ръждясала ламарина ще изкара чак до Флорида?

— Не знам — отвърнах. — Може би трябва да се помолите за нея.

— Не се моля за коли, господин Вон, само за хора.

Кимнах. Дъждът ме пришпорваше да тръгвам.

— Благодаря за църквата — рекох. — Благодаря за всичко.

Поех към колата. Когато се обърнах, госпожа Стюарт още стоеше и ме гледаше.

— Ще трябва да му кажете истината някой ден — казах ѝ. — За това, което се случи.

— Знам — отвърна ми тя. — Но не още, не тук и не днес. Остават му още няколко години, преди да узнае всичко. В детството трябва да има малко милост. — Очите ѝ блестяха, но може би беше от дъжда.

— Добре — казах.

— Пазете се, Джак Вон. — Косата ми се намокри. — Никога не съм смятала, че сте лош човек. Сега го знам със сигурност, но въпреки това малко ходене на църква от време на време няма да ви навреди.

— Това е сигурно — отговорих аз, като си мислех за Уилямс, Метсън и всичко останало. — Това е сигурно.

После поех с колата на юг и дъждът ме ескортира до покрайнините на града, докато се кача по магистралата към дома — или поне към Маями. Все още беше трудно да се каже дали двете бяха едно и също.

[1] „Западен ад“, измислен град. — Б.пр. ↑

[2] Неписан кодекс на честта на самурая; от японски — път на война. — Б.пр. ↑

Издание:

Антъни Галиано
Ченге на плажа

Американска
Първо издание

Редактор: Евгения Мирева
Компютърна обработка: Десислава Господинова

ИК „Бард“ ООД, София, 2009
ISBN 978-954-655-047-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.